

หลักการตีความ พระคัมภีร์

หลักการตีความ พระคัมภีร์

Shepherds Global Classroom อยู่เพื่อเสริมสร้างพระกายของพระคริสต์โดยการจัดเตรียมหลักสูตรสร้างผู้นำคริสเตียนทั่วโลก เราตั้งใจที่จะเพิ่มจำนวนโปรแกรมฝึกอบรมให้กับคนในท้องถิ่นโดยมอบอุปกรณ์คือหลักสูตร 20 หลักสูตรไว้กับผู้ฝึกอบรมฝ่ายวิญญาณในทุกประเทศทั่วโลก

หนังสือนี้ดาวน์โหลดฟรีได้ที่ <https://www.shepherdsglobal.org/courses>

ผู้เขียนหลัก: ดร.แรนดอล ดี แมคเอลวิน (Dr. Randall D. McElwain)

ลิขสิทธิ์ © 2024 Shepherds Global Classroom

แปลเป็นภาษาไทยจากฉบับแก้ไขภาษาอังกฤษครั้งที่สาม

สงวนลิขสิทธิ์

เนื้อหาของบุคคลที่สามที่มีลิขสิทธิ์โดยเจ้าของที่ใช้ในหลักสูตรนี้ได้รับการแบ่งปันภายใต้ใบอนุญาต

พระคัมภีร์อ้างอิงทั้งหมดมาจากพระคริสตธรรมคัมภีร์ฉบับมาตรฐาน (THSV)

ประกาศสิทธิอนุญาต:

หนังสือเล่มนี้อาจพิมพ์และแจกจ่ายอย่างเสรีในรูปแบบสิ่งพิมพ์และดิจิทัลภายใต้แนวทางต่อไปนี้: (1) เนื้อหาของหนังสือต้องไม่เปลี่ยนแปลงไม่ว่าในทางใดทางหนึ่ง; (2) ไม่สามารถขายสำเนาหนังสือเพื่อทำกำไร; (3) สถาบันการศึกษาใช้/ทำสำเนาหนังสือเล่มนี้ได้ฟรีแม้ว่าจะเก็บค่าเล่าเรียนก็ตาม และ (4) ห้ามแปลหนังสือเล่มนี้โดยไม่ได้รับอนุญาตและการควบคุมดูแลจาก Shepherds Global Classroom

สารบัญ

ภาพรวมหลักสูตร	5
(1) บทนำสู่การตีความพระคัมภีร์	7
(2) การสังเกต: พิจารณาข้อพระคัมภีร์	19
(3) การสังเกต: พิจารณาบริบทที่กว้างขึ้น	41
(4) การตีความ: บทนำ	67
(5) การตีความ: บริบท	77
(6) การตีความ: รูปแบบวรรณกรรม	91
(7) การตีความ: การศึกษาคำ	127
(8) การตีความ: หลักการทั่วไป	141
(9) การประยุกต์ใช้	155
(10) ฝึกปฏิบัติในการศึกษาพระคัมภีร์เป็นตอนๆ	169
เครื่องมือสำหรับศึกษาพระคัมภีร์	183
แหล่งข้อมูลที่แนะนำ	189
บันทึกงานมอบหมาย	191

ภาพรวมหลักสูตร

หลักสูตรนี้แนะนำหลักการพื้นฐานสำหรับการตีความพระคัมภีร์ บทเรียนส่วนใหญ่ในหลักสูตรนี้มาจากตำราที่ได้รับความนิยมคือ *Living by the Book* เขียนโดย Howard และ William Hendricks ถ้าคุณได้ศึกษาตำรานี้ คุณจะพบแบบฝึกหัดเพื่อฝึกปฏิบัติตามหลักการที่สอนไว้ในหลักสูตรนี้ ตลอดจนได้อภิปรายร่วมกันเกี่ยวกับหลักการแต่ละประการ อย่างไรก็ตาม ไม่จำเป็นต้องใช้ตำรานั้นในหลักสูตรนี้ เนื้อหาที่จำเป็นทั้งหมดอยู่ในบทเรียนเหล่านี้แล้ว

นักศึกษาควรอ่านบทเรียนแต่ละบทมาล่วงหน้าก่อนที่จะมาเข้าชั้นเรียน คุณควรวางแผนให้ชั้นเรียนแต่ละคาบมีเวลา 90-120 นาที โดยไม่รวมเวลาทำงานมอบหมายนอกชั้นเรียน เนื่องจากหลักสูตรนี้อิงจากกิจกรรมภาคปฏิบัติเป็นหลัก คุณอาจแบ่งบทเรียนหนึ่งๆ เพื่อเรียนรู้มากกว่าหนึ่งครั้ง ซึ่งจะทำให้นักศึกษามีเวลาทำกิจกรรมเพิ่มมากขึ้น

บทเรียนส่วนใหญ่ประกอบไปด้วยกิจกรรมหลายอย่างเพื่อฝึกปฏิบัติตามหลักการต่างๆ ที่สอนในบทเรียน สิ่งสำคัญคือนักศึกษาต้องใช้เวลาอย่างเพียงพอเพื่อทำกิจกรรมเหล่านี้ด้วยความใส่ใจ กิจกรรมเหล่านี้เกี่ยวข้องกับพระคัมภีร์หลายตอน อย่ารีบเร่งทำบทเรียนให้เสร็จ เนื่องจากมีหลายกิจกรรมที่นักศึกษายังไม่คุ้นเคย ขอให้ใช้เวลาในชั้นเรียนเพื่อตรวจสอบให้แน่ใจว่านักศึกษาแต่ละคนเข้าใจวิธีทำกิจกรรมให้สำเร็จจริงๆ เป้าหมายหลักไม่ใช่เพื่อค้นพบคำตอบที่เจาะจง เป้าหมายหลักคือเพื่อพัฒนาทักษะในการศึกษาและตีความพระคัมภีร์

ช่วงตอนท้ายของหลักสูตร นักศึกษาจะได้ศึกษาพระคัมภีร์หลายตอนอย่างละเอียดถี่ถ้วน นักศึกษาแต่ละคนควรเก็บบันทึกการเรียนรู้ไว้ในสมุดบันทึกเพื่อใช้ได้ในอนาคต ผลงานที่ได้จากหลักสูตรนี้จะเป็นประโยชน์ต่อการเตรียมคำเทศนาและบทเรียนพระคัมภีร์

คำถามอภิปรายและกิจกรรมในชั้นเรียนจะถูกกำกับไว้ด้วยเครื่องหมายลูกศร ► ในกรณีที่มีการอภิปรายคำถามต่างๆ ให้นักศึกษาอภิปรายคำตอบร่วมกัน พยายามตรวจสอบให้แน่ใจว่านักศึกษาทุกคนในชั้นเรียนมีส่วนร่วมในการอภิปรายนั้นๆ หากจำเป็นคุณสมารถเรียกชื่อนักศึกษาได้

นักศึกษาแต่ละคนจะทำโครงการของหลักสูตรตลอดทั้งหลักสูตร หลังจากบทเรียนบทที่ 10 พวกเขาจะนำเสนอในชั้นเรียนหรือส่งรายงานเป็นเอกสารให้กับหัวหน้าชั้น คำสั่งสำหรับการนำเสนอหรือการทำรายงานอยู่ในส่วนงานมอบหมายของบทที่ 10

งานมอบหมายอื่นๆ อีกสองสามงานรวมอยู่ในตอนท้ายของบทที่ 2 และบทที่ 7 ด้วยเช่นกัน นักศึกษาควรแสดงงานที่ทำเสร็จแล้วให้กับหัวหน้าชั้นแต่เก็บสำเนางานไว้ในสมุดบันทึกของตนเอง

บทที่ 1

บทนำสู่การตีความพระคัมภีร์

จุดประสงค์บทเรียน

- (1) รู้เหตุผลว่าทำไมการศึกษาพระคัมภีร์แบบเจาะลึกจึงสำคัญสำหรับคริสเตียน
- (2) สามารถระบุถึงสามขั้นตอนที่จำเป็นสำหรับการศึกษาพระคัมภีร์
- (3) เริ่มต้นกระบวนการศึกษาข้อพระคัมภีร์ตอนที่เลือกไว้อย่างละเอียด
- (4) ให้ความสำคัญกับการให้ความกระจ่างของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในการตีความพระคัมภีร์

บทนำ

วัตถุประสงค์ประการหนึ่งของหลักสูตรนี้คือเพื่อช่วยให้คุณเติบโตขึ้นในการศึกษาพระคัมภีร์และประยุกต์ใช้ในชีวิตส่วนตัว ก้าวแรกที่ดีคือการประเมินแนวทางปฏิบัติในการอ่านพระคัมภีร์ของคุณในปัจจุบันอย่างตรงไปตรงมา

► ใช้เวลาสักสองสามนาทีเพื่ออภิปรายร่วมกันถึงแนวทางปฏิบัติในการอ่านพระคัมภีร์ของคุณในปัจจุบัน ไม่ใช่เวลามาวิจารณ์ตัดสินกัน แต่เป็นเวลาสะท้อนคิดถึงคำถามที่ว่า “ฉันกำลังอ่านพระวจนะของพระเจ้าอย่างไร?” มีคำถามบางประการให้คิดดังต่อไปนี้

- ฉันอ่านพระคัมภีร์บ่อยแค่ไหน?
- เมื่อฉันอ่านพระคัมภีร์ ฉันใช้เวลามากแค่ไหน?
- ฉันเลือกพระคัมภีร์แต่ละตอนอย่างไรเพื่อการอ่าน?
- ฉันเข้าใจในสิ่งที่ฉันกำลังอ่านอยู่ไหม?
- ฉันจดจำสิ่งที่ฉันอ่านได้ไหม?

- ฉันสามารถประยุกต์ใช้กับชีวิตของฉันได้ไหม?
- อะไรคือเหตุผลสองถึงสามประการที่ทำให้ฉันไม่อ่านพระคัมภีร์มากขึ้น?

ซามูเอลเป็นคริสเตียนชาวไต้หวันคนหนึ่ง เขาเป็นคริสเตียนมาแล้ว 15 ปี แต่มีสัญญาณของการเป็นผู้ใหญ่ฝ่ายวิญญาณแสดงให้เห็นเพียงไม่กี่อย่าง เขาผิดหวังกับความขาดแคลนในการเติบโตฝ่ายวิญญาณของเขา หลังจากพิธีนมัสการในเช้าวันอาทิตย์ ความผิดหวังของเขาก็ปรากฏให้เห็น “อาจารย์ คุณบอกให้ผมอ่านพระคัมภีร์ คุณบอกว่าพระเจ้าจะพูดกับผมผ่านทางพระวจนะของพระองค์ ผมพยายามแล้ว! ผมอ่านพระคัมภีร์ทุกเช้า แต่ผมไม่ได้รับอะไรเลย มันเกิดอะไรขึ้นหรือครับ?”

ศิษยาภิบาลตอบว่า “ซามูเอล บอกผมสิว่าคุณอ่านพระคัมภีร์อย่างไร” คำตอบของซามูเอลชี้ให้เห็นถึงปัจจัยสำคัญในการต่อสู้ดิ้นรนของเขา เขาตอบว่า “ทุกเช้าก่อนไปทำงาน ผมเปิดพระคัมภีร์และอ่านหนึ่งข้อ” ศิษยาภิบาลถามต่อว่า “คุณอ่านจนจบพระธรรมหรือจบบทก่อนจะอ่านบทอื่นๆ ใหมครับ?” “ไม่เลยครับ ผมแค่อ่านหนึ่งข้อทุกๆ เช้า - ไม่ว่าพระคัมภีร์ของผมจะเปิดไปหน้าไหน มันก็ไม่ค่อยมีประโยชน์อะไรเลย!”

เพื่อช่วยให้ซามูเอลเข้าใจถึงปัญหาของการอ่านพระคัมภีร์ในลักษณะนี้ ศิษยาภิบาลขอให้เขาเปิดพระคัมภีร์และอ่านข้อแรกที่เขาเห็น ซามูเอลอ่านว่า “คนเหล่านั้นที่อยู่ในเนเกบจะได้ภูเขาเอซาวเป็นกรรมสิทธิ์ คนเหล่านั้นที่อยู่ในเนินเซเฟลาร์ห์จะได้แผ่นดินฟีลิสเตียเป็นกรรมสิทธิ์ พวกเขาจะยึดแผ่นดินเอฟราอิมและแผ่นดินสะมาเรียเป็นกรรมสิทธิ์ และเบนยามินจะได้กิเลอาดเป็นกรรมสิทธิ์” (โยบาคีห์ 1:19)

จากนั้นศิษยาภิบาลจึงถามคำถามบางประการกับซามูเอล “เนเกบอยู่ที่ไหน? เนินเซเฟลาร์ห์อยู่ที่ไหน? แผ่นดินเอฟราอิมอยู่ที่ไหน? สะมาเรียล่ะ? เบนยามินล่ะ? กิเลอาดล่ะ?” คำตอบสำหรับทุกคำถามคือ “ผมไม่รู้ครับ” ในสัปดาห์ต่อมา พวกเขาเริ่มต้นศึกษาพระคัมภีร์ในหัวข้อ “วิธีอ่านพระคัมภีร์” ในช่วงระหว่างหลายสัปดาห์ต่อมา ซามูเอลเริ่มต้นเรียนรู้หลักการบางอย่างในการตีความพระคัมภีร์ เขาเรียนรู้ที่จะเข้าใจว่าพระคัมภีร์พูดกับเราอย่างไรในทุกวันนี้

เป้าหมายของหลักสูตรนี้คือเพื่อช่วยให้คุณเรียนรู้และประยุกต์ใช้หลักการพื้นฐานของการตีความพระคัมภีร์โดยผ่านทางบทเรียนและแบบฝึกหัดเหล่านี้ คุณจะได้รับเครื่องมือเพื่อช่วยให้คุณเข้าใจพระวจนะของพระเจ้า เพื่อประยุกต์ใช้กับชีวิตของคุณ และเพื่อสอนพระวจนะให้กับผู้อื่น

ทำไมฉันจึงควรศึกษาพระคัมภีร์?

บางคนหลีกเลี่ยงการอ่านพระคัมภีร์เพราะพวกเขาเชื่อว่ามันยากเกินกว่าที่จะเข้าใจได้ มีหลายคนที่ไม่เชื่อว่าพระคัมภีร์เป็นพระวจนะของพระเจ้าแต่ไม่รู้วิธีตีความและประยุกต์ใช้พระคัมภีร์ การศึกษาพระคัมภีร์เป็นงานหนัก มันคุ้มค่าไหม? ทำไมเราจึงควรศึกษาพระคัมภีร์?

พระเจ้าเปิดเผยพระองค์เองผ่านทางพระคัมภีร์

พระคัมภีร์แสดงให้เห็นว่าพระเจ้าเป็นผู้ใด พระวจนะของพระเจ้าแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนถึงพระลักษณะที่เป็นธรรมชาติของพระเจ้า (สดุดี 119:15, 27) พระคัมภีร์แสดงให้เห็นว่าพระเจ้าคิดอย่างไร อะไรที่สำคัญต่อพระองค์ พระองค์สัมพันธ์กับผู้คนอย่างไร และพระองค์ทำงานอย่างไรในประวัติศาสตร์ของมนุษย์ กฎหมายของพระเจ้า (สิ่งที่พระองค์กำหนดไว้) สะท้อนถึงพระลักษณะ ความยุติธรรม และสติปัญญาของพระองค์ (สดุดี 119:137) เมื่อใดก็ตามที่เราอ่านพระคัมภีร์ เราควรใส่ใจต่อสิ่งที่พระคัมภีร์แสดงให้เห็นเกี่ยวกับพระเจ้า

พระคัมภีร์เปิดเผยพระเจ้าต่อผู้นมัสการ และยังให้แนวทางการตอบสนองต่อพระเจ้าแก่ผู้นมัสการด้วย แสดงให้เห็นวิธีที่เราต้องดำเนินชีวิต

พระคัมภีร์คือตะเกียง

ผู้เขียนสดุดีเปรียบพระวจนะของพระเจ้ากับตะเกียงที่ส่องนำทางชีวิตเรา (สดุดี 119:105) พระคัมภีร์คือความจริงของพระเจ้าที่สอนวิธีคิดและการใช้ชีวิตแก่เรา

► อ่าน สดุดี 19:7-11, สดุดี 119:160, และ 2 ทิโมธี 3:16-17

พระวจนะของพระเจ้าเป็นแหล่งของหลักคำสอนที่ถูกต้อง พระคัมภีร์บรรจุความรู้ทุกอย่างที่จำเป็นสำหรับการได้รับความรอดและความบริสุทธิ์ หลักการนี้ไม่ได้ให้ความหมายว่าเราสามารถเข้าใจทุกสิ่งในพระ

คัมภีร์ได้โดยไม่จำเป็นต้องมีความช่วยเหลืออื่นๆ ไม่ได้หมายความว่าพระเพณีสื่อสำคัญ แต่หมายความว่าพระวจนะของพระเจ้าคือสิทธิอำนาจสูงสุดสำหรับผู้เชื่อ

เนื่องจากพระวจนะของพระเจ้าเป็นแหล่งแห่งความจริง ดังนั้นการรู้พระคัมภีร์จึงช่วยเตรียมเราและเสริมสร้างเราสำหรับงานพันธกิจ เมื่อเราสอนพระวจนะของพระเจ้าอย่างถูกต้อง เราก็สอนด้วยสิทธิอำนาจของพระเจ้า ความจริงเป็นของพระองค์ ไม่ใช่ของเรา

พระคัมภีร์คือน้ำนมฝ่ายวิญญาณ

เปโตรกล่าวไว้ว่าผู้เชื่อควรปรารถนาพระคัมภีร์มากเท่ากับทารกเกิดใหม่ที่ปรารถนาน้ำนม (1 เปโตร 2:2) เช่นเดียวกับเด็กทารกที่ต้องมีน้ำนมเพื่อการเติบโตฝ่ายร่างกาย คริสเตียนก็ต้องมีพระคัมภีร์เพื่อการเติบโตฝ่ายวิญญาณ หากปราศจากการบริโภคพระวจนะของพระเจ้าเป็นประจำ เราก็จะไม่มีวันเติบโตเป็นผู้ใหญ่ฝ่ายวิญญาณได้เลย

เมื่อเราเรียนรู้ทักษะการตีความพระคัมภีร์และฝึกสังเกตแยกแยะความจริงจากพระวจนะของพระเจ้า เราก็เติบโต (ฮีบรู 5:14) ความสามารถของเราในการใช้พระวจนะของพระเจ้าสอนผู้อื่นก็จะได้รับการพัฒนา

พระคัมภีร์หวานปานน้ำผึ้ง

ผู้เขียนสดุดีเปรียบเทียบพระวจนะของพระเจ้ากับน้ำผึ้ง (สดุดี 19:10, สดุดี 119:103) น้ำผึ้งดีต่อสุขภาพและมีรสหวาน เราควรถือว่าการศึกษาพระวจนะของพระเจ้าเป็นงานที่น่ายินดี ไม่ใช่งานที่ไม่พึงประสงค์ เช่นเดียวกับทารกเข้าทำศึกสงครามที่ชื่นชมยินดีเมื่อได้อ่านจดหมายจากครอบครัวทางบ้าน เราควรชื่นชมยินดีที่ได้อ่านพระคัมภีร์ จดหมายของพระเจ้าที่เขียนถึงลูกๆ ของพระองค์

เมื่อเด็กหนุ่มชาวยิวเริ่มเข้าโรงเรียนเพื่อเรียนรู้การอ่านกฎบัญญัติ ครูจะเอาน้ำผึ้งหยดไว้ที่อักษรตัวแรกของหน้ากระดาษและเด็กก็จะเลียเพื่อชิมรสชาติที่หวานของน้ำผึ้ง ครูใช้บทเรียนที่เป็นรูปธรรมนี้เพื่อให้ “เด็กเรียนรู้ที่จะเชื่อมโยง [กฎบัญญัติ] เข้ากับความยินดีและรสชาติที่ดี”¹

¹ Efraim Rubin, “Honey in Jewish Law, Lore, Tradition, and More,” เข้าถึงวันที่ 15 พฤศจิกายน 2023,

https://www.chabad.org/library/article_cdo/aid/2697265/jewish/Honey-in-Jewish-Law-Lore-Tradition-and-More.htm

พระคัมภีร์คือพระแสงของพระวิญญาณ

พระวจนะของพระเจ้าคืออาวุธของเราในการทำสงครามฝ่ายวิญญาณ (เอเฟซัส 6:17) เมื่อพระเยซูเผชิญการทดลองในถิ่นทุรกันดาร พระองค์ตอบได้การโจมตีของซาตานโดยการอ้างถึงพระธรรมเฉลยธรรมบัญญัติ (มัทธิว 4:1-11)

พระคัมภีร์ให้ฤทธิ์เดชแก่เราเพื่อชัยชนะฝ่ายวิญญาณและเพื่อการทำพันธกิจได้อย่างเกิดผล โดยผ่านการศึกษาพระคัมภีร์ เราได้รับการเตรียมพร้อมเพื่อตอบสนองต่อหลักคำสอนเท็จ เพื่อก่อร่างสมาชิกในคริสตจักรของเราด้วยหลักคำสอนแท้จริง และเพื่อทำพันธกิจได้อย่างเกิดผลในโลกปัจจุบัน

เหตุผลที่ไม่ถูกต้องในการศึกษาพระคัมภีร์

► อ่าน ฮีบรู 4:12-13

มีหลายเหตุผลที่ดีสำหรับการศึกษาพระคัมภีร์ แต่บางครั้งผู้คนอ่านหรือศึกษาพระคัมภีร์ด้วยแรงจูงใจที่ผิด

บางคนอาจศึกษาพระคัมภีร์เพียงเพื่อรวบรวมหลักฐานสำหรับปกป้องความคิดเห็นของตน บางทีพวกเขาถึงกับอยากใช้ความรู้เพื่อควบคุมคนอื่น ๆ ให้อยู่ใต้อิทธิพลของพวกเขา

บางคนอาจศึกษาพระคัมภีร์เพราะความหยิ่ง บางทีพวกเขาอาจรู้สึกว่าจะตัวเองจะได้รับสถานะฝ่ายวิญญาณและเหนือกว่าคนอื่น บางทีพวกเขาก็ต้องการให้ผู้คนคิดดีกับพวกเขาเนื่องด้วยความสำเร็จของพวกเขา หรือบางทีพวกเขาคิดเอาเองว่าการศึกษาพระคัมภีร์จะช่วยให้พวกเขาได้รับความโปรดปรานจากพระเจ้า

ทั้งหมดนี้เป็นเหตุผลที่เข้าใจผิดในการอ่านหรือศึกษาพระคัมภีร์ พระธรรมฮีบรู 4:12-13 แสดงให้เห็นถึงท่าทีที่ถูกต้องต่อพระคัมภีร์ แทนที่จะใช้พระคัมภีร์เพื่อการบรรลุเป้าหมายที่เห็นแก่ตัว เราควรระลึกว่าพระคัมภีร์คือพระวจนะของพระเจ้า ไม่ใช่ของเรา เราควรศึกษาพระคัมภีร์ด้วยท่าทีเคารพยำเกรงพระเจ้า พระคัมภีร์เป็นสิทธิอำนาจของเรา และเราควรยอมจำนนต่อพระคัมภีร์ เมื่อเราสอนพระคัมภีร์ให้กับคนอื่น เราควรสอนด้วยความถ่อมใจ

เมื่อเราศึกษาและสอนพระวจนะของพระเจ้าด้วยแนวทางนี้ นัยยะจะเปิดเผยความบาปหรือความผิดพลาดในชีวิตของเราและแสดงให้เห็นถึงวิธีที่จะหันออกจากสิ่งเหล่านั้นได้ ซึ่งจะทำให้ชีวิตของเราได้รับการเปลี่ยนแปลง ตลอดจนชีวิตของผู้คนที่เรารับใช้และนำพวกเขาอยู่

ฉันควรศึกษาพระคัมภีร์อย่างไร?

► ปัจจุบันนี้คุณใช้กระบวนการอะไรในการศึกษาพระคัมภีร์ตอนใดตอนหนึ่ง? อภิปรายร่วมกันถึงขั้นตอนเจาะจงที่คุณใช้เพื่อค้นหาความหมายของเนื้อหาพระคัมภีร์

ซามูเอลเห็นด้วยว่าการศึกษาพระคัมภีร์มีความสำคัญ อย่างไรก็ตามเขาก็ไม่รู้ว่าจะศึกษาพระคัมภีร์ได้อย่างไร เขาต้องการวิธีการ

หลักสูตรนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อให้วิธีการศึกษาพระคัมภีร์อย่างมีประสิทธิภาพ ศิษยาภิบาลสามารถใช้ขั้นตอนเหล่านี้ในการเตรียมคำเทศนา ผู้สอนพระคัมภีร์สามารถใช้ขั้นตอนเหล่านี้เพื่อเตรียมบทเรียนพระคัมภีร์ ผู้เชื่อทุกคนสามารถได้รับประโยชน์จากการใช้วิธีการนี้เพื่อการเติบโตฝ่ายวิญญาณในชีวิตส่วนตัว วิธีการในหลักสูตรนี้จะเกี่ยวข้องกับสามขั้นตอนต่อไปนี้

การสังเกต

ในขั้นตอนนี้ เราถามว่า “ฉันมองเห็นอะไรในพระคัมภีร์?” ในขั้นตอนนี้เราสังเกตรายละเอียดให้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้เกี่ยวกับพระคัมภีร์ตอนนั้น มีผู้อ่านจำนวนมากที่ข้ามขั้นตอนการสังเกตนี้แล้วรีบด่วนตีความทันทีที่เราไม่สามารถเข้าใจพระคัมภีร์อย่างแท้จริงได้จนกว่าเราจะสังเกตสิ่งที่พระคัมภีร์พูดไว้อย่างละเอียด ในขั้นตอนการสังเกต เรามองดูที่รายละเอียดของเนื้อหาในพระคัมภีร์เอง เราจะเรียนรู้ที่จะระบุรายละเอียดที่สำคัญต่อเนื้อหาของพระคัมภีร์ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เราจะศึกษาคำศัพท์ โครงสร้าง รูปแบบวรรณกรรม และบรรยากาศ

คำศัพท์

เมื่อศึกษาพระธรรมหนึ่งในพระคัมภีร์ เรามองหาคำต่างๆ ที่ถูกใช้หลายครั้งตลอดทั้งพระธรรม ใน 1 ยอห์น ใช้บางรูปแบบของคำว่า *รู้* มากกว่า 30 ครั้งใน 5 บท เมื่อศึกษาจดหมายฝากของยอห์น เราสามารถเริ่มต้น

โดยการติดตามคำนี้ไปตลอดทั้งพระธรรม รายชื่อสถานที่ต่างๆ ที่ยอห์นใช้คำว่า *รู้* จะช่วยให้เราเริ่มต้นตีความเนื้อหาของเขาได้ เพื่อจะเข้าใจเนื้อหาของยอห์น เราสามารถถามว่า “ยอห์นบอกว่าเรารู้อะไรได้บ้าง?” และ “คุณลักษณะของคนที่ยอห์นเป็นอย่างไร?”

โครงสร้าง

พระธรรมต่างๆ ในพระคัมภีร์ได้รับการก่อร่างขึ้นอย่างระมัดระวังภายใต้การดูแลของพระวิญญาณบริสุทธิ์ เมื่อคุณศึกษาพระธรรมหนึ่งอย่างเช่น พระกิตติคุณ ยอห์น คุณจะพบว่ายอห์นจัดเรียงเนื้อหาพระกิตติคุณล้อมรอบหมายสำคัญเจ็ดอย่าง que แสดงให้เห็นว่าพระเยซูทรงเป็นผู้ใด เมื่อเราสังเกตโครงสร้างของพระธรรมนี้ ก็จะทำให้เรามีความเข้าใจมากขึ้นเกี่ยวกับจุดประสงค์ของยอห์น

เมื่อเราศึกษาพระคัมภีร์ตอนหนึ่ง เราอาจเห็นว่าโครงสร้างเป็นไปตามเรื่องราว (อย่างเช่นใน ลูกา 9:28-36) โครงสร้างอาจให้เหตุผลสำหรับข้อสรุปหนึ่ง (อย่างเช่นใน โรม 6:1-13) โครงสร้างอาจใช้รายละเอียดเพื่อแสดงถึงรายการประเด็นต่างๆ (อย่างเช่นใน เอเฟซัส 6:13-18) นอกจากนี้ก็ยังมีโครงสร้างประเภทอื่นๆ ด้วย

รูปแบบวรรณกรรม

เปาโลเขียนจดหมายที่มีการจัดระบบไว้อย่างดีเพื่อโต้แย้งประเด็นของเขาคลายกับทนายความที่กำลังสร้างข้อโต้แย้งไปจนถึงจุดสำคัญสูงสุด การที่จะอ่านโรมหรือจดหมายฝากอื่นๆ ได้ดี คุณควรปฏิบัติตามตรรกะของเปาโลอย่างระมัดระวัง

เมื่อเปรียบเทียบกับโยนาห์ซึ่งเป็นบันทึกประวัติศาสตร์สั้นๆ ที่เขียนขึ้นเพื่อแสดงให้เห็นภาพความรักของพระเจ้าที่มีต่อประชาชนทั้งปวง การที่จะอ่านโยนาห์ได้ดี คุณต้องถามว่า “อะไรที่ทำให้เรื่องนี้น่าประหลาดใจและไม่ธรรมดา?” จากนั้นคุณก็พร้อมที่จะตีความพระธรรมโยนาห์ด้วยการถามว่า “รายละเอียดของเรื่องนี้หมายถึงอะไร?”

บรรยากาศ

ที่นี่เราถามคำถามอย่างเช่นว่า “เปาโลอยู่ที่ไหนในขณะที่เขาเขียนจดหมายฝากฟีลิปปีที่เป็นข่าวสารแห่งความยินดี?” เขาอยู่ในกรุงโรมเพื่อรอการพิจารณาคดีและอาจถูกประหารชีวิต สถานการณ์นี้ทำให้เราพิจารณาเหตุผลต่างๆ ที่เปาโลกล่าวว่าเขามีความชื่นชมยินดี เพราะเขารู้สึกถึงความชื่นชมยินดีนี้แม้ว่าตัวเขาเองจะอยู่ในสถานการณ์ที่เลวร้ายก็ตาม

“ยอห์นอยู่ที่ไหนในขณะที่ฟ้าสวรรค์เปิดออกเพื่อสำแดงแผนการอันเป็นนิรันดร์ของพระเจ้าในพระธรรมวิวรณ์?” เขาถูกเนรเทศให้ไปอยู่บนเกาะปัทมอส ช่วงเวลาแห่งการข่มเหงทำให้ข่าวสารแห่งชัยชนะของพระเจ้าเป็นกำลังใจยิ่งใหญ่สำหรับความเชื่อ

การตีความ

ในขั้นตอนนี้ เราถามว่า “พระคัมภีร์หมายถึงอะไร?” หลังจากที่เรารวบรวมสิ่งที่สังเกตจำนวนมากเท่าที่จะมากได้แล้ว เราจะมองหาข่าวสารของพระคัมภีร์ เราจะเรียนรู้เพื่อค้นพบใจความสำคัญหลักที่เชื่อมโยงพระธรรมเข้ากับเนื้อหาของแต่ละบทและแต่ละข้อ เราจะถามว่า “อะไรคือข่าวสารของพระธรรมนี้ต่อผู้อ่านกลุ่มแรก?” เราจะมองหาหลักการต่างๆ ที่เป็นความจริงในทุกสมัย ในทุกสถานที่ และในทุกวัฒนธรรม

การประยุกต์ใช้

ในขั้นตอนนี้ เราถามว่า “ฉันจะประยุกต์ใช้พระคัมภีร์กับชีวิตและพันธกิจในปัจจุบันอย่างไร?” การเข้าใจความหมายเท่านั้นยังไม่เพียงพอ จำเป็นต้องมีการประยุกต์ใช้กับชีวิตของเราด้วย

ในตำราที่เขียนโดย Howard Hendricks เขาแนะนำคำถามสองประการเกี่ยวกับการประยุกต์ใช้²

1. สิ่งนี้ใช้ได้ผลต่อตัวฉันอย่างไร? คำถามนี้พิจารณาการประยุกต์ใช้พระคัมภีร์ในชีวิตของฉัน
2. สิ่งนี้ใช้ได้ผลต่อผู้อื่นอย่างไร? คำถามนี้พิจารณาการประยุกต์ใช้พระคัมภีร์ในชีวิตของผู้คนที่ฉันรับใช้อยู่

² Howard G. Hendricks and William D. Hendricks, *Living by the Book* (Chicago: Moody Publishers, 2007)

ในประเทศอังกฤษ มีศาสตราจารย์มหาวิทยาลัยคนหนึ่งซึ่งเป็นนักวิชาการประวัติศาสตร์คริสต์จักรที่ได้รับการยกย่องอย่างสูง เขามีความรู้ทางด้านวิชาการเกี่ยวกับพระคัมภีร์เป็นอย่างดี โดยส่วนตัวแล้ว เขาปฏิเสธความเชื่อใดๆ ในพระเจ้าหรือในพระวาระของพระเจ้า บุรุษคนนี้รู้เรื่องการสังเกตและการตีความเป็นอย่างดี นำเสียดายที่เขาไม่เคยประยุกต์ใช้ความจริงจากพระคัมภีร์กับชีวิตของเขาเลย

ยากอบอธิบายถึงคนลักษณะนี้ไว้ว่า “เพราะถ้าใครเป็นเพียงผู้ฟังพระวาระและไม่ใช่ผู้ประพฤติตาม ผู้นั้นก็เป็นเหมือนคนที่ดูหน้าของตนเองในกระจกเงา เพราะว่าเมื่อเห็นแล้วก็จากไป และลืมในทันทีว่าตนเองเป็นอย่างไร” (ยากอบ 1:23-24) ศาสตราจารย์ในประเทศอังกฤษเป็นกรณีที่สุดชัด อย่างไรก็ตามมีผู้คนจำนวนมากที่รู้ว่าพระคัมภีร์บอกอะไร แต่กลับล้มเหลวที่จะใช้ชีวิตประจำวันตามสิ่งที่พระคัมภีร์บอก การศึกษาพระคัมภีร์ที่แท้จริงต้องให้ผลลัพธ์เป็นการประยุกต์ใช้ในทางปฏิบัติ

บทบาทของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในการตีความ

► ผู้ไม่เชื่อสามารถเข้าใจความหมายของพระคัมภีร์ได้ไหม?

คำตอบของคำถามนี้คือ “ได้ แต่เพียงบางส่วนเท่านั้น” ในหลักสูตรนี้เราจะศึกษากระบวนการที่เป็นแนวทางการตีความของเรา ขั้นตอนเหล่านี้จะช่วยให้เราเข้าใจข่าวสารของพระวาระของพระเจ้า การอ่านพระคัมภีร์เหมือนกับอ่านหนังสืออื่นๆ ก็จะทำให้ใครก็ตามที่เป็นผู้อ่านรับการเปิดเผยความจริงมากมายได้

อย่างไรก็ตาม หากปราศจากการให้ความกระจ่างของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ความเข้าใจของคนๆ หนึ่งก็จะมีจำกัด การศึกษาโดยทางปัญญาเพียงอย่างเดียวไม่มีวันที่จะสามารถเปิดเผยความจริงฝ่ายวิญญาณได้ เปาโลเขียนไว้ว่า...

อันความคิดของมนุษย์นั้น จะมีใครหยั่งรู้ได้ถ้าไม่ใช่จิตวิญญาณของมนุษย์คนนั่นเอง พระดำริของพระเจาก็ไม่มีใครหยั่งรู้ได้เว้นแต่พระวิญญาณของพระเจ้าเท่านั้น เราไม่ได้รับวิญญาณของโลก แต่ได้รับพระวิญญาณซึ่งมาจากพระเจ้า เพื่อจะได้รู้ถึงสิ่งต่างๆ ที่พระเจ้าประทานแก่เรา และเรากล่าวถึงเรื่องเหล่านี้ด้วยถ้อยคำซึ่งไม่ใช่ปัญญาของมนุษย์สอนไว้ แต่พระวิญญาณทรงสอนไว้ คือเราได้อธิบายความหมายของเรื่องฝ่ายจิตวิญญาณ ให้คนฝ่ายจิตวิญญาณฟัง แต่คนทั่วไปจะไม่รับสิ่งเหล่านี้ซึ่งเป็นของพระวิญญาณแห่งพระเจ้า เพราะว่าเขาเห็นว่าเป็นเรื่องโง่ และ

เขาไม่สามารถเข้าใจ เพราะจะเข้าใจสิ่งเหล่านี้ได้ก็ต้องวินิจฉัยโดยฟังพระวิญญาณ (1 โครินธ์ 2:11-14)

ผู้ไม่เชื่อสามารถเข้าใจเนื้อหาพระคัมภีร์บางตอนได้ แต่ความจริงระดับลึกของพระคัมภีร์จะถูกเปิดเผยผ่านการให้ความกระจ่างของพระวิญญาณบริสุทธิ์เท่านั้น การศึกษาพระคัมภีร์เป็นมากกว่าแค่การได้รับข้อมูล การศึกษาพระคัมภีร์จำเป็นต้องมีความเชื่อและการเชื่อฟัง จนกว่าเราจะยอมจำนนต่อสิทธิอำนาจของพระวาทะของพระเจ้า พระวิญญาณของพระเจ้าย่อมไม่สามารถทำงานเพื่อพลิกฟื้นชีวิตของเราได้ โดยเหตุผลนี้เอง...

1. การศึกษาพระคัมภีร์ของเราจึงควรเริ่มต้นด้วยการอธิษฐาน เราควรขอให้พระวิญญาณบริสุทธิ์นำเราในการศึกษา ยากอบเขียนไว้ว่า “แต่ถ้าใครในพวกท่านขาดสติปัญญา ให้คนนั้นทูลขอจากพระเจ้าผู้ประทานให้กับทุกคนด้วยพระทัยกว้างขวางและไม่ทรงตำหนิ แล้วเขาก็จะได้รับตามที่ทูลขอ” (ยากอบ 1:5)
2. การศึกษาพระคัมภีร์ของเราควรตามมาด้วยการตอบสนองส่วนตัว เป้าหมายของการศึกษาพระคัมภีร์ไม่ใช่เพียงแค่การได้รับข้อมูลทางปัญญา เป้าหมายคือการพลิกฟื้นชีวิตส่วนตัว หากเราไม่ได้รับการพลิกฟื้นชีวิตผ่านการศึกษาของเรา เราก็พลาดวัตถุประสงค์ของการศึกษาแล้ว การพลิกฟื้นชีวิตนี้มาได้โดยทางพระวิญญาณบริสุทธิ์เท่านั้น

ในอุปมาของพระเยซูเรื่องผู้หว่านและเมล็ดพืช บางเมล็ดตกลงบนถนนหนทางและถูกนกมาจิกกินไป บางเมล็ดไม่มีรากและเหี่ยวเฉาไปเมื่อดวงอาทิตย์ส่องแสงร้อนแรง บางเมล็ดถูกรัดด้วยพืชนาม แต่บางเมล็ดตกลงบนดินดีและเกิดผล พระเยซูอธิบายว่าดินดีคือบุคคลที่ได้ยินและเข้าใจพระวาทะ (มัทธิว 13:3-23) อุปมานี้แสดงให้เห็นว่าเป็นไปได้ที่จะได้ยินพระวาทะโดยปราศจากความเข้าใจ เราเข้าใจพระวาทะของพระเจ้าอย่างเต็มที่ได้อีกต่อเมื่อเราเปิดใจต่อเสียงของพระวิญญาณบริสุทธิ์

บทที่ 1 ประเด็นสำคัญ

(1) เหตุผลในการศึกษาพระคัมภีร์

- พระเจ้าเปิดเผยพระองค์เองผ่านทางพระคัมภีร์
- พระคัมภีร์คือตะเกียง
- พระคัมภีร์คือน้ำนมฝ่ายวิญญาณ
- พระคัมภีร์หวานปานน้ำผึ้ง
- พระคัมภีร์คือพระแสงของพระวิญญาณ

(2) มีสามขั้นตอนในกระบวนการศึกษาพระคัมภีร์

- การสังเกต: ฉันมองเห็นอะไรในพระคัมภีร์? ศึกษา...
 - คำศัพท์
 - โครงสร้าง
 - รูปแบบวรรณกรรม
 - บรรยายภาพ
- การตีความ: พระคัมภีร์หมายถึงอะไร?
- การประยุกต์ใช้: ฉันจะประยุกต์ใช้พระคัมภีร์กับชีวิตและพันธกิจในปัจจุบันอย่างไร? ถามว่า...
 - สิ่งนี้ใช้ได้ผลต่อตัวฉันอย่างไร?
 - สิ่งนี้ใช้ได้ผลต่อผู้อื่นอย่างไร?

(3) เราต้องมีความกระจำของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในขณะที่ศึกษาพระคัมภีร์ โดยเหตุผลนี้เอง...

- การศึกษาพระคัมภีร์ของเราควรเริ่มต้นด้วยการอธิษฐาน
- การศึกษาพระคัมภีร์ของเราควรตามมาด้วยการตอบสนองส่วนตัว

บทที่ 1 งานมอบหมาย

เพื่อเริ่มต้นกระบวนการตีความ ขอให้เลือกพระคัมภีร์ด้านล่างนี้หนึ่งตอน

- เฉลยธรรมบัญญัติ 6:1-9
- โยชูวา 1:1-9
- มัทธิว 6:25-34
- เอเฟซัส 3:14-21
- โคโลสี 3:1-16

คุณจะศึกษาพระคัมภีร์นี้ตลอดหลักสูตร สำหรับบทที่ 1 นี้ ขอให้อ่านพระคัมภีร์อย่างละเอียด จดบันทึกสามด้านต่อไปนี้

1. การสังเกต: เขียนรายละเอียดให้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้เกี่ยวกับพระคัมภีร์ตอนที่คุณเลือก การใช้พระคัมภีร์ต่างฉบับแปล รายละเอียดของคุณก็จะแตกต่างกัน คำถามบางประการต่อไปนี้อาจช่วยคุณในการสังเกตได้
 - เหตุการณ์ต่างๆ ที่ถูกบันทึกในพระคัมภีร์ตอนนี้เกิดขึ้นที่ไหน?
 - ใครคือตัวละครในพระคัมภีร์ตอนนี้?
 - มีคำสั่งอะไรในพระคัมภีร์ตอนนี้?
 - มีคำซ้ำอะไรในพระคัมภีร์ตอนนี้?
2. การตีความ: สรุปข่าวสารหลักในพระคัมภีร์ตอนนี้ 2-3 ประโยค
3. การประยุกต์ใช้: เขียนรายการวิธีที่คุณสามารถประยุกต์ใช้พระคัมภีร์ในชีวิตและพันธกิจของคุณ สัก 2-3 วิธี

บทที่ 2

การสังเกต: พิจารณาข้อพระคัมภีร์

จุดประสงค์บทเรียน

- (1) เข้าใจความสำคัญของการอ่านพระคัมภีร์อย่างละเอียด
- (2) ถามคำถามสำคัญสำหรับการศึกษาพระคัมภีร์แต่ละข้อ
- (3) มีแผนสำหรับการศึกษาพระคัมภีร์อย่างเป็นระบบ
- (4) ฝึกการสังเกตในรายละเอียดของข้อพระคัมภีร์ที่เลือก

บทนำ

► ให้สมาชิกกลุ่มหนึ่งหรือสองคนอธิบายถึงการเดินทางของพวกเขาไปยังสถานที่พบปะกันสำหรับหลักสูตรนี้ ขอให้พูดถึงรายละเอียดต่างๆ ให้มากที่สุด คุณผ่านร้านอาหาร คริสตจักร หรือพบเห็นธุรกิจอะไรไหม? คุณผ่านป้ายหยุดหรือไฟจราจรให้หยุดกี่ครั้ง? คุณพบเจออะไรผิดปกติที่โดยปกติแล้วจะไม่เจอเวลาเดินทางมาไหม? เมื่อแต่ละคนคำอธิบายจบแล้ว ก็ให้พูดคุยกันว่ามี การสังเกตเห็นและไม่สังเกตเห็นอะไรบ้าง

“ขอทรงเปิดตาข้าพระองค์
เพื่อข้าพระองค์จะเห็น สิ่ง
อัศจรรย์จากธรรมบัญญัติของ
พระองค์”

- สดุดี 119:18

เมื่อกิเดโอนอ่านพระคัมภีร์ เขาจบลงด้วยภาพในจิตใจ หากคุณขอให้กิเดโอนอ่านและสรุป มาระโก 1:29-31 เขาจะพูดว่า “พระเยซูออกจากธรรมศาลาในกาลิลีพร้อมกับสาวกสี่คน (ซีโมน อันดรูว์ ยากอบ และ ยอห์น) พวกเขาไปที่บ้านของซีโมนที่ซึ่งแม่ยายของซีโมนป่วยเป็นไข้ พระเยซูจับมือของเธอให้ลุกขึ้น และใช้ของเธอก็หายทันที เธอรู้สึกดีขึ้นมากจนสามารถจัดเตรียมอาหารให้พวกเขาได้ เธอไม่จำเป็นแม้แต่จะต้องพักผ่อนหรือพักผ่อนเลย!”

เมื่อโยนาธานอ่านพระคัมภีร์ เขาอ่านพระวจนะแต่มองเห็นรายละเอียดเล็กน้อย ถ้าคุณขอให้โยนาธานอ่านและสรุป มาระโก 1:29-31 เขาจะพูดว่า “พระเยซูเยี่ยมเยียนที่บ้านของซีโมนและได้รักษาใครบางคน”

ผู้อ่านเหล่านี้คนไหนที่มีการสังเกต? ผู้อ่านคนไหนจะจดจำเรื่องราวได้ยาวนานกว่า? ผู้อ่านคนไหนมีข้อมูลมากกว่าที่เป็นพื้นฐานในการตีความเรื่องราวนี้? คำตอบเห็นได้ชัดเจน ก็เดาโน่นมองเห็นสิ่งที่เกิดขึ้นในมาระโก 1:29-31 โยนาธานอ่านบทนี้แต่ไม่ได้สังเกต

ขั้นตอนแรกในการศึกษาพระคัมภีร์คือการสังเกต ในขั้นตอนนี้เราถามว่า “ฉันมองเห็นอะไรในส่วนนี้ของพระคัมภีร์?” ญูแจไขสู่การตีความพระคัมภีร์อย่างมีประสิทธิภาพคือการสังเกตให้ได้มากที่สุด ในบทเรียนนี้ เราจะเรียนรู้ที่จะสังเกตรายละเอียดสำคัญในข้อพระคัมภีร์ ขอให้จดทนในขณะที่ทำสิ่งนี้ ยิ่งคุณสังเกตมากเท่าไร คุณก็จะยังมีข้อมูลเพื่อใช้ในการตีความมากขึ้นเท่านั้น

การสังเกตจากข้อพระคัมภีร์ข้อหนึ่ง

กิจการ 1:8:

แต่พวกท่านจะได้รับพระราชทานฤทธิ์อำนาจ
เมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์เสด็จมาเหนือท่าน
และท่านทั้งหลายจะเป็นสักขีพยานของเรา
ในกรุงเยรูซาเล็ม
ทั่วแคว้นยูเดีย
ทั่วแคว้นสะมาเรีย
และจนถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลก

เราสามารถสังเกตอะไรได้ในพระคัมภีร์ข้อเดียวนี้?

คำแรกคืออะไร?

“แต่” แต่ เป็นคำเชื่อมที่ชี้ไปยังข้อก่อนหน้า ใน กิจการ 1:6 พวกสาวกถามว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์จะทรงตั้งราชอาณาจักรขึ้นใหม่ ให้ชนชาติอิสราเอลในครั้งนี้นั้นหรือ?” ตอนนี้พระองค์ฟื้นขึ้นมาจากความตายแล้ว พระองค์จะสถาปนาอาณาจักรของพระองค์ใหม่? พระเยซูตอบสนองด้วยสองประโยคคือ...

- “ไม่ใช่ฐานะของพวกท่านที่จะรู้เวลาและวาระ...” (กิจการ 1:7) นี่เป็นความรับผิดชอบของพระบิดา
- “แต่พวกท่านจะได้รับพระราชทานฤทธิ์อำนาจ... และท่านทั้งหลายจะเป็นสักขีพยาน ” นี่เป็นความรับผิดชอบของพวกท่าน

ใครที่มีส่วนเกี่ยวข้อง?

“ท่าน” ใครที่พระเยซูกำลังพูดถึง? พวกอัครทูต (กิจการ 1:2, 4) ใช้เวลาสักครู่เพื่อถามว่า “อัครทูตเหล่านี้คือใคร?” เขียนรายการทุกสิ่งที่คุณรู้เกี่ยวกับพวกอัครทูต ผู้ที่พระคัมภีร์ข้อนี้กำลังแสดงให้เห็นถึงฤทธิ์เดชแห่งแผ่นดินคอสมิกที่ทำให้เกิดการพลิกผันอย่างอัศจรรย์

- พวกเขาเป็นชาวยิว แต่พระเยซูกำลังส่งพวกเขาไปยังสะมาเรีย!
- พวกเขาไม่มีฤทธิ์อำนาจที่จะรักษาเด็กผู้ชายที่ถูกผีสิงได้ (มาระโก 9:14-29) แต่พวกเขาจะได้รับฤทธิ์อำนาจ
- พวกเขาวิ่งหนีด้วยความกลัวเมื่อมีการจับกุมพระเยซู (มัทธิว 26:56) แต่พวกเขาจะเป็นพยานให้กับพระองค์ไปจนถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลก

คำใดคือคำกริยาในประโยค?

“จะได้รับ” คำกริยานี้บอกเราว่ากำลังมีอะไรเกิดขึ้น ในกรณีนี้ รูปกาลของคำกริยาคือกำลังมองไปที่บางสิ่งซึ่งพวกเขาจะได้รับในอนาคต

พวกเขาจะได้รับอะไร?

“ฤทธิ์อำนาจ” พระธรรมกิจการจะแสดงให้เห็นถึงฤทธิ์อำนาจนี้ในพันธกิจของพวกอัครทูต

► นี่คือการเริ่มต้นของคุณ ขอให้ทำต่อไปกับส่วนที่เหลือของข้อพระคัมภีร์นี้โดยตอบคำถามต่อไปนี้

- เมื่อใดที่พวกเขาจะได้รับฤทธานุภาพ?
- ใครเป็นผู้ที่จะให้ฤทธานุภาพแก่พวกเขา?
- ผลลัพธ์ของฤทธานุภาพนี้คืออะไร? (ฤทธานุภาพมาก่อนการเป็นพยาน ผลลัพธ์ในทางธรรมชาติของฤทธานุภาพนี้จะเป็นความปรารถนาแบ่งปันข่าวประเสริฐให้กับผู้อื่น)
- พวกเขาจะเป็นพยานให้กับใคร?
- พวกเขาจะเป็นพยานที่ไหน? (คุณรู้อะไรเกี่ยวกับสถานที่ทั้งสี่แห่งนี้บ้าง? สะมาเรียมีความพิเศษอย่างไร? อัครทูตชาวยิวเหล่านี้ต้องการไปที่นั่นหรือไม่?)

พัฒนาพลังในการสังเกตของคุณให้ดีขึ้น

ยากอบมีสายตาที่ไม่ดี เมื่อเขาอยู่ที่โรงเรียน เขามองเห็นครูได้ไม่ชัด เขาอ่านคำบนกระดานดำหน้าห้องไม่ได้ แล้วในวันหนึ่ง เขาเริ่มใส่แว่นสายตา ในทันใดนั้น เขาก็เห็นสิ่งที่ไม่เคยเห็นมาก่อน! เขามองเห็นใบหน้าของครูชัดเจน เขาอ่านสิ่งที่เขียนบนกระดานดำได้ เขาตื่นเต้นมาก!

การสังเกตอย่างละเอียดก็เหมือนกับการใส่แว่นสายตาเพื่อแก้ไขปัญหาสายตาไม่ดี การเรียนรู้วิธีการสังเกตพระคัมภีร์จะพัฒนาความเข้าใจของคุณเกี่ยวกับสิ่งที่พระคัมภีร์กำลังกล่าว

การฝึกปฏิบัติใน กิจการ 1:8 แสดงให้เห็นว่าในปัจจุบันนี้คุณสังเกตสิ่งที่คุณอ่านได้ดีแค่ไหน ให้เราศึกษาเคล็ดลับบางประการเพื่อพัฒนาพลังของคุณในการสังเกตให้ดีขึ้น คุณจะเรียนรู้เกี่ยวกับคำถามที่ใช้เพื่อให้เข้าใจข้อพระคัมภีร์ชัดเจนยิ่งขึ้น จากนั้นคุณจะได้ฝึกอ่านข้ออื่นๆ

เมื่อคุณอ่านข้อพระคัมภีร์ข้อหนึ่ง อย่าบอกว่า “ฉันรู้จักข้อนี้แล้ว!” แต่ให้ขอพระเจ้าเปิดตาคุณให้มองเห็นพระวจนะของพระองค์ด้วยวิธีการใหม่ๆ เครื่องมือในบทเรียนนี้ช่วยให้คุณอ่านด้วยสายตาใหม่ได้³

³ ขั้นตอนต่างๆ ในบทนี้มาจากบทที่ 8-17 ในตำราเรื่อง *Living by the Book*, โดย Howard G. Hendricks และ William D. Hendricks (Chicago: Moody Publishers, 2007) คุณสามารถเรียนรู้การฝึกปฏิบัติและคำอธิบายเพิ่มเติมได้โดยการอ่านเนื้อหาในบทเหล่านั้น

อ่านเพื่อได้ความเข้าใจ

มีเด็กชายอายุ 10 ขวบคนหนึ่งตัดสินใจว่าจะอ่านพระคัมภีร์ในแต่ละปี เป็นทางออกที่ดี แต่น่าเสียดายที่เขาไม่รู้วิธีอ่านพระคัมภีร์อย่างมีประสิทธิภาพ เขามีปฏิทินตั้งไว้เพื่อแสดงให้เห็นว่าเขาอ่านได้มากแค่ไหนในแต่ละวัน แต่เขาก็มักจะอ่านล่าช้าบ่อยครั้ง ในวันอาทิตย์ตอนบ่าย เขาพยายามจะอ่านให้ทัน เขาตรวจพบว่าเขาอ่านเข้าไป 20 บท (ใน เลวีนิติ!) ดังนั้นเขาจึงจะอ่านเลวีนิติทั้งหมดในบ่ายวันหนึ่ง เขาจะอ่านให้เร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้เพื่อจะอ่านให้จบ หลังจากอ่านเสร็จ 10 นาที เขาบอกคุณไม่ได้เลยว่าเลวีนิติมีเนื้อหาอะไร เขาอ่านโดยปราศจากความเข้าใจ

การอ่านเพื่อได้ความเข้าใจเป็นงานหนัก พระคัมภีร์อธิบายถึงการค้นหาความจริงเอาไว้ในทำนองนี้ว่า “ถ้าเจ้าแสวงหาปัญญาเหมือนหาเงิน และเสาะหาเธออย่างหาขุมทรัพย์ที่ซ่อนอยู่ แล้วเจ้าจะเข้าใจความยำเกรงพระยาห์เวห์ และพบความรู้ของพระเจ้า” (สุภาษิต 2:4-5) อ่านพระคัมภีร์อย่างละเอียด ถามคำถาม จดบันทึก อ่านด้วยความคิดจิตใจ

บางครั้งคุณรับความเข้าใจใหม่ๆ ได้โดยการเขียนสรุปพระคัมภีร์ด้วยคำของคุณเอง แม้การสรุปของคุณอาจไม่ได้เป็นการแปลเชิงวิชาการ แต่ก็ช่วยให้คุณคิดลึกซึ้งขึ้นเกี่ยวกับความหมายของเนื้อหานั้นได้

ถามคำถามในขณะที่อ่าน

กุญแจสำคัญในการอ่านด้วยความคิดจิตใจคือการถามคำถาม

► อ่าน ลูกา 24:13-35 ก่อนที่จะคืบหน้าต่อในส่วนนี้ เมื่อคุณอ่านบทเรียนนี้ ขอให้เปิดดู ลูกา 24 เพื่อตอบแต่ละคำถาม

(1) ใคร?

ใครคือผู้คนที่ปรากฏในเนื้อหาตอนนี้? คุณจะรู้อะไรบ้างเกี่ยวกับแต่ละคน?

ใครคือผู้คนที่ปรากฏใน ลูกา 24:13-35? เคลโอปัสกับเพื่อนอีกคนซึ่งไม่ทราบชื่อ⁴ กำลังเดินทางไปเอมมาอูสในวันที่พระเยซูฟื้นคืนพระชนม์ พวกเขาเป็นผู้ติดตามพระเยซูและรู้ถึงการอัศจรรย์กับคำสอนของพระองค์ วันอาทิตย์วันนี้ พวกเขากลายเป็นคนกลุ่มแรกที่ได้รับคำอธิบายจากพระเยซูเองถึงการทนทุกข์และการฟื้นคืนจากความตายของพระคริสต์ พวกเขาได้กลายมาเป็นพยานในยุคแรกๆ ถึงการฟื้นคืนพระชนม์

(2) อะไร?

มีอะไรเกิดขึ้นในเนื้อหานี้? ถ้าหากเป็นเนื้อหาทางประวัติศาสตร์ มีเหตุการณ์อะไรเกิดขึ้น? ถ้าหากเป็นจดหมายฝาก ผู้เขียนกำลังพยายามสอนอะไร?

ใน ลูกา 24 เหตุการณ์คือการสำแดงของพระเยซู ตาของชายสองคนนี้ได้รับการเปิดออกต่อความเป็นจริงเรื่องการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซู (ลูกา 24:31)

(3) เมื่อใด?

เหมือนคำถามก่อนหน้านี้ ระยะเวลาให้บริบทสำหรับการอ่านของเรา ในขั้นตอนการสังเกตของการศึกษาพระคัมภีร์ เรามองหารายละเอียดเกี่ยวกับระยะเวลาในเนื้อหานี้ จาก ลูกา 24:13 เราเรียนรู้ว่าการเดินทางไปเอมมาอูสเกิดขึ้นในวันเดียวกันกับการค้นพบว่าอุโมงค์ว่างเปล่า

สาวกสองคนนี้พบพระเยซูเพียงในเวลาไม่กี่ชั่วโมงหลังจากอุโมงค์ว่างศพถูกพบว่าว่างเปล่า สิ่งนี้บอกเราให้รู้ถึงความรู้สึกของพวกเขาในขณะที่กำลังพูดคุยซักถามกัน (ลูกา 24:15) คิดถึงอารมณ์ที่ขึ้นลงของชายสองคนนี้จากสิ่งที่พวกเขาประสบในช่วงสามวันที่ผ่านมา

ในวันพฤหัสบดี พวกเขารู้สึกสิ้นหวังเมื่อเห็นพระเยซูถูกจับ ในวันศุกร์ ความหวังของพวกเขาสำหรับอาณาจักรของพระเมสสิยาห์ก็พังทลายลงเมื่อพระเยซูสิ้นลมหายใจ ตอนวันอาทิตย์ อุโมงค์ว่างศพกลับว่างเปล่า เมื่อพวกเขาเดินทางไปเอมมาอูส พวกเขาพยายามทำความเข้าใจกับเหตุการณ์ที่เป็นความลึกลับซึ่งเกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง

⁴ กลุ่มประเพณีบางกลุ่มเสนอว่าลูกาคือเพื่อนที่ไม่ทราบชื่อนั้น ซึ่งอธิบายรายละเอียดหลายอย่างในเรื่องได้

(4) ที่ไหน?

มีประโยชน์บ่อยครั้งในการถามว่า “เรื่องนี้เกิดขึ้นที่ไหน?” แผนที่พระคัมภีร์สามารถช่วยให้คุณค้นหาคำตอบสำหรับคำถามนี้ได้ พระคัมภีร์บางเล่มมีแผนที่อยู่ด้านหลัง

ใน ลูกา 24 เคลโอปัสกับเพื่อนของเขากำลังเดินทางจากเยรูซาเล็มไปที่หมู่บ้านแห่งหนึ่งชื่อว่าเอมมาอูสซึ่งอยู่ห่างจากตัวเมืองไปทางตะวันตกประมาณ 11 กิโลเมตร ช่วงเวลาที่พวกเขาเดินทางไปนี้เป็นช่วงเวลาเย็น แต่หลังจากตาของพวกเขาถูกเปิดออก ชายสองคนนี้ก็กลับไปยังเยรูซาเล็มด้วยความชื่นชมยินดีอย่างเปี่ยมล้น ข่าวสารนี้ไม่สามารถรอจนถึงวันพรุ่งนี้ได้!

(5) ทำไม?

เราเห็นว่าทำไมสาวกเหล่านี้จึงท้อแท้เมื่อเราตอบคำถามเรื่องเวลา พวกเขาท้อแท้เพราะความหวังทั้งหมดเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ดับลงเมื่อพระเยซูตาย

(6) อย่างไร?

ชีวิตของสาวกเหล่านี้ได้รับการเปลี่ยนแปลงอย่างไรในการเผชิญหน้านี้? พวกเขาหันกลับไปเยรูซาเล็มด้วยความมั่นใจว่าพระเยซูฟื้นขึ้นจากความตายแล้ว เหมือนกับคนเป็นล้านๆ นับจากนั้นที่ชีวิตของพวกเขาได้รับการเปลี่ยนแปลงไปตลอดกาลโดยการฟื้นคืนพระชนม์นี้

อ่านเนื้อหาตอนเดียวกันหรือพระธรรมนั้นหลายๆ รอบ

จี แคมป์เบล มอร์แกน เป็นหนึ่งในนักเทศน์ผู้ยิ่งใหญ่ของศตวรรษที่ 20 มอร์แกนไม่เคยเข้าเรียนในพระคริสตธรรม แต่เขาได้มาเป็นครูสอนพระคัมภีร์ที่มีประสิทธิภาพ ก่อนที่จะเทศนาเกี่ยวกับข้อพระคัมภีร์ใดข้อหนึ่ง มอร์แกนได้อ่านพระคัมภีร์ทั้งเล่มที่มีข้อพระคัมภีร์ที่เขาเลือกอย่างน้อย 40 รอบ โดยผ่านกระบวนการนี้ มอร์แกนเรียนรู้ว่าพระคัมภีร์แต่ละข้อเข้ากันกับพระคัมภีร์ทั้งพระธรรมนั้นอย่างไร เขารู้แนวคิดที่สำคัญของพระธรรมนั้น เขาเข้าใจข่าวสารของผู้เขียน ครั้งหนึ่งมอร์แกนกล่าวว่า “พระคัมภีร์ไม่เคยยอมอ่อนข้อให้กับความขี้เกียจ” การศึกษาพระคัมภีร์เป็นงานหนัก

คุณอาจถามว่า “ฉันจะอ่านหนึ่งพระธรรม 40 รอบได้อย่างไร? ฉันจะไม่มีวันอ่านพระคัมภีร์จบแน่” มันอาจจะไม่ยากอย่างที่คิดก็ได้ ผู้ใหญ่ส่วนมากอ่านได้นาทีละ 200 คำ พวกเขาสามารถอ่านได้ 12,000 คำในหนึ่งชั่วโมง พระคัมภีร์ 44 พระธรรมมีน้อยกว่า 12,000 คำ นี่รวมถึงจดหมายฝากของเปาโล จดหมายฝากทั่วไป ผู้เผยพระวจนะน้อย และพระธรรมในพันธสัญญาเดิมเช่น นางรูธ เอสรา เนหะมีย์ เอสเธอร์ และ ดาเนียล ในหนึ่งวันๆ ละหนึ่งชั่วโมง คุณสามารถอ่านพระธรรมเอเฟซัส ฟิลิปปี โคโลสี และ 1 กับ 2 เธสะโลนิกา 40 รอบได้ในเวลา 40 วัน

การอ่านทั้งพระธรรมจะทำให้เห็นวิธีจัดเรียงพระธรรมนั้นๆ ในตอนต้นเราอ่านกิจการ 1:8 ที่พวกเขาถูกส่งออกไปเป็นพยานที่เยรูซาเล็ม สะมาเรีย และจนถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลก เมื่อคุณอ่านกิจการซ้ำหลายครั้ง คุณจะเห็นว่านี่เป็นแบบแผนสำหรับพระธรรมทั้งเล่ม ในช่วงต้นของกิจการ การข่มเหงนำพาสาวกให้ออกจากเยรูซาเล็มไปยังส่วนที่เหลือของยูเดีย ในกิจการ 8 ฟิลิปนำข่าวประเสริฐไปยังสะมาเรีย ในช่วงท้ายของกิจการ เปาโลเทศนาในกรุงโรม จากนั้นข่าวประเสริฐจะไปถึงที่สุดปลายของโลกที่เรา รู้จักกัน

คำแนะนำบางประการสำหรับการอ่านซ้ำหลายๆ รอบ

1. **อ่านพระคัมภีร์ออกเสียงหรือฟังเสียงการอ่านพระคัมภีร์** ผู้คนที่อยู่ในวัฒนธรรมที่พึ่งพาข้อความที่เขียนในหน้ากระดาษมักจะลืมว่าคริสเตียนในยุคแรกฟังพระคัมภีร์ที่อ่านออกเสียง เมื่อคริสตจักรที่เอเฟซัสได้รับจดหมายจากเปาโล พวกเขาไม่ได้ถ่ายเอกสารให้กับสมาชิกแต่ละคน มีผู้นำคนหนึ่งอ่านจดหมายให้สมาชิกคนอื่นๆ ฟัง ตลอดประวัติศาสตร์ที่ผ่านมา ผู้คนจำนวนมากได้รับพระวจนะของพระเจ้าโดยผ่านการฟังมากกว่าการอ่าน จดหมายของเปาโลถูกอ่านในคริสตจักร และผู้เผยพระวจนะก็พูดประกาศข่าวสารของตน เมื่ออ่านจดหมายออกเสียงดังๆ หรือ ฟังหนังสือเสียง คุณจะได้ยินพระวจนะของพระเจ้าที่ถูกกล่าวออกมาคล้ายกับที่คริสตจักรยุคแรกได้ยิน⁵
2. **อ่านพระคัมภีร์ฉบับแปลหลายฉบับ (ถ้าหากในภาษาของคุณมีมากกว่าหนึ่งฉบับแปล)** การแปลบางฉบับมีเนื้อหาเชิงเทคนิคมากกว่า ฉบับบางฉบับมีจุดประสงค์เพื่อให้เข้าใจเนื้อหาได้ง่าย

⁵ www.faithcomesbyhearing.com มีพระคัมภีร์เสียงมากกว่า 700 ภาษา

ขึ้น การอ่านจากการแปลมากกว่าหนึ่งฉบับอาจช่วยให้คุณเข้าใจข้อความในเชิงลึกยิ่งขึ้น หากคุณ
รู้มากกว่าหนึ่งภาษา การอ่านพระคัมภีร์ในภาษาอื่นอาจเป็นประโยชน์⁶

3. **จดจ่อกับสิ่งที่แตกต่างกันในแต่ละครั้งที่คุณอ่าน** ยกตัวอย่างเช่น คนๆ หนึ่งอาจอ่านปฐมกาล
3 ได้วันละหนึ่งรอบเป็นเวลาหนึ่งสัปดาห์ ในแต่ละรอบก็พิจารณาถึงมุมมองที่แตกต่างกันดังนี้

วันจันทร์: อ่านปฐมกาล 3 จากมุมมองของพระบิดาในสวรรค์ พระบิดารู้สึกอย่างไรที่มองเห็น
ความบาปของบรรดาบุตรของพระองค์?

วันอังคาร: ข้อใดที่สำคัญที่สุดในบทนี้?

วันพุธ: อ่านปฐมกาล 3 จากมุมมองของซาตาน ซาตานพยายามทำลายความสัมพันธ์ของพระเจ้า
กับบรรดาบุตรของพระองค์อย่างไร?

วันพฤหัสบดี: อ่านปฐมกาล 3 ในขณะที่พิจารณาถึงการเสียสละของพระเยซูบนไม้กางเขน

วันศุกร์: อ่านปฐมกาล 3 จากมุมมองของอาดัมกับเอวา พวกเขาารู้สึกอย่างไรเมื่อได้ยินคำ
พิพากษาของพระเจ้า?

วันเสาร์: อ่านปฐมกาล 3 จากมุมมองของใครบางคนที่กำลังอ่านพระคัมภีร์เป็นครั้งแรก เรื่องราว
นี้สำคัญอย่างไรต่อความเข้าใจในส่วนที่เหลือของพระคัมภีร์?

ในเว็บ www.bible.com มีแผนการอ่านพระคัมภีร์จบทั้งเล่มภายในหนึ่งปีให้คุณเลือกอ่าน อีกแผนหนึ่ง
เป็นตามรูปแบบของ จี แคมป์เบล มอร์แกน คือการอ่านพระธรรมหนึ่งหลายรอบในหนึ่งเดือน เนื่องจาก
พระธรรม 44 เล่มสามารถอ่านจบได้ในหนึ่งชั่วโมงหรือน้อยกว่า คุณจึงสามารถอ่านจนจบหนึ่งพระธรรมได้
30 รอบในหนึ่งเดือนโดยอ่านหนึ่งชั่วโมงในแต่ละวัน แม้วิธีนี้อาจดูเหมือนเป็นไปได้ไปอย่างช้าๆ แต่การอ่านพระ

⁶ www.biblegateway.com ให้คุณเข้าถึงพระคัมภีร์ฉบับแปลหลายภาษาโดยไม่มีค่าใช้จ่าย

ธรรมหนึ่งซ้ำหลายรอบจะทำให้คุณมีความเข้าใจพระวจนะของพระเจ้าได้ลึกซึ้งมากขึ้น การอ่านด้วยวิธีนี้จะทำให้คุณสามารถอ่านพระคัมภีร์ทั้งเล่มจบได้ 30 รอบในเวลาหกปี⁷

ศึกษาไวยากรณ์

พระเจ้าสื่อสารกับเราด้วยหลายวิธี แต่วิธีหลักๆ คือผ่านทางพระวจนะที่เขียนไว้แล้ว แม้คุณไม่จำเป็นต้องเป็นนักภาษาศาสตร์เพื่อจะเข้าใจพระคัมภีร์ แต่ยิ่งคุณเข้าใจภาษาที่เขียนไว้มากเท่าไร คุณก็จะยิ่งเข้าใจความจริงอันล้ำลึกของพระวจนะพระเจ้ายิ่งมากขึ้นเท่านั้น

ดังเช่นตัวอย่างนี้ที่เราจะศึกษาไวยากรณ์ของข้อพระคัมภีร์ที่เป็นที่รู้จักดีของเปาโล “ดังนั้น พี่น้องทั้งหลาย โดยเห็นแก่ความเมตตากรุณาของพระเจ้า ข้าพเจ้าจึงวิงวอนท่านทั้งหลายให้ถวายตัวของท่านแด่พระองค์ เพื่อเป็นเครื่องบูชาอันบริสุทธิ์ที่มีชีวิต และเป็นที่ยอมรับของพระเจ้า ซึ่งเป็นการนมัสการโดยวิญญาณจิตของท่าน” (โรม 12:1) เพื่อเป็นตัวอย่างการศึกษาไวยากรณ์ของเนื้อหาข้อนี้ เราจะพิจารณาสองข้อต่อไปนี้

คำกริยา

คำกริยาสื่อสารการกระทำหรือสิ่งที่เป็นอยู่ มีการกระทำสองอย่างใน โรม 12:1:

- **วิงวอน** หมายถึง “อ้อนวอน” หรือแม้แต่ “ขอร้อง” คุณรู้สึกถึงความเร่งด่วนของคำขอของเปาโลไหม? นี่ไม่ใช่คำแนะนำทั่วไป แต่มีอารมณ์ความรู้สึกอันลึกซึ้งเมื่อเปาโลอ้อนวอนให้ผู้อ่านของเขา มอบถวายตนเองต่อพระเจ้าอย่างเต็มที่
- **ถวาย** เป็นคำกริยาคำหนึ่งซึ่งเรียกร้องให้อุทิศตัว เปาโลเรียกร้องผู้อ่านของเขาว่า ให้ถวายตัวของท่าน นั่นคือให้มอบถวายตัวของพวกเขาดูแลพระเจ้า

คำนาม

ใน โรม 12:1 คำนามที่สำคัญต่อการศึกษานี้ประกอบไปด้วยคำต่อไปนี้

⁷ พระธรรมเล่มที่ยาวกว่าสมุดได้ด้วยเล่มที่สั้นกว่าอย่างเช่น ฟิเลโมน กับ ทิตัส ซึ่งทำให้อ่านได้ครบสามสิบรอบในเวลาเพียงไม่กี่วัน

- **พี่น้อง** เปาโลกำลังเขียนถึงผู้เชื่อทั้งหลาย เขาไม่ได้กำลังเรียกให้คนบาปกลับใจมาเชื่อ เขากำลังเรียกผู้เชื่อให้ให้อุทิศตนอย่างลึกซึ้งยิ่งขึ้น
- **ตัว** ในส่วนที่เหลือของโรม 12 แสดงให้เห็นว่าคำว่า ตัว แทนถึงตัวตนทั้งหมดของเรา เราอาจถ่ายทอดเนื้อความใหม่ได้ว่า “ให้ถวายตัวของท่านเองทั้งหมด”
- **เมตตากรุณา** การเรียกของเปาโลนั้นขึ้นอยู่กับความเมตตากรุณาของพระเจ้า ในตอนก่อนหน้าก่อนที่จะถึงข้อนี้ เปาโลได้อธิบายถึงการที่พระเจ้าสำแดงความเมตตากรุณาต่อผู้คนทั้งหมดไม่ว่ายิวหรือคนต่างชาติ (โรม 11:32)
- **เครื่องบูชา** ภายใต้กฎบัญญัติของโมเสส ผู้มีสภานำสัตว์มาถวายเป็นเครื่องบูชา ในอาณาจักรของพระคริสต์ เราถูกเรียกให้ถวายตัวเองอย่างเต็มที่เป้นดังเครื่องบูชาที่มีชีวิต

คำขยาย

คำคุณศัพท์และคำวิเศษณ์เป็นคำบรรยายที่ “ขยายความหมายของคำที่ถูกขยายความ”⁸ ใน โรม 12:1 คำว่า เครื่องบูชา มีคำขยายความหลายคำ

- เครื่องบูชาของเรา **มีชีวิต** เราไม่ได้ถวายเครื่องบูชาที่เป็นสัตว์ที่ตายแล้วอีกต่อไป เราถวายชีวิตของเราด้วยการยอมจำนนในทุกๆ วัน
- เครื่องบูชาของเราต้อง **บริสุทธิ์** ผู้มีสภานในพันธสัญญาเดิมไม่สามารถนำสัตว์พิการหรือบาดเจ็บมาเป็นเครื่องบูชาได้ ผู้เชื่อในพันธสัญญาใหม่ก็ไม่สามารถถวายเครื่องบูชาเป็นชีวิตที่ไม่บริสุทธิ์และไม่เชื่อฟังได้
- มีเพียงเครื่องบูชาที่สมบูรณ์และเต็มใจเท่านั้นที่เป็นที่พอพระทัยพระเจ้า

⁸ Howard G. Hendricks และ William D. Hendricks, *Living by the Book* (Chicago: Moody Publishers, 2007), 121

บุพพทวลี

คำบุพพทได้แก่คำจำพวก ใน บน เหนือ ผ่านทาง ถึง แต่ และ โดย คำเล็กน้อยเหล่านี้มีความหมายอย่างมาก ใน โรม 12:1 มีบุพพทวลีสองกลุ่มคำที่สำคัญ

- “โดยเห็นแก่ความเมตตากรุณาของพระเจ้า” ทำให้เรารู้ถึงเหตุผลสำหรับการร้องขอของเปาโล นี่ไม่ใช่การยอมจำนนอย่างไม่เต็มใจของทหารต่อศัตรู แต่เป็นการยอมจำนนด้วยความยินดีของผู้ที่รักต่อความประสงค์ของบิดาผู้เป็นที่รัก
- เครื่องบูชาของเราต้องเป็นที่ยอมรับซึ่งเป็นการถวาย “แด่พระองค์” สำหรับคริสเตียนแล้ว การเป็นที่ยอมรับต่อพระเจ้าคือรางวัลสูงสุด

คำเชื่อม

คำเชื่อมคำว่า และ หรือ แต่ มีพลังอย่างมาก ผู้เขียนคนหนึ่งเปรียบเทียบคำเชื่อมกับปูนที่ยึดก้อนอิฐเข้าด้วยกัน⁹ ใน กิจการ 1:8 เราเห็นคำว่า แต่ ชี้กลับไปที่ความเข้าใจผิดของพวกเขา

ใน โรม 12:1 คำว่า ดังนั้น ชี้กลับไปที่เนื้อหาตอนก่อนหน้านี้ ถ้าคุณอ่านพระธรรมโรมทั้งเล่ม คุณจะมองเห็นเนื้อหาแบ่งเป็นสองส่วนได้อย่างรวดเร็ว

- โรม 1-11 สอนหลักคำสอนต่อไปนี้เป็น การลงโทษบาป การเป็นคนชอบธรรมด้วยความเชื่อ การชำระผู้เชื่อให้บริสุทธิ์ การเต็มไปด้วยสง่าราศีที่เป็นวัตถุประสงค์สูงสุดของพระเจ้าสำหรับบรรดาลูกๆ ของพระองค์ และการคัดเลือกซึ่งเป็นวิธีการของพระเจ้าในการทำให้วัตถุประสงค์นี้สำเร็จ
- โรม 12-16 แสดงถึงการประยุกต์ใช้หลักคำสอนในทางปฏิบัติ เนื่องจากเราได้รับการทำให้ชอบธรรมต่อพระเจ้า เราจึงดำเนินชีวิตในวิถีนี้ เนื่องจากสิ่งที่เราเชื่อ (โรม 1-11) เราจึงทำสิ่งนี้ (โรม 12-16) ข้อพระคัมภีร์เชื่อมโยงคือ โรม 12:1

⁹ J. Scott Duvall and J. Daniel Hays, *Grasping God's Word* (Grand Rapids: Zondervan, 2012), 59

เพราะฉะนั้น เป็นเครื่องหมายที่สำคัญในจดหมายหลายฉบับของเปาโล หลังจากเตือนผู้เชื่อชาวกาลาเทีย เรื่องความจริงอันยิ่งใหญ่ของการเป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อเท่านั้น เปาโลก็เรียกให้พวกเขาดำเนินชีวิตด้วยการปฏิบัติตามความชอบธรรมของตนเป็นประจำทุกวันดังนี้ “เพื่อเสรีภาพนั้นเองพระคริสต์จึงได้ทรงให้เราเป็นไท เพราะฉะนั้น จงตั้งมั่น” (กาลาเทีย 5:1) หลังจากสอนชาวเอเฟซัสเรื่องหลักคำสอนยิ่งใหญ่เกี่ยวกับการเป็นผู้ถูกคัดเลือกในพระเยซูคริสต์ เปาโลเรียกให้พวกเขาดำเนินชีวิตสมกับการทรงเรียกดังนี้ “เพราะฉะนั้น ข้าพเจ้าผู้เป็นนักโทษโดยเห็นแก่องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอวิงวอนพวกท่านให้ดำเนินชีวิตสมกับการทรงเรียกที่ท่านได้รับการทรงเรียกมานั้น” (เอเฟซัส 4:1) เปาโลบอกชาวโคโลสีว่าพวกเขาตายแล้วและชีวิตของพวกเขาซ่อนไว้กับพระคริสต์ในพระเจ้า ผลลัพธ์คือพวกเขาควรดำเนินชีวิตแบบไหน? “เพราะฉะนั้นจงประหารโลกียวิสัยในตัวท่าน” (โคโลสี 3:5)

มองหารายละเอียดพิเศษในเนื้อหา¹⁰

การรับรู้ถึงเทคนิคต่างๆ ที่ผู้เขียนพระคัมภีร์ใช้เพื่อเน้นแนวคิดสำคัญในเนื้อหาย่อมนจะให้ความเข้าใจใหม่ๆ แก่การศึกษาของคุณได้ รายละเอียดที่จะมองหาได้แก่สิ่งต่อไปนี้

คำซ้ำ

เมื่อผู้เขียนกล่าวซ้ำคำนั้นบ่อยครั้ง ย่อมเป็นการชี้ให้เห็นถึงแนวคิดสำคัญ ในขั้นตอนการสังเกต คุณอาจไม่ได้ขุดลึกถึงความหมายที่ลึกซึ้งทั้งหมดของคำซ้ำ แต่คุณต้องทำเครื่องหมายที่คำนั้นและถามว่า “ทำไมคำนี้ถึงถูกกล่าวซ้ำๆ?”

► อ่านพระคัมภีร์ตอนต่อไปนี้อย่างละเอียดและทำเครื่องหมายตรงคำซ้ำ

2 โครินธ์ 1:3-7 คำว่า หนุนใจ/การหนุนใจ ถูกกล่าวซ้ำกี่ครั้งในเนื้อหาตอนนี้? ตัวอย่างคำถามที่คุณใช้ถามได้เมื่อสังเกตเห็นคำซ้ำในเนื้อหาตอนนี้

- คำว่า หนุนใจ แต่ละครั้งถูกใช้ในรูปแบบเดียวกันไหม? (บางครั้งเป็นคำนาม บางครั้งเป็นคำกริยา)

¹⁰ รายละเอียดนี้ดัดแปลงมาจาก J. Scott Duvall และ J. Daniel Hays, *Grasping God's Word* (Grand Rapids: Zondervan, 2012).

- มีการใช้คำขยายอะไรบ้าง? (การหนุนใจทุกอย่าง; การหนุนใจของเรา; การหนุนใจของพวกเขา.)

ยอห์น 15:1-10 คำว่า *ติดสนิท* ถูกกล่าวซ้ำกี่ครั้งในเนื้อหาตอนนี้? ตัวอย่างคำถามที่คุณใช้ถามได้เมื่อสังเกตเห็นคำซ้ำในเนื้อหาตอนนี้

- อะไรคือเงื่อนไขในการติดสนิทกับพระองค์?
- คำเตือนในเนื้อหาตอนนี้มีความหมายเป็นนัยว่าเป็นไปได้ที่จะไม่ติดสนิทกับพระองค์ใช่ไหม?
- อะไรคือผลลัพธ์ของการล้มเหลวที่จะติดสนิทกับพระองค์?
- อะไรคือพระพรของการติดสนิทกับพระองค์?

การเปรียบเทียบความแตกต่าง

ผู้เขียนพระคัมภีร์หลายคนใช้การเปรียบเทียบความแตกต่างกับบุคคลหรือแนวคิดต่างๆ เมื่อคุณเห็นคำว่า *แต่* อยู่ตรงกลางข้อ นั้นอาจกำลังเชื่อมโยงแนวคิดสองอย่าง สุภาษิตจำนวนมากใช้รูปแบบการเปรียบเทียบนี้

- มีการตอบสนองสองวิธีต่อคนที่ติเตียนเรา “คำตอบนุ่มนวลช่วยละลายความโกรธเกรี้ยวให้หายไป แต่คำกักขฬะเร้าโทสะ” (สุภาษิต 15:1)
- มีวิธีการตัดสินใจเรื่องสำคัญอยู่สองแบบ “เมื่อไม่มีการชี้แนะ ประชาชนก็ล้มลง แต่โดยมีที่ปรึกษา มาก ก็มีความปลอดภัย” (สุภาษิต 11:14)
- การปฏิบัติของเราต่อคนยากจนเป็นการแสดงถึงท่าทีของเราต่อพระเจ้า “ผู้กดขี่คนยากจนก็ดูถูกพระผู้สร้างของเขา แต่ผู้เมตตาคนขัดสนก็ถวายพระเกียรติแด่พระองค์” (สุภาษิต 14:31)

ผู้เขียนในพันธสัญญาใหม่ก็ใช้การเปรียบเทียบความแตกต่างด้วย เปาโลเปรียบเทียบชีวิตเก่า (ความมืด) กับชีวิตใหม่ (ความสว่าง) ของเรานี้ “เพราะเมื่อก่อนท่านทั้งหลายเป็นความมืด แต่บัดนี้ท่านเป็นความสว่างในองค์พระผู้เป็นเจ้า...” (เอเฟซัส 5:8)

ใน 1 ยอห์น 1:5-7 ยอห์นเปรียบเทียบความแตกต่างของความมืดกับความสว่างในสองลักษณะดังนี้

- พระเจ้าทรงเป็นความสว่างและความมืดในพระองค์ไม่มีเลย
- ถ้าเรามีสามัคคีธรรมกับพระเจ้า เราจะเดินอยู่ในความสว่าง ไม่ใช่ในความมืด

การเปรียบเทียบความเหมือน

การเปรียบเทียบความแตกต่างพิจารณาสิ่งที่ต่างกัน การเปรียบเทียบความเหมือนพิจารณาสิ่งที่เหมือนกัน

- “น้ำส้มสายชูกับพิน และควั่นกับตา เป็นฉันใด คนเกียจคร้านกับผู้ที่ใช้เขา ก็เป็นฉันนั้น” (สุภาษิต 10:26)
- “ข้าวดีจากแดนไกล ก็เหมือนน้ำเย็นที่ให้แก่คนกระหาย” (สุภาษิต 25:25)

► อ่าน ยากอบ 3:3-6 ลึ้นถูกเปรียบเทียบว่าเหมือนกับสามสิ่งอะไรบ้าง? คุณเรียนรู้อะไรจากการเปรียบเทียบความเหมือนนี้?

► ในแต่ละข้อของ สุภาษิต 26:7-11 จะมีคำว่า *เหมือน* ขอให้ศึกษาการเปรียบเทียบความเหมือนในแต่ละข้อ ยกตัวอย่างเช่น หากคุณกำลังพิจารณา สุภาษิต 26:7 คุณอาจพูดกับตัวเองว่า “สุภาษิตที่อยู่ในปากของคนโง่ก็เหมือนขาของคนพิการ*เพราะ...*” คุณเห็นอะไรที่เหมือนกันระหว่างสุภาษิตที่อยู่ในปากของคนโง่กับขาของคนพิการ?

รายการ

เมื่อคุณอ่านพระคัมภีร์ คุณควรเน้นรายการและศึกษาคุณลักษณะที่สำคัญของรายการเหล่านั้น

► ก่อนที่จะดำเนินบทเรียนต่อไป ขอให้ใช้เวลาอ่านรายการต่อไปนี้:

- ใน 1 โครินธ์ 3:6 เปาโลแสดงให้เห็นถึงองค์ประกอบของพันธกิจของเขาในเมืองโครินธ์
- 1 ยอห์น 2:16 ให้รายการสิ่งต่างๆ ที่มาจากโลกมากกว่าที่จะมาจากพระบิดา
- กาลาเทีย 5:19-21 ให้รายการการงานของธรรมชาติบาป
- กาลาเทีย 5:22-23 ให้รายการผลของพระวิญญาณ

คำที่แจ้งวัตถุประสงค์

คำต่างๆ เช่น ว่า *ดังนั้น* หรือ *เพื่อ* มักอธิบายถึงแรงจูงใจในการกระทำหรือผลลัพธ์ของการกระทำนั้น ขอให้ใช้เวลาพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างวัตถุประสงค์กับผลลัพธ์โดยถามว่าเพราะเหตุใดพระคัมภีร์จึงให้คำสั่งสอนนี้

- “ท่านไม่ได้เลือกเรา แต่เราเลือกพวกท่านและแต่งตั้งท่าน” (เพราะเหตุใด?) “ให้ไปเกิดผลและเพื่อให้ผลของท่านคงอยู่” (ยอห์น 15:16)
- “ข้าพระองค์ได้เก็บรักษาพระดำรัสของพระองค์ไว้ในใจ” (เพราะเหตุใด?) “เพื่อข้าพระองค์จะไม่ทำบาปต่อพระองค์” (สดุดี 119:11)
- “ดังนั้น ในพระคริสต์ พระเจ้าทรงเลือกเราตั้งแต่ก่อนทรงสร้างโลก” (เพราะเหตุใดพระองค์จึงเลือกเรา?) “เพื่อให้เราบริสุทธิ์และปราศจากตำหนิในสายพระเนตรของพระองค์” (เอเฟซัส 1:4)

บางครั้งข้อความนั้นจะแสดงให้เห็นว่าวัตถุประสงค์จะบรรลุผลได้อย่างไร

- “คนหนุ่มจะรักษาวิถีทางของตนให้บริสุทธิ์ได้อย่างไร? ก็โดยปฏิบัติตามพระวจนะของพระองค์” (สดุดี 119:9)
- เราจะมั่นใจได้อย่างไรในเรื่องชีวิต? “ถ้าโดยทางพระวิญญาณ ท่านทำลายกิจการของร่างกาย ท่านก็จะดำรงชีวิตได้” (โรม 8:13)

อนุประโยคที่มีเงื่อนไข

อนุประโยคที่เริ่มต้นด้วย *ถ้า* มักมีเงื่อนไข บางครั้งผู้อ่านคาดหวังว่าพระสัญญาต่างๆ ในพระคัมภีร์จะสำเร็จได้โดยไม่ต้องทำตามเงื่อนไข อย่างไรก็ตามพระสัญญาที่มีเงื่อนไขนั้นขึ้นอยู่กับการทำตามเงื่อนไขที่ให้ไว้อย่างเจาะจง ซึ่งมักจะเห็นได้จากอนุประโยคที่มีเงื่อนไข

เงื่อนไข: “ฉะนั้นถ้าใครอยู่ในพระคริสต์”

ผลลัพธ์: “เขาก็เป็นคนที่ถูกสร้างใหม่แล้ว สิ่งสารพัดที่เก่าๆ ก็ล่วงไป นี่แน่ะกลายเป็นสิ่งใหม่ทั้งนั้น” (2 โครินธ์ 5:17)

เงื่อนไข: “สิ่งใดที่พวกท่านขอในนามของเรา”

ผลลัพธ์: “เราจะทำสิ่งนั้น” (ยอห์น 14:14)

อธิษฐานในขณะที่อ่าน

คำแนะนำสุดท้ายนี้อาจดูเข้าใจได้ง่ายแต่มีความสำคัญ สำหรับคริสเตียน การศึกษาพระคัมภีร์และชีวิตแห่งการอธิษฐานต้องไม่แยกออกจากกัน การแยกการอ่านพระคัมภีร์ออกจากการอธิษฐานก็เป็นการแบ่งแยกการสนทนากับพระเจ้าในชีวิตประจำวันออกเป็นสองทิศทาง

ยากอบยืนยันกับเราว่า เมื่อขาดสติปัญญา เราสามารถขอความช่วยเหลือจากพระเจ้าได้ “แต่ถ้าใครในพวกท่านขาดสติปัญญา ให้คนนั้นทูลขอจากพระเจ้าผู้ประทานให้กับทุกคนด้วยพระทัยกว้างขวางและไม่ทรงตำหนิ แล้วเขาก็จะได้รับตามที่ทูลขอ” (ยากอบ 1:5) นี่คือการสัญญาอันอัศจรรย์ในยามที่เราจำเป็นต้องได้รับความช่วยเหลือจากพระเจ้าเพื่อจะเข้าใจพระวาทะของพระเจ้า

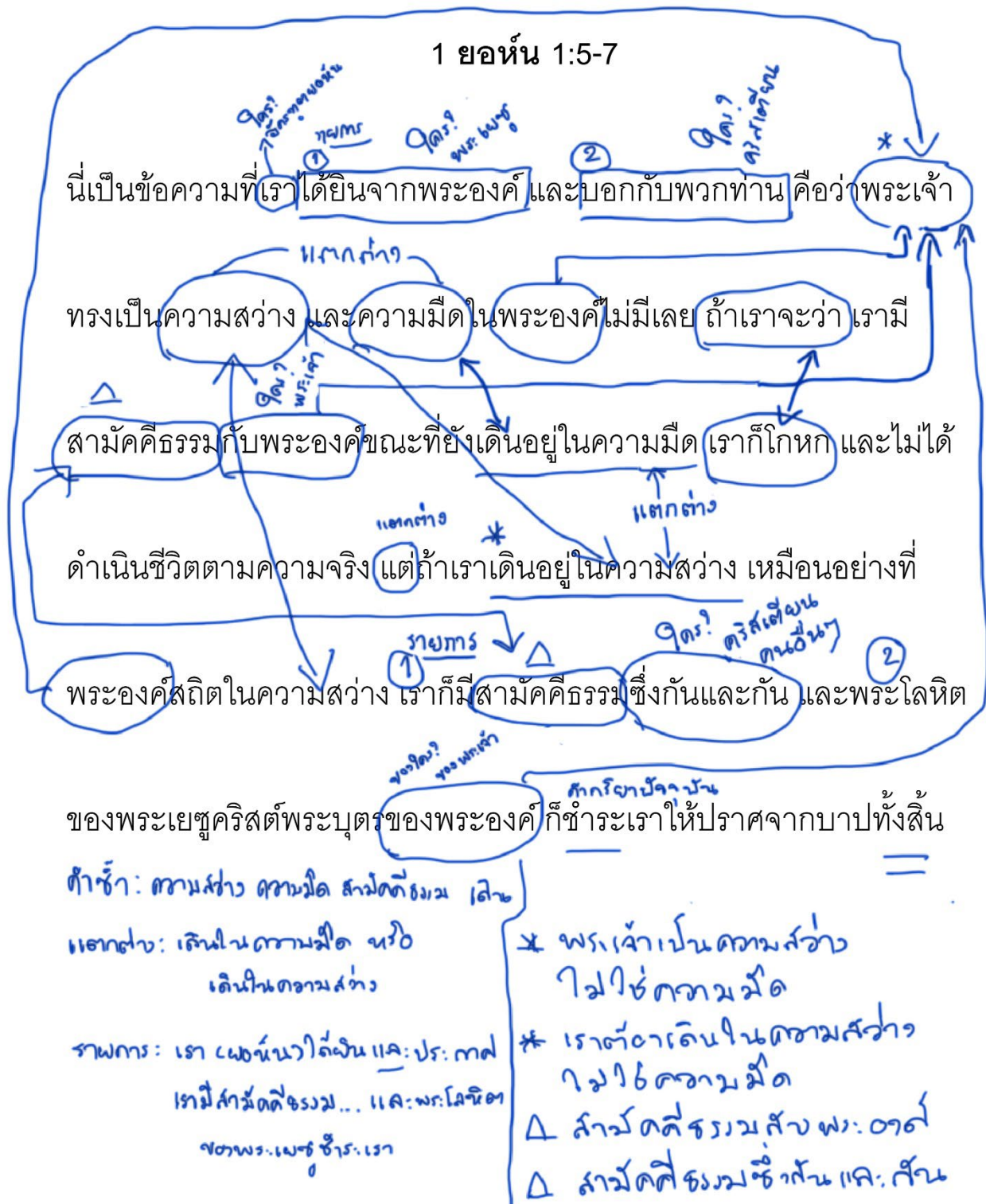
สดุดี 119 แสดงการเชื่อมโยงระหว่างการอธิษฐานกับพระคัมภีร์ ผู้เขียนสดุดีขอพระเจ้าครั้งแล้วครั้งเล่าให้นำเขาในการศึกษาพระวาทะของพระเจ้า ในทำนองเดียวกัน เราก็สามารถขอความช่วยเหลือจากพระเจ้าในขณะที่เราศึกษาพระวาทะได้

- “ขอทรงเปิดตาข้าพระองค์ เพื่อข้าพระองค์จะเห็น สิ่งอัศจรรย์จากธรรมบัญญัติของพระองค์” (สดุดี 119:18)
- “ขอทรงทำให้ข้าพระองค์เข้าใจทางแห่งข้อบังคับของพระองค์” (สดุดี 119:27)
- “ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอทรงสอนทางแห่งกฎเกณฑ์ของพระองค์แก่ข้าพระองค์” (สดุดี 119:33)

คนมากมายได้เรียนรู้ถึงฤทธิ์อำนาจในการผันถ้อยคำในพระคัมภีร์ให้มาเป็นคำอธิษฐาน ขอให้พยายามผันถ้อยคำจากพระคัมภีร์ตอนต่อไปนี้เป็นคำอธิษฐานส่วนตัว

- สดุดี 23 - คำอธิษฐานขอการทรงนำและการปกป้องจากพระเจ้า
- อีสยาห์ 40:28-31 - คำอธิษฐานขอกำลังจากพระเจ้า
- ฟิลิปปี 4:8-9 - คำอธิษฐานขอให้มีความคิดจิตใจของพระเจ้า

ตัวอย่าง: การสังเกตเนื้อหาใน 1 ยอห์น 1:5-7

บทที่ 2 ประเด็นสำคัญ

(1) เริ่มต้นกระบวนการสังเกตโดยการศึกษาข้อพระคัมภีร์หนึ่งข้อ ถามคำถามเกี่ยวกับข้อพระคัมภีร์นั้นให้มากที่สุด

(2) ขั้นตอนเพื่อพัฒนาพลังในการสังเกตของคุณให้ดีขึ้นมีดังนี้

- อ่านเพื่อทำความเข้าใจ
- ถามคำถามในขณะที่อ่าน
 - ใคร?
 - อะไร?
 - เมื่อใด?
 - ที่ไหน?
 - ทำไม?
 - อย่างไร?
- อ่านเนื้อหาตอนเดียวกันหรือพระธรรมนั้นหลายๆ รอบ
- ศึกษาไวยากรณ์ ขอให้มองหาสิ่งต่อไปนี้
 - คำกริยา
 - คำนาม
 - คำขยาย
 - บุพบทวลี
 - คำเชื่อม

- มองหารายละเอียดพิเศษในเนื้อหา ขอให้มองหาสิ่งต่อไปนี้
 - คำซ้ำ
 - การเปรียบเทียบความแตกต่าง
 - การเปรียบเทียบความเหมือน
 - รายการ
 - คำชี้แจงวัตถุประสงค์
 - อนุประโยคที่มีเงื่อนไข
- อธิษฐานในขณะที่อ่าน

บทที่ 2 งานมอบหมาย

(1) เขียนรายการสิ่งที่สังเกตได้จาก โยชูวา 1:8 เขียนข้อพระคัมภีร์ลงในกระดาษแล้วเริ่มถามคำถามว่า “ใคร อะไร เมื่อใด ที่ไหน ทำไม อย่างไร” โดยใช้ตัวอย่างในส่วนสุดท้ายกับแนวทางที่ให้ในบทนี้ ให้สังเกตให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ ในขั้นตอนนี้ คุณไม่ได้ตีความข้อพระคัมภีร์หรือเตรียมโครงร่างคำเทศนา คุณเพียงแค่มองหารายละเอียดในข้อพระคัมภีร์เท่านั้น

(2) เพื่อฝึกปฏิบัติมากขึ้น ขอให้ใช้กระบวนการเดียวกันนี้กับ มัทธิว 28:18-20

บทที่ 3

การสังเกต: พิจารณาบริบทที่กว้างขึ้น

จุดประสงค์บทเรียน

- (1) ตระหนักถึงความสำคัญของบริบทในขณะที่อ่านพระคัมภีร์
- (2) มีความไวต่อวัตถุประสงค์และเจตนาของผู้เขียนพระคัมภีร์มากขึ้นโดยการสังเกตรายละเอียดต่างๆ ที่เน้นย้ำในพระธรรมนั้น
- (3) ฝึกสังเกตบริบทที่กว้างขึ้นของพระคัมภีร์
- (4) รวบรวมข้อมูลไว้ในรูปแบบแผนภูมิเพื่อการศึกษาเพิ่มเติม

บทนำ

การอ่านบางอย่างไม่มีความสำคัญ เราอ่านนวนิยายเพื่อฆ่าเวลาขณะเดินทาง การอ่านบางอย่างไม่มีความสำคัญมากนัก เราอ่านหนังสือพิมพ์เพื่อตามทันโลก การอ่านบางอย่างมีความสำคัญชั่วนิรันดร์ เราอ่านพระคัมภีร์เพื่อฟังเสียงของพระเจ้า เปาโลเขียนไว้ว่าพระคัมภีร์เป็นประโยชน์ในการสอน การตักเตือน ว่ากล่าว การแก้ไขสิ่งผิด และการอบรมในความชอบธรรม(2 ทิโมธี 3:16-17) ด้วยเหตุนี้เองเราจึงอ่านพระคัมภีร์อย่างละเอียดถี่ถ้วน และฟังพระเจ้าตรัส

ในบทที่ 2 เราสังเกตเกี่ยวกับข้อพระคัมภีร์แต่ละข้อ แต่ในบทนี้เราจะศึกษาพระคัมภีร์เป็นตอนกว้างขึ้น ซึ่งอาจเป็นย่อหน้า บท หรือทั้งพระธรรม ในเรื่องเล่าทางประวัติศาสตร์ ตอนที่กว้างขึ้นอาจเป็นเรื่องราวทั้งหมด ในพระกิตติคุณเราอาจศึกษาอุปมา การอัศจรรย์ หรือคำเทศนา ส่วนในจดหมายฝาก ตอนที่กว้างขึ้นอาจเป็นเนื้อหาตอนหนึ่งที่เน้นหัวข้อเดียว

พระคัมภีร์ดั้งเดิมไม่ได้แบ่งบทและข้อ ในศตวรรษที่ 13 สตีเฟน แลงตัน ได้ทำการแบ่งพระคัมภีร์เป็นบทๆ เพื่ออำนวยความสะดวกในการศึกษา ในศตวรรษที่ 16 โรเบิร์ต เอสเตียน จัดพิมพ์พระคัมภีร์ที่แบ่งเป็นข้อๆ แล้ว การแบ่งบทและข้อช่วยเราในการศึกษาพระคัมภีร์ อย่างไรก็ตาม การแบ่งบทและข้อก็ไม่ได้เป็นไปตามการแบ่งที่เป็นธรรมชาติของเนื้อหาเสมอไป อย่าปล่อยให้การแบ่งบทมาควบคุมการศึกษาของคุณ ขอให้ดูตามการแบ่งที่เป็นธรรมชาติของเนื้อหาที่มีในย่อหน้าอย่างมีเหตุผล

ในบทนี้ เราจะศึกษาย่อหน้าหนึ่งใน เนหะมีย์ 1:4-11 ซึ่งจะเป็นแบบจำลองสำหรับการศึกษาในอนาคตของคุณ เราจะเรียนรู้หลายวิธีการเพื่อศึกษาย่อหน้า ขอให้ตระหนักว่าการศึกษาทุกประเภทไม่ได้เหมาะกับการศึกษาหนังสือทุกเล่ม บทเรียนนี้จะให้กล่องเครื่องมือแก่คุณเพื่อนำมาใช้ได้ เมื่อคุณศึกษาพระคัมภีร์พระธรรมหนึ่ง คุณจำเป็นต้องตัดสินใจว่า “เครื่องมืออันไหนดีที่สุดสำหรับพระธรรมนี้?”

ค้นหาบริบทของย่อหน้า

เนหะมีย์ 1:4-11:

เมื่อข้าพเจ้าได้ยินถ้อยคำเหล่านี้ ข้าพเจ้าก็นั่งลงร้องไห้โศกเศร้าอยู่หลายวัน และได้อดอาหารและอธิษฐานเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์

ข้าพเจ้าทูลว่า “ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ พระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ และน่ายำเกรง ผู้ทรงรักษาพันธสัญญาและความรักมั่นคงต่อผู้ที่รักพระองค์ และรักษาพระบัญญัติของพระองค์ ขอพระองค์เจียพระกรรมบัง และลืมนพระเนตรดู เพื่อจะทรงฟังคำอธิษฐานของผู้รับใช้ของพระองค์ ซึ่ง ณ บัดนี้ข้าพระองค์อธิษฐานต่อพระองค์ทั้งกลางวันและกลางคืน เพื่อประชาชนอิสราเอลผู้รับใช้ของพระองค์ ข้าพระองค์สารภาพบาปของประชาชนอิสราเอล ซึ่งข้าพระองค์ทั้งหลายได้ทำบาปต่อพระองค์ ทั้งข้าพระองค์กับตระกูลของข้าพระองค์ได้ทำบาปแล้ว ข้าพระองค์ทั้งหลายประพฤติเลวทรามมากต่อพระองค์ และไม่ได้รักษาพระบัญญัติ กฎเกณฑ์ และกฎหมายซึ่งพระองค์ทรงบัญชาโมเสสผู้รับใช้ของพระองค์ไว้

ขอพระองค์ทรงระลึกถึงพระวอนะ ซึ่งทรงบัญชาโมเสสผู้รับใช้ของพระองค์ว่า ‘ถ้าพวกเจ้าไม่เชื่อตรงต่อเรา เราจะกระจ่ายพวกเจ้าไปในหมู่ชนชาติทั้งหลาย ถ้าพวกเจ้ากลับมาหาเรา และ

รักษานักบุญของเรา และประพฤติตาม ถึงแม้ว่าพวกเจ้ากระจัดกระจายไปอยู่สุดปลายฟ้า เราจะรวบรวมพวกเจ้ามาจากที่นั่น และนำพวกเจ้ามายังสถานที่ซึ่งเราได้เลือกไว้ เพื่อทำให้นามของเราดำรงอยู่ที่นั่น'

พวกเขาเป็นผู้รับใช้และเป็นประชากรของพระองค์ ผู้ซึ่งพระองค์ได้ทรงไถ่ไว้ด้วยฤทธานุภาพยิ่งใหญ่ของพระองค์ และด้วยพระหัตถ์อันทรงฤทธิ์ของพระองค์ ข้าแต่องค์เจ้านาย โปรดเจียพระกรรมพึงคำอธิษฐานของผู้รับใช้ของพระองค์ และคำอธิษฐานของบรรดาผู้รับใช้ของพระองค์ ผู้ปิตินดีที่จะยำเกรงพระนามของพระองค์ ขอประทานความสำเร็จแก่ผู้รับใช้ของพระองค์ในวันนี้ และขอให้ได้รับความกรุณาจากพระราชา

ขณะนั้น ข้าพเจ้าเป็นพนักงานเชิญถ้วยเสวยของพระราชา

เมื่อศึกษาย่อหน้า เราจำเป็นต้องพบบริบทของย่อหน้านั้น เนหะมีย์ 1:4 ขึ้นที่จุดเริ่มต้นของบท

เมื่อข้าพเจ้าได้อ่านถ้อยคำเหล่านี้....

“ถ้อยคำเหล่านี้” ประสงค์ให้เราพิจารณาข้อพระคัมภีร์ก่อนหน้าเพื่อค้นพบว่าถ้อยคำอะไรที่เนหะมีย์ได้อ่านซึ่งทำให้เขามีปฏิกิริยาเช่นนั้น

เนหะมีย์ 1:1 ให้บริบทสำหรับพระธรรมเนหะมีย์

นี่คือถ้อยคำของเนหะมีย์ บุตรฮาคาลียาห์ ต่อมาในเดือนคิสเลฟในปีที่ยี่สิบ ขณะที่ข้าพเจ้าอยู่ในสุสาเมืองบ๊อม

บทที่ 2 ให้คำถามบางประการเพื่อถามในขณะศึกษาข้อพระคัมภีร์นี้

ใคร? “เนหะมีย์ บุตรฮาคาลียาห์” มีเนหะมีย์อีกคนหนึ่งที่ถูกกล่าวถึงในพระธรรมนี้ในเวลาต่อมา (เนหะมีย์ 3:16) ชื่อครอบครัว (“บุตรฮาคาลียาห์”) บอกให้รู้ว่าเป็นเนหะมีย์คนไหนที่ถูกกล่าวถึงที่นี่

เมื่อใด? “...ในเดือนคิสเลฟในปีที่ยี่สิบ” จากพจนานุกรมพระคัมภีร์ เราเรียนรู้ว่าเดือนคิสเลฟของชาวฮีบรู นั้นเทียบเท่ากับเดือนพฤศจิกายนถึงเดือนธันวาคม¹¹ “ในปีที่ยี่สิบ” ไม่ได้บอกอะไรมากนักเพราะเราไม่รู้ว่า ผู้เขียนหมายถึงปีที่สิบในชีวิตของเนหะมีย์ ปีที่ยี่สิบของเหตุการณ์ทางประวัติศาสตร์ หรือการอ้างอิงอื่นๆ ตรงจุดนี้เราอาจเขียนเครื่องหมายคำถามไว้ข้างๆ วลีนี้ ใน เนหะมีย์ 2 เราจะพบคำตอบว่า “ในปีที่ยี่สิบแห่งรัชกาลกษัตริย์อาร์ทาเซอร์ซีส” เนหะมีย์เริ่มต้นเดือนพฤศจิกายน/ธันวาคมในปีที่ยี่สิบแห่งรัชกาลกษัตริย์อาร์ทาเซอร์ซีส

ที่ไหน? เนหะมีย์อยู่ “ในสุสาเมืองบ้อม” จากพจนานุกรมพระคัมภีร์หรือแผนที่ เราทราบว่าพระราชวังสองแห่งในเปอร์เซีย พระราชวังฤดูร้อนตั้งอยู่ในเมืองเอกบาบิโลน พระราชวังฤดูหนาวเป็นพระราชวังที่หรูหราตั้งอยู่ในสุสา พระธรรมนี้เริ่มต้นในขณะที่ยี่สิบอยู่กับกษัตริย์อาร์ทาเซอร์ซีสในพระราชวังฤดูหนาวในเมืองสุสา

หากคุณกำลังศึกษาเนื้อหาที่อยู่ในคอมพิวเตอร์ การจัดรูปแบบย่อหน้าใหม่อาจเป็นประโยชน์เพื่อแสดงความสัมพันธ์ระหว่างวลีแต่ละวลี ย่อหน้า (เนหะมีย์ 1:1) จะมีลักษณะดังนี้:

นี่คือถ้อยคำของเนหะมีย์ บุตรฮาคาเลียห์ ต่อมา

ในเดือนคิสเลฟ

ในปีที่ยี่สิบ

ขณะที่ข้าพเจ้าอยู่ในสุสาเมืองบ้อม...

ข้อที่ 1 ให้โครงร่างสำหรับพระธรรมเนหะมีย์ ข้อที่ 2 และ 3 แสดงให้เห็นโครงร่างคำอธิษฐานของเนหะมีย์ ขณะที่เนหะมีย์อยู่ที่เมืองสุสา “พี่น้องคนหนึ่งของข้าพเจ้าคือฮานานีมากับชายบางคนจากยูดาห์” เนหะมีย์ขอสองสิ่ง

¹¹ International Standard Bible Encyclopedia, 'Kislev', เข้าถึงข้อมูลวันที่ 6 ตุลาคม 2023,

<https://www.studylight.org/encyclopedias/eng/isb/k/kislev.html>.

ข้าพเจ้าได้ถาม

เรื่องพวกยิวที่เลืกรอดชีวิตจากการตกเป็นเชลย และ

ถามเรื่องเยรูซาเล็ม

ชายบางคนจากยูดาห์ตอบคำถามโดยรายงานถึงปัญหาสองอย่าง

- “ผู้ที่เลืกรอดชีวิตซึ่งอยู่ในมณฑลนั้น คือผู้ซึ่งรอดชีวิตจากการตกเป็นเชลย มีความลำบากและความอับอายมาก”
- “กำแพงเมืองเยรูซาเล็มก็ถูกทำลาย และบรรดาประตูเมืองก็ถูกไฟเผา”

คำตอบนี้บอกถึงปัญหาที่กระตุ้นเนหะมีย์ให้อธิษฐาน หลังจากศึกษาบริบทของคำอธิษฐาน เราก็พร้อมเริ่มต้นทำการสังเกตเกี่ยวกับคำอธิษฐานนั้น

สิ่งที่ต้องมองหาเมื่ออ่านย่อหน้าหนึ่ง

การสังเกตของคุณในย่อหน้าหนึ่งนั้นขึ้นอยู่กับรูปแบบของเนื้อหาตอนนั้น เรื่องเล่าทางประวัติศาสตร์จะใช้คำถาม *ใคร อะไร เมื่อใด และที่ไหน* ส่วนเนื้อหาที่เป็นหลักคำสอนจะใช้คำถามที่เกี่ยวข้องกับคำสอนนั้น¹²

เนหะมีย์ 1:5-11 เป็นคำอธิษฐาน คำอธิษฐานของเขาประกอบไปด้วยสิ่งต่อไปนี้

- **คำสรรเสริญ**แด่ “พระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ และน่ายำเกรง ผู้ทรงรักษาพันธสัญญา”
- **คำสารภาพ**สำหรับ “บาปของประชาชนอิสราเอล ซึ่งข้าพระองค์ทั้งหลายได้ทำบาปต่อพระองค์”
- **คำวิงวอน**ขอตามพระสัญญาของพระเจ้า “ถ้าพวกเขากลับมาหาเรา... เราจะรวบรวมพวกเขากลับมาจากที่นั่น และนำพวกเขามายังสถานที่ซึ่งเราได้เลือกไว้ เพื่อทำให้นามของเราดำรงอยู่ที่นั่น”

¹² เนื้อหาส่วนมากในส่วนนี้ดัดแปลงมาจากบทที่ 4 ของ J. Scott Duvall และ J. Daniel Hays, *Grasping God's Word* (Grand Rapids: Zondervan, 2012).

ในขั้นตอนนี้เป็นสิ่งสำคัญที่จะสังเกตเห็นรายละเอียดที่ผิดปกติในเนื้อหาตอนนั้น คำอธิษฐานของเนหะมีห์ตามมาด้วยรายละเอียดทางชีวประวัติดังนี้ “ขณะนั้น ข้าพเจ้าเป็นพนักงานเชิญถ้วยเสวยของพระราชา” ข้อมูลนี้ดูเหมือนไม่สำคัญในตอนแรก แต่ข้อมูลนี้จะมีผลสำคัญเมื่อเรื่องเล่าดำเนินไป

ถ้าเราศึกษาคำว่า *พนักงานเชิญถ้วยเสวย* ในพจนานุกรมพระคัมภีร์¹³ เราเรียนรู้ว่าพนักงานเชิญถ้วยเสวยไม่ได้เป็นเพียงคนรับใช้ เขาเป็นเจ้าหน้าที่ชั้นสูงและเป็นที่ปรึกษาที่กษัตริย์ไว้วางใจ¹⁴

รายละเอียดอะไรที่เราควรสังเกตในย่อหน้า? ให้เรามองหาสิ่งต่อไปนี้

เชื่อมโยงเนื้อหาแบบทั่วไปกับเนื้อหาแบบเจาะจง

หลายย่อหน้าเริ่มต้นด้วยเนื้อหาที่เป็นภาพรวมแบบทั่วไปแล้วจึงค่อยพัฒนาไปสู่เนื้อหาที่เป็นรายละเอียดแบบเจาะจง รายละเอียดเหล่านี้สนับสนุนเนื้อหาทั่วไปด้วยคำอธิบายเพิ่มเติม

การเชื่อมโยงเนื้อหาแบบทั่วไปกับเนื้อหาแบบเจาะจงเป็นวิธีการปกติในการเขียนจดหมายฝากของเปาโล กาลาเทีย 5:16 เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างชีวิตที่ดำเนินตามพระวิญญาณกับชีวิตที่สนองความต้องการของเนื้อหนังว่า “แต่ข้าพเจ้าขอบอกว่าจงดำเนินชีวิตตามพระวิญญาณ แล้วท่านจะไม่สนองความต้องการของเนื้อหนัง” ข้อความทั่วไปนี้ต่อมาได้รับการสนับสนุนโดยเนื้อหาที่เป็นรายละเอียดเจาะจง กาลาเทีย 5:19-21 ระบุถึงการทำงานของเนื้อหนัง กาลาเทีย 5:22-23 ระบุถึงผลของพระวิญญาณ

เรื่องเล่าบางเรื่องใช้รูปแบบการเขียนเนื้อหาทั่วไปแล้วต่อจากนั้นจึงค่อยให้รายละเอียดเจาะจง ปฐมกาล 1 และ 2 ทำตามรูปแบบนี้โดยเริ่มจากข้อความทั่วไปแล้วจากนั้นจึงให้รายละเอียดเจาะจง มีสามขั้นตอนที่ใช้ดังนี้

1. ปฐมกาล 1:1 คือข้อความทั่วไป “ในปฐมกาล พระเจ้าทรงเนรมิตสร้างฟ้าและแผ่นดิน”

¹³ Holman Bible Dictionary, 'Cupbearer', เข้าถึงข้อมูลวันที่ 6 ตุลาคม 2023,

<https://www.studydrive.net/dictionaries/eng/hbd/c/cupbearer.html>.

¹⁴ J. D. Douglas, *New Bible Dictionary*, (2nd edition), (Wheaton: Tyndale House, 1982)

2. ปฐมกาล 1:3-31 ให้รายละเอียดมากขึ้นเรื่องการสร้าง ในวันหนึ่ง พระเจ้าสร้างแสงสว่าง ในวันที่สอง พระเจ้าแยกน้ำออกจากท้องฟ้า และต่อๆ ไปในรายละเอียด
3. ปฐมกาล 2 ยิ่งให้รายละเอียดเจาะจงมากขึ้นอีก ผู้เล่าเรื่องเริ่มต้นจากการสร้างโลกด้วยข้อความทั่วไปแล้วจากนั้นจึงเจาะจงถึงการสร้างมนุษย์ผู้ชาย เรื่องราวแคบลงจากโลกทั้งใบมาสู่สถานที่เจาะจงคือสวนเอเดน แม้พระนามของพระเจ้าย่เปลี่ยนไป ปฐมกาล 1 ใช้พระนามว่า พระเจ้า เป็นพระนามสากลแห่งฤทธิ์อำนาจ ปฐมกาล 2 ใช้พระนามว่า พระยาห์เวห์พระเจ้า เป็นพระนามส่วนบุคคลแสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ที่สนิทสนมของพระองค์กับอาดัมและเอวา¹⁵

โดยปกติแล้วรูปแบบนี้จะเริ่มจากข้อความทั่วไปก่อนจากนั้นจึงให้รายละเอียดเจาะจง บางครั้งมีการสลับลำดับโดยเริ่มจากรายละเอียดเจาะจงก่อนแล้วจึงเป็นข้อความทั่วไป ใน 1 โครินธ์ 13 เปาโลให้รายละเอียดเจาะจงเกี่ยวกับความรักในข้อ 1-12 บทนี้จบลงด้วยข้อความทั่วไปที่สรุปคำสอนของเปาโลว่า “และบัดนี้ทั้งสามสิ่งนี้ยังดำรงอยู่ คือความเชื่อ ความหวัง และความรัก แต่ความรักนั้นใหญ่ที่สุดในสามสิ่งนี้”

ส่วนที่เป็นคำถามและคำตอบ

เมื่อย่อหน้าหนึ่งเริ่มต้นด้วยคำถาม คำถามจะแสดงให้เห็นความสำคัญของส่วนที่เหลือของย่อหน้า รูปแบบนี้ใช้เป็นปกติในพระธรรมโรม เปาโลถามคนที่โต้แย้งว่าพระคุณอนุญาตให้เราทำบาปได้ว่า “ถ้าอย่างนั้นเราจะว่าอย่างไร? เราจะอยู่ในบาปต่อไปเพื่อให้พระคุณเพิ่มทวีขึ้นหรือ?” (โรม 6:1) จากนั้นเขาแสดงให้เห็นว่าพระคุณของพระเจ้าให้ฤทธิ์อำนาจแก่คริสเตียนเพื่อมีชัยชนะเหนือความบาป “เปล่าเลย เราที่ตายต่อบาปแล้วจะมีชีวิตในบาปต่อไปได้อย่างไร?” (โรม 6:2)

พระกิตติคุณมาระโกมักจะใช้โครงสร้างนี้ ใน มาระโก 2:1-3:6 มีห้าตอนเริ่มต้นด้วยคำถาม ฝ่ายตรงข้ามถามคำถามสี่ครั้ง และแต่ละครั้งพระเยซูตอบในลักษณะการป้องกันตัว ในตอนสุดท้าย พระเยซูถามคำถามหนึ่งซึ่งพวกฟาริสีตอบไม่ได้ สังเกตว่าสิ่งนี้ทำให้เนื้อหาส่วนใหญ่มีโครงสร้างอย่างไร ถ้าไม่มีสิ่งนี้

¹⁵ พระนามในภาษาฮีบรู เอโลฮิม แปลว่า พระเจ้า ในพระคัมภีร์ภาษาอังกฤษ เป็นพระนามสากลและทรงสง่าราศี พระนามภาษาฮีบรู พระยาห์เวห์ แปลว่า องค์พระผู้เป็นเจ้า” ในพระคัมภีร์ภาษาอังกฤษ เป็นพระนามส่วนบุคคลที่ได้รับการเปิดเผยใน อพยพ 3:14

เราก็จะอ่านเรื่องราวทั้งห้าตอนแยกกัน เมื่อเราเห็นโครงสร้างที่เกิดขึ้นจากคำถามและคำตอบ เรื่องราวทั้งห้าเรื่องก็เป็นหนึ่งคำพยานเกี่ยวกับสิทธิอำนาจของพระเมสสิยาห์บุตรมนุษย์

1. การรักษาคนง่อย (มาระโก 2:1-12)

คำถาม: “ใครจะอภัยบาปได้นอกจากพระเจ้าองค์เดียว”

คำตอบ: พระเยซูแสดงให้เห็นสิทธิอำนาจของพระองค์โดยการรักษาคนง่อย

2. การรับประทานอาหารร่วมกับคนบาป (มาระโก 2:13-17)

คำถาม: “ทำไมอาจารย์ของท่านจึงร่วมรับประทานอาหารด้วยกันกับพวกคนเก็บภาษีและพวกคนบาป”

คำตอบ: “เราไม่ได้มาเพื่อเรียกคนชอบธรรม แต่มาเรียกคนบาป”

3. การถืออดอาหาร (มาระโก 2:18-22)

คำถาม: “ทำไมพวกศิษย์ของยอห์น และพวกศิษย์ของพวกฟาริสีถืออดอาหาร แต่พวกสาวกของพระองค์ไม่ถือ?”

คำตอบ: “เจ้าบ่าวอยู่ด้วยนานเท่าไร เพื่อนๆ ก็ไม่ควรอดอาหารนานเท่านั้น”

4. กฎวันสะบาโต (มาระโก 2:23-28)

คำถาม: “ทำไมพวกเขาถึงทำสิ่งที่ต้องห้ามในวันสะบาโต?”

คำตอบ: “บุตรมนุษย์เป็นเจ้าเป็นนายเหนือวันสะบาโตด้วย”

5. การรักษาโรคในวันสะบาโต (มาระโก 3:1-6)

คำถาม: “ในวันสะบาโตควรจะทำกรดีหรือทำการร้าย”

คำตอบ: ฝ่ายตรงข้ามของพระเยซูเจียบ

บทสนทนา

พระกิตติคุณมักจะนำเสนอบทสนทนายระหว่างพระเยซูกับผู้คนรอบตัว เราได้ความเข้าใจมากขึ้นเกี่ยวกับคำสอนของพระเยซูโดยการถามคำถามอย่างเช่น...

- ใครคือผู้มีส่วนร่วมในบทสนทนานี้?
- ผู้ที่เข้ามาฟังบทสนทนานี้เป็นใคร? พวกเขาตอบสนองอย่างไร?
- อะไรคือความขัดแย้งหรือสถานการณ์ที่เป็นสาเหตุของบทสนทนานี้?

มัทธิว 21:23–22:46 แสดงให้เห็นถึงชุดบทสนทนายระหว่างพระเยซูกับฝ่ายตรงข้าม แต่ละกลุ่มถามคำถามที่สร้างขึ้นเพื่อดักจับพระเยซู

- อย่างแรกสุด พวกผู้นำศาสนาดำเนินคำถามเกี่ยวกับสิทธิอำนาจของพระองค์ (มัทธิว 21:23-46)
- พวกฟาริสีและพวกเฮโรด (ปกติจะเป็นศัตรูกัน) รวมหัวกันดักจับพระเยซูโดยตั้งคำถามเกี่ยวกับการส่งส่วย (มัทธิว 22:15-22).
- พวกสะดูสี (ผู้ไม่เชื่อเรื่องการเป็นขึ้นมาจากความตาย) ถามคำถามเกี่ยวกับการแต่งงานหลังจากการเป็นขึ้นมาจากความตาย (มัทธิว 22:23-32)
- พวกฟาริสีพยายามอีกครั้งโดยตั้งคำถามเกี่ยวกับพระบัญญัติ (มัทธิว 22:34-40)
- สุดท้าย พระเยซูจบการเผชิญหน้าโดยถามคำถามพวกเขาซึ่งพวกเขาไม่สามารถตอบได้ (มัทธิว 22:41-46)

ผู้ฟังเฝ้าดูแต่ละกลุ่มที่พยายามจับผิดพระเยซู และพวกเขาเฝ้าดูในขณะที่พระเยซูทำให้พวกที่ถามแต่ละคนเงียบไป “เมื่อผู้ฟังได้ยินก็อัศจรรย์ใจด้วยคำสอนของพระองค์” (มัทธิว 22:33)

บทสนทนามีความสำคัญในพระธรรมโยบ พระธรรมนี้ประกอบไปด้วยบทสนทนายระหว่างพระเจ้ากับซาตาน ระหว่างโยบกับเพื่อนๆ ของเขา และระหว่างโยบกับพระเจ้า

พระธรรมฮาบากุกทั้งเล่มประกอบไปด้วยบทสนทนาระหว่างผู้เผยพระวจนะกับพระเจ้า พระธรรมนี้มีโครงสร้างดังนี้

ฮาบากุกถามว่า: ทำไมพระเจ้าจึงยอมทนต่อความบาปของยูดาห์ (1:1-4)?

พระเจ้าตอบว่า: บาบิโลนจะปราบยูดาห์ให้พ่ายแพ้ (1:5-11)

ฮาบากุกถามว่า: พระเจ้าจะใช้บาบิโลนที่ชั่วร้ายมาพิพากษายูดาห์อย่างไร (1:12-2:1)?

พระเจ้าตอบว่า: ฮาบากุกต้องดำเนินชีวิตโดยความเชื่อในพระประสงค์ของพระเจ้า (2:2-20)

การสื่อถึงอารมณ์

การสื่อถึงอารมณ์หมายถึงอารมณ์ต่างๆ ที่ผู้เขียนแสดงออกมา พระคัมภีร์ไม่ได้เป็นเพียงข้อมูลที่เป็นนามธรรม แต่เป็นเรื่องราวความสัมพันธ์ระหว่างพระเจ้าผู้เป็นที่รักกับผู้คนที่พระองค์สร้างขึ้นมา ความสัมพันธ์ที่สนิทสนมเช่นนี้ย่อมเกี่ยวข้องกับอารมณ์ ผู้อ่านที่มีความละเอียดรอบคอบใส่ใจกับอารมณ์ต่างๆ ของผู้เขียน

เพื่อจะค้นพบการสื่อถึงอารมณ์ในย่อหน้าหนึ่ง เราต้องมองหาคำที่สื่อถึงอารมณ์นั้น (เช่น ชมยินดี ดูหมิ่น รำไห้) หรือความสัมพันธ์นั้น (บิดา บุตรชาย บุตรสาว) ขอให้ฟังเสียงจิตวิญญาณของผู้เขียนและตัวละครในเรื่องเล่า

► อ่าน ฟิลิปปี 1:1-8 และตามด้วย กาลาเทีย 1:1-9 ในพระคัมภีร์แต่ละตอนนี้มีอะไรที่สื่อถึงอารมณ์? จากบทนำเหล่านี้ คุณสามารถสรุปอะไรได้บ้างเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของเปาโลกับคริสตจักรที่เมืองฟิลิปปีและกับคริสตจักรในกาลาเทีย?

สิ่งที่ต้องมองหาเมื่ออ่านพระธรรมทั้งเล่ม

เมื่อเราอ่านพระธรรมทั้งเล่ม เรามองหาโครงสร้างและใจความสำคัญหลักของพระธรรม สิ่งที่ต้องสังเกตในขั้นตอนนี้ประกอบไปด้วยสิ่งต่อไปนี้

สิ่งต่างๆ ที่ได้รับการเน้นย้ำ

เราสามารถค้นพบสิ่งที่ได้รับการเน้นย้ำโดยการสังเกตสิ่งต่อไปนี้

ปริมาณเนื้อหา

ปริมาณเนื้อหาที่พระธรรมหนึ่งๆ ให้อ่านกับหัวข้อหนึ่งมักจะแสดงให้เห็นว่าอะไรสำคัญต่อผู้เขียน ในปฐมกาล มีการศึกษาเรียนรู้เกี่ยวกับสี่บุคคล (อับราฮัม อิสอัค ยาโคบ และโยเซฟ) ในบทที่ 12-50 ซึ่งเมื่อเปรียบเทียบกับเรื่องราวการทรงสร้าง การลี้ภัย น้ำท่วมโลก และหอบาเบล กลับใช้เพียง 11 บทเท่านั้น เพื่อครอบคลุมเรื่องราวทั้งหมด การสังเกตรายละเอียดนี้ในขั้นตอนการสังเกตจะทำให้เรามีคำถามว่า “ทำไม?” ในขั้นตอนการตีความได้

เมื่อเราอ่านพระธรรมเนหะมีย์ เราสังเกตว่าการอธิษฐานมีบทบาทสำคัญมากในพระธรรมนี้ ในทุกช่วงเวลาที่สำคัญในชีวิตของเนหะมีย์ เขาจะอธิษฐาน โดยการสังเกตนี้ เราก็ตอบได้ดีขึ้นเกี่ยวกับอุปนิสัยของเนหะมีย์

วัตถุประสงค์ที่ระบุไว้

ในบางพระธรรม ผู้เขียนบอกเราถึงวัตถุประสงค์การเขียน สุภาษิตเริ่มต้นด้วยคำกล่าวยาวหลายบรรทัดถึงวัตถุประสงค์การเขียนพระธรรมหมวดสติปัญญาของซาโลมอนนี้ (สุภาษิต 1:2-6) พระกิตติคุณยอห์น กล่าวถึงวัตถุประสงค์ว่า “ก็เพื่อพวกท่านจะได้เชื่อว่าพระเยซูเป็นพระคริสต์พระบุตรของพระเจ้า และเมื่อมีความเชื่อแล้วท่านก็จะมีชีวิตโดยพระนามของพระองค์” (ยอห์น 20:31)

ลำดับของเนื้อหา

ในเรื่องเล่าทางประวัติศาสตร์ ลำดับของเนื้อหาอาจแสดงให้เห็นถึงวัตถุประสงค์ของผู้เขียน 2 ซามูเอล 1-10 เล่าเรื่องการมีอำนาจปกครองด้วยชัยชนะของดาวิด 2 ซามูเอล 11 บันทึกความบาปของดาวิดกับนางบัทเชบา จากจุดนี้เอง 2 ซามูเอล เล่าถึงความเดือดร้อนที่เกิดขึ้นในอาณาจักรของดาวิด ผู้เขียน 2 ซามูเอล แสดงให้เห็นว่าปัญหาความเดือดร้อนเหล่านี้เป็นการพิพากษาของพระเจ้าเนื่องจากความบาปของดาวิด

เนหะมีย์แบ่งออกเป็นสามส่วนใหญ่ๆ ใน เนหะมีย์ 1-6, เนหะมีย์สร้างกำแพงเมือง ใน เนหะมีย์ 7-12 บอก รายชื่อเชลยที่ได้กลับมายังเยรูซาเล็มและเล่าถึงการรื้อฟื้นพันธสัญญาขึ้นมาใหม่ เนหะมีย์ 13 กล่าวถึง ปัญหาต่างๆ ที่เกิดขึ้นหลังจากการกลับมายังเยรูซาเล็มครั้งที่สองของเนหะมีย์ ลำดับนี้แสดงให้เห็นว่าการ สร้างกำแพงทางกายภาพยังไม่เพียงพอ ยูดาห์จำเป็นต้องได้รับการฟื้นฟูฝ่ายจิตวิญญาณเพื่อแก้ไขปัญหา เดิมๆ ซึ่งนำไปสู่การเป็นเชลย

สิ่งต่างๆ ที่กล่าวซ้ำ

การกล่าวซ้ำเป็นอีกวิธีที่ผู้เขียนพระคัมภีร์ใช้เพื่อเน้นย้ำเนื้อหา

การกล่าวซ้ำคำศัพท์หรือวลี

คำว่า *ระลึกถึง* ถูกกล่าวซ้ำตลอดทั้งพระธรรมเนหะมีย์ เนหะมีย์ของพระเจ้า “ขอพระองค์ทรงระลึกถึงพระ วจนะ ซึ่งทรงบัญชาโมเสสผู้รับใช้ของพระองค์” (เนหะมีย์ 1:8) เมื่อชาวเยรูซาเล็มถูกคุกคาม เนหะมีย์ ขอให้พวกเขา “จงระลึกถึงองค์เจ้านายผู้ยิ่งใหญ่และน่ายำเกรง” (เนหะมีย์ 4:14) เนหะมีย์ อธิษฐานสาม ครั้งเพื่อขอให้พระเจ้าระลึกถึงเขาและความสัตย์ซื่อของเขา ความทรงจำเป็นสิ่งสำคัญต่อเนหะมีย์ สิ่ง ที่พระเจ้าเคยทำในอดีตให้ความมั่นใจในอนาคตสำหรับความสัตย์ซื่อของพระเจ้า

► อ่าน สดุดี 119:1-32 แต่ละข้อใช้คำศัพท์บางคำที่กล่าวถึงพระวจนะของพระเจ้า จากข้อพระคัมภีร์ เหล่านี้ จงเขียนรายการสิ่งที่ผู้ประพันธ์เพลงสดุดีเชื่อเกี่ยวกับความสำคัญของพระวจนะของพระเจ้า

ตัวละครที่ปรากฏตัวอีกครั้ง

บารนาบัสปรากฏตัวอีกครั้งตรงจุดสำคัญตลอดพระธรรมกิจการ ในแต่ละครั้งที่บารนาบัสปรากฏตัว เขา ดำเนินชีวิตตามชื่อเล่นของเขาคือ “ลูกแห่งการหนุนน้ำใจ” (กิจการ 4:36) บารนาบัสนำเขาโลมาหาพวก อัครทูตและเป็นพยานถึงความจริงเกี่ยวกับการกลับใจมาเชื่อของเขาโล (กิจการ 9:27) บารนาบัสกับเขาโล ร่วมกันสร้างคริสตจักรที่อันติโอก (กิจการ 11:22-26) แม้ว่าเปาโลจะรู้สึกกังขา แต่บารนาบัสก็สนับสนุน ยอห์น มาร์โก ผู้ซึ่งยังไม่เป็นผู้ใหญ่อ่างเต็มที่ (กิจการ 12:25 และ กิจการ 15:36-39) การปรากฏตัว ครั้งแล้วครั้งเล่าของบารนาบัสในกิจการแสดงให้เห็นว่าคริสตจักรในยุคแรกทำให้พระบัญชาของพระเยซู ต่อผู้เชื่อที่เป็นสาวกสำเร็จลุล่วงได้อย่างไร

เหตุการณ์หรือสถานการณ์ที่เกิดขึ้นซ้ำๆ

พระธรรมผู้วินิจฉัยประกอบไปด้วยชุดเรื่องราวที่แสดงถึงการเสื่อมถอยของอิสราเอลจากชัยชนะครั้งยิ่งใหญ่ภายใต้การนำของโยชูวาลงไปสู่ความสับสนวุ่นวายทางสังคม วัฏจักรวนซ้ำเจ็ดรอบกับการที่อิสราเอลทำความชั่วในสายตาของพระยาห์เวห์และต้องถูกศัตรูของพวกเขาปราบจนพ่ายแพ้ ในแต่ละรอบนั้น พระเจ้ายกชูผู้วินิจฉัยเพื่อมาช่วยกู้พวกเขา เรื่องราวที่เกิดขึ้นซ้ำๆ นี้แสดงให้เห็นถึงความเสื่อมถอยอย่างต่อเนื่องของชนชาตินี้

การเปลี่ยนแปลงทิศทาง

การเปลี่ยนแปลงทิศทางคือการเปลี่ยนจุดเน้นของผู้เขียน ยกตัวอย่างเช่น ทิศทางของจดหมายฝากของเปาโลมักจะเปลี่ยนตอนเกือบจะกลางๆ ของพระธรรม เอเฟซัสเริ่มต้นด้วยการเน้นย้ำถึงสิ่งที่พระเจ้าได้กระทำแล้วเพื่อคนของพระองค์ ในส่วนครึ่งที่สองของเอเฟซัสเน้นถึงสิ่งที่คนของพระเจ้าต้องทำด้วยการเชื่อฟังพระเจ้า

ใน เอเฟซัส 1-3 มีคำกริยาบอกลักษณะที่แสดงถึงสิ่งที่พระเจ้าได้กระทำเพื่อคนของพระองค์ดังต่อไปนี้พระเจ้าได้...

- ประทานพรแก่เรา (เอเฟซัส 1:3, 6)
- เลือกรเรา (เอเฟซัส 1:4)
- กำหนดให้เราได้รับความรอด (เอเฟซัส 1:5)

ตอนเริ่มต้นของ เอเฟซัส 4:1 เปาโลกล่าวถึงความรับผิดชอบของผู้เชื่อในการดำเนินชีวิตอย่างสมควรต่อภาระงานแห่งการไถ่ของพระเจ้าเพื่อเรา ใน เอเฟซัส 4-6 มีคำกริยาหลายคำที่เป็นคำกริยาเชิงบังคับหรือคำสั่ง เปาโลสั่งเราว่า...

- ให้...พูดความจริง (เอเฟซัส 4:25)
- อย่าทำให้พระวิญญาณบริสุทธิ์เสียพระทัย (เอเฟซัส 4:30)
- จงดำเนินชีวิตในความรัก (เอเฟซัส 5:2)

- จงระวังในการดำเนินชีวิตให้ดี (เอเฟซัส 5:15)
- จงให้เกียรติบิดามารดาของเจ้า (เอเฟซัส 6:2)
- จงสวมยุทธภัณฑ์ทั้งชุดของพระเจ้า (เอเฟซัส 6:11)

การเปลี่ยนทิศทางการดำเนินชีวิตในสิ่งที่พระเจ้าได้กระทำเพื่อเราไปสู่วิธีการที่เราต้องดำเนินชีวิต เพื่อตอบสนองต่อพระคุณของพระองค์นั้นมองเห็นได้จากคำกริยาเหล่านี้ การสังเกตการเปลี่ยนแปลงดังกล่าวอย่างละเอียดถี่ถ้วนจะช่วยเตรียมเราให้สามารถตีความหมายข้อความของเปาโลในเอเฟซัสได้อย่างถูกต้อง

โครงสร้างทางวรรณกรรม

แม้ว่าจะมีวิธีจัดรูปแบบพระธรรมที่แตกต่างกันมากมาย แต่มีโครงสร้างทางวรรณกรรมสามประเภทที่สามารถจดจำได้ง่าย¹⁶

โครงสร้างทางชีวประวัติ

หนังสือหมวดประวัติศาสตร์มักจะจัดรูปแบบตามบุคคลใดบุคคลหนึ่ง เรื่องราวจะดำเนินไปตามเหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นในชีวิตของบุคคลนั้น ยกตัวอย่างเช่น

ปฐมกาล 12-50: สืบบุคคลที่ยิ่งใหญ่	
บทที่	บุคคล
ปฐมกาล 12-25	อับราฮัม
ปฐมกาล 25-26	อิสอัค
ปฐมกาล 27-36	ยาโคบ
ปฐมกาล 37-50	โยเซฟ

¹⁶ เนื้อหาส่วนนี้ดัดแปลงจากบทที่ 15 ของ Howard G. Hendricks and William D. Hendricks, *Living by the Book* (Chicago: Moody Publishers, 2007)

1 และ 2 ซามูเอล บอกเล่าเรื่องความรุ่งเรืองและเสื่อมถอยของกษัตริย์สององค์แรกของอิสราเอลคือ ซาอูลและดาวิด

1 & 2 ซามูเอล: กษัตริย์สององค์แรกของอิสราเอล	
บทที่	รุ่งเรือง/เสื่อมถอยของกษัตริย์
1 ซามูเอล 1-8	ผู้เผยพระวจนะซามูเอล
1 ซามูเอล 9-12	ความรุ่งเรืองของซาอูล
1 ซามูเอล 13-31	ซาอูลเสื่อมถอย & ดาวิดรุ่งเรือง
2 ซามูเอล 1-10	ความสำเร็จของดาวิด
2 ซามูเอล 11-24	การต่อสู้ดิ้นรนของดาวิด

โครงสร้างทางภูมิศาสตร์

ภูมิศาสตร์กำหนดโครงสร้างของบางพระธรรม เรื่องราวดำเนินไปตามเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในสถานที่ทางภูมิศาสตร์ที่แตกต่างกัน แผนที่พระคัมภีร์จะช่วยอธิบายโครงร่างของพระธรรมเหล่านี้ได้

อพยพ: การเดินทางของอิสราเอล	
บทตอน	สถานที่
อพยพ 1:1-3:16	อิสราเอลในอียิปต์
อพยพ 13:17-18:27	อิสราเอลในถิ่นทุรกันดาร
อพยพ 19-40	อิสราเอลที่ภูเขาซีนาย

พระเยซูให้คำบัญชาแก่พวกสาวกเพื่อเป็นพยานให้กับพระองค์ “ในกรุงเยรูซาเล็ม ที่วักแวันยูเดีย ที่วักแวันสะมาเรีย และจนถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลก” (กิจการ 1:8) พระธรรมกิจการบอกเล่าถึงการทำให้คำบัญชานี้สำเร็จในคริสตจักรยุคแรก

กิจการ: ข่าวประเสริฐเข้าถึงโลกนี้	
บทที่	สถานที่
กิจการ 1-7	เยรูซาเล็ม
กิจการ 8-12	ยูเดีย & สะมาเรีย
กิจการ 13-28	ที่สุดปลายแผ่นดินโลก

โครงสร้างทางประวัติศาสตร์หรือตามลำดับเวลา

พระธรรมบางเล่มมีโครงสร้างตามเหตุการณ์สำคัญๆ ทางประวัติศาสตร์ซึ่งปกติแล้วจะเป็นไปตามลำดับเวลา การบันทึกเหตุการณ์เหล่านี้จะช่วยให้มองเห็นภาพรวมของพระธรรม

พระธรรมโยชูวาบอกเล่าถึงการพิชิตและตั้งถิ่นฐานในคานาอัน โครงสร้างพื้นฐานของโยชูวาเป็นไปตามเหตุการณ์ต่างๆ ในการพิชิตดินแดนนี้

- การข้ามไปยังคานาอัน (โยชูวา 1-5)
- การยึดเมืองเยรีโค (โยชูวา 6)
- ความพ่ายแพ้ที่เมืองอัย (โยชูวา 7-8)
- การรื้อฟื้นพันธสัญญาที่เฮเคม (โยชูวา 9)
- การทำศึกเพื่อยึดดินแดนทางตอนใต้ (โยชูวา 10)
- การทำศึกเพื่อยึดดินแดนทางตอนเหนือ (โยชูวา 11-12)
- การแบ่งดินแดนและตั้งถิ่นฐาน (โยชูวา 13-23)
- การรื้อฟื้นพันธสัญญาที่เฮเคม (โยชูวา 24)

จุดประสงค์ของยอห์นในการเขียนพระกิตติคุณยอห์นถูกกล่าวถึงในตอนท้ายของพระธรรม “พระเยซูทรงทำหมายสำคัญอื่นๆ อีกหลายอย่างต่อหน้าพวกเขา ซึ่งไม่ได้บันทึกไว้ในหนังสือเล่มนี้ แต่การที่บันทึกเหตุการณ์เหล่านี้ไว้ ก็เพื่อพวกท่านจะได้เชื่อว่าพระเยซูเป็นพระคริสต์พระบุตรของพระเจ้า และเมื่อมีความเชื่อแล้วท่านก็จะมีชีวิตโดยพระนามของพระองค์” (ยอห์น 20:30-31) พระกิตติคุณยอห์นมีการจัดรูปแบบเนื้อหาให้เป็นไปตามการอัศจรรย์เจ็ดอย่างเพื่อบรรลุมวลสารประสงค์ของเขา หมายสำคัญทั้งเจ็ดประการนี้คือโครงสร้างของพระธรรมทั้งเล่ม

- การเปลี่ยนน้ำให้เป็นเหล้าองุ่น (ยอห์น 2:1-12)
- การรักษาบุตรชายของข้าราชการ (ยอห์น 4:46-54)
- การรักษาโรคของชายคนหนึ่งที่มีสระน้ำเบธซาธา (ยอห์น 5:1-47)
- การเลี้ยงอาหารคน 5,000 คน (ยอห์น 6:1-4)
- การเดินไปบนน้ำ (ยอห์น 6:15-21)
- การรักษาชายที่เกิดมาตาบอด (ยอห์น 9:1-41)
- การทำให้ลาซารัสฟื้นคืนสู่ชีวิต (ยอห์น 11:1-57)
- การฟื้นขึ้นจากความตายของพระเยซู (ยอห์น 20:1-31)

การมองเห็นภาพรวม

จนถึงจุดนี้ เราได้สังเกตรายละเอียดเกี่ยวกับพระคัมภีร์แต่ละข้อ สังเกตย่อหน้า และสังเกตพระธรรมทั้งเล่มแล้ว¹⁷ ขั้นตอนสุดท้ายของขั้นตอนการสังเกตคือการจัดระเบียบสิ่งที่สังเกตให้อยู่ในรูปแบบที่ใช้งานได้ง่ายหนึ่งในวิธีที่ดีที่สุดคือการสรุปเนื้อหาให้เป็นแผนภูมิ ซึ่งจะแสดงให้เห็นการเชื่อมโยงภายในส่วนต่างๆ ของพระคัมภีร์ และยังให้บทสรุปที่ชัดเจนเพื่อเตรียมการสำหรับขั้นตอนการตีความในการศึกษาพระคัมภีร์อีกด้วย

¹⁷ เนื้อหาในส่วนนี้มาจากบทที่ 24-25 ของ Howard G. Hendricks และ William D. Hendricks, *Living by the Book* (Chicago: Moody Publishers, 2007)

มีหลายวิธีการในการจัดระเบียบแผนภูมินี้ หมดหมู่ต่างๆ ประกอบไปด้วยแผนภูมิหนึ่งที่จะขึ้นอยู่กับลักษณะของเนื้อหาของพระคัมภีร์ตอนที่กำลังศึกษา ในส่วนนี้เราจะใช้แผนภูมิหลายชนิดเพื่อแสดงให้เห็นว่าแผนภูมิสามารถช่วยในการศึกษาพระคัมภีร์ได้อย่างไร

การเขียนแผนภูมิเหตุการณ์ที่เกี่ยวข้องกัน

ก่อนหน้านี้ได้กล่าวเอาไว้แล้วว่าการแบ่งบทไม่จำเป็นต้องสอดคล้องกับโครงสร้างของพระธรรมเสมอไป แผนภูมิที่แสดงความเกี่ยวข้องกันของเหตุการณ์ต่างๆ สามารถแสดงให้เห็นถึงความเป็นเอกภาพของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นซึ่งเกี่ยวข้องกันในบทต่างๆ ได้ แผนภูมินี้มักจะแสดงให้เห็นเป็นการเปรียบเทียบความเหมือนหรือความแตกต่างระหว่างเหตุการณ์เหล่านั้น

มาระโก 4:35—มาระโก 5:42 นำเสนอเรื่องราวการอัศจรรย์สี่เรื่อง หากคุณเปรียบเทียบเรื่องราวสี่เรื่องนี้ คุณจะเห็นว่าเรื่องเหล่านี้แสดงให้เห็นสิ่งเดียวกันคือความแตกต่างระหว่างการขาดความเชื่อของพวกสาวกของพระเยซูในท่ามกลางพายุกับผู้คนที่มีความเชื่อแบบเกินคาด เช่น ชายที่ถูกผีสิง ผู้หญิงโลหิตตก และหัวหน้าธรรมศาลา เป็นต้น มาระโกแสดงให้เห็นว่าพวกสาวกเป็นประจักษ์พยานของแต่ละเรื่องราวแห่งความเชื่อยิ่งใหญ่เหล่านี้ ให้เราพิจารณาเรื่องราวสี่เรื่องนี้แบบเทียบเคียงกัน

การอัครยยี่สี่เรื่อง		
การอัครยยี่	ผู้คนในเรื่อง	บทบาทของความเชื่อ
การห้ามพายุ	• พระเยซู • พวกสาวก	พวกสาวกไม่มีความเชื่อ (มาระโก 4:40)
การรักษาชายที่ถูกผีสิง	• พระเยซู • ชายที่ถูกผีสิง • ชาวเมือง • พวกสาวก (เฝ้าดู)	• ชายคนนั้นวิ่งเข้ามากราบพระเยซู (มาระโก 5:6) และเป็นพยานถึงพระเยซู (มาระโก 5:18-20) • ชาวเมืองปฏิเสธพระเยซู (มาระโก 5:10)
การรักษาหญิงที่โลหิตตก	• พระเยซู • หญิงคนนั้น • พวกสาวก (เฝ้าดู)	หญิงนั้นมีความเชื่อและเป็นฝ่ายเริ่มแตะตัวพระเยซู (มาระโก 5:28, 34)
การทำให้บุตรสาวของไยรัสฟื้นขึ้นมา	• พระเยซู • ไยรัสและบุตรสาวของเขา • ผู้คนที่ร้องให้คร่ำครวญ • เปโตร ยากอบ และยอห์น	ไยรัสมีความเชื่อ (มาระโก 5:23)

ถึงตาของคุณแล้ว

เขียนแผนภูมิสำหรับ มัทธิว 13:1-23

1. อ่านเรื่องราวนี้สามรอบ
2. ทำเครื่องหมายตรงจุดที่คุณสังเกตเห็นให้มากที่สุด
3. เขียนแนวคิดต่างๆ ที่ได้จากอุปมานี้ลงในแผนภูมิ

ขอให้จำไว้ว่า แผนภูมิไม่ใช่เป้าหมาย แผนภูมิเป็นเครื่องมือช่วยให้คุณศึกษาและประยุกต์ใช้พระวจนะของพระเจ้าในชีวิตของคุณ เป้าหมายของการศึกษาพระคัมภีร์คือการพลิกฟื้นชีวิต ในการศึกษาอุปมานี้ ขอให้ถามว่า ฉันเป็นดินชนิดไหน? ฉันกำลังยอมให้พระวจนะของพระเจ้าเกิดดอกออกผลในชีวิตของฉันไหม?”

มัทธิว 13:1-23 - อุปมาเรื่องดินสี่ชนิด			
ชนิดของดิน	การเติบโต	อุปสรรคต่อการเติบโต	ผลลัพธ์
ตกตามหนทาง	ไม่เติบโต - เมล็ดถูกนกจิกกินไป	ขาดความเข้าใจถึงความจริง ดินชนิดนี้เป็นดินแข็งเกินไป	ไม่มีผลเกิดขึ้น

ถึงตาของคุณแล้ว

อ่าน มาระโก 5:21-43 ซึ่งเป็นหนึ่งเรื่องราวที่ประกอบไปด้วยการอัศจรรย์สองเรื่อง เรื่องของผู้หญิงที่เป็นโรคโลหิตตกเข้ามาแทรกเรื่องของไยรัสบัพตรสาว อะไรคือความเหมือนและความแตกต่างในการเปรียบเทียบระหว่างสองเรื่องราวนี? โครงสร้างมีลักษณะดังนี้

มาระโก 5:21-43: ความเหมือนและความแตกต่าง		
	ไยรัส	หญิงที่โลหิตตก
ความเหมือน	แสดงถึงความเชื่อยิ่งใหญ่	แสดงถึงความเชื่อยิ่งใหญ่
ความแตกต่าง	เป็นคนที่มียศฐาอันน่าจ	เป็นผู้หญิงที่ไม่มีฐานะอะไร
	เข้าถึงพระเยซูแบบเปิดเผยตัว	เข้าถึงพระเยซูแบบไม่เปิดเผยตัว

เขียนแผนภูมิพระธรรมทั้งเล่ม

แผนภูมิมีประโยชน์ในการสรุปพระธรรมทั้งเล่มได้โดยการแสดงให้เห็นถึงภาพรวมของพระธรรมนั้น ในการเตรียมเขียนแผนภูมิ ขอให้ท่านอ่านทั้งพระธรรมหลายๆ รอบ ขอให้มองหาภาพรวมแต่ละส่วนของพระธรรม เมื่อท่านอ่านขอให้ทำเครื่องหมายสำหรับคำซ้ำ คำถามและคำตอบ และความสัมพันธ์อื่นๆ ที่แสดงถึงโครงสร้างของพระธรรม

การศึกษา 1 เปโตร - การหนุนใจธรรมิกชนที่ทนทุกข์		
รับความรอด (1:1–2:10)	ยอมจำนน (2:11–3:12)	ยอมทนทุกข์ (3:13–5:11)
• ผลประโยชน์ของความรอด (1:2-12) • ผลผลิตของความรอด (1:13-25) • แผนการของความรอด (2:1-10)	• ในรัฐบาล (2:13-25) • ในครอบครัว (3:1-12)	• ในฐานะพลเมือง (3:13–4:6) • ในฐานะผู้เชื่อ (4:7-19) • ในฐานะผู้เลี้ยง (5:1-11)
จุดหมายปลายทางของคริสเตียน	หน้าที่ของคริสเตียน	วินัยของคริสเตียน

ภาพรวมสามส่วนของ 1 เปโตร นั้นเกี่ยวข้องกัน เราจะไม่วันเข้าใจเรื่องการยอมทนทุกข์ (3:13–5:11) จนกว่าเราจะยอมจำนนต่อพระประสงค์ของพระบิดา (2:11–3:12) และเราจะไม่วันยอมจำนนต่อพระบิดาได้จนกว่าเราจะรู้ถึงฤทธิ์อำนาจแห่งการช่วยให้รอดของพระองค์ (1:1–2:10)

ถึงตาของคุณแล้ว

เตรียมแผนภูมิสำหรับพระธรรมเอเฟซัส แผนภูมินี้จะช่วยบอกเล่าถึงหัวข้อหลักๆ ในจดหมายของเปาโล มีตัวอย่างให้หนึ่งตัวอย่าง เมื่อคุณทำเสร็จขอให้ถามคำถามต่อไปนี้

- อะไรคือความเกี่ยวข้องกันระหว่างแต่ละหัวข้อหลัก?
- มีหนึ่งหัวข้อหลักที่โดดเด่นกว่าหัวข้ออื่นไหม?
- แต่ละหัวข้อหลักเกี่ยวข้องกับโครงสร้างโดยรวมของพระธรรมนี้อย่างไร?

หัวข้อหลัก	ข้อพระคัมภีร์ของ หัวข้อหลักนี้	สรุปคำสอนของเปาโล
พระคุณ		
ซาตาน	2:1-2	
การดำเนิน ชีวิตของเรา		
คำอธิษฐาน		

บทที่ 3 ประเด็นสำคัญ

(1) คุณดำเนินการอย่างต่อเนื่องในกระบวนการสังเกตโดยการศึกษาย่อหน้าและจากนั้นจึงศึกษาพระธรรมทั้งเล่ม พระคัมภีร์ดั้งเดิมไม่ได้แบ่งบทและข้อ คุณต้องแน่ใจว่าคุณทำตามการแบ่งเนื้อหาอย่างเป็นธรรมชาติในการศึกษาของคุณ

(2) เมื่อกำลังอ่านย่อหน้าหนึ่ง ขอให้มองหาสิ่งต่อไปนี้

- การเชื่อมโยงเนื้อหาแบบทั่วไปกับเนื้อหาแบบเจาะจง
- ส่วนที่เป็นคำถามและคำตอบ
- บทสนทนา
- การสื่อถึงอารมณ์

(3) เมื่อกำลังอ่านพระธรรมทั้งเล่ม ขอให้มองหาสิ่งต่อไปนี้

- สิ่งต่างๆ ที่ได้รับการเน้นย้ำ ผู้เขียนสามารถเน้นสิ่งต่างๆ ได้ด้วยสิ่งต่อไปนี้
 - ปริมาณเนื้อความ
 - วัตถุประสงค์ที่ระบุไว้
 - ลำดับของเนื้อหา
- สิ่งต่างๆ ที่กล่าวซ้ำ
 - การกล่าวซ้ำคำศัพท์หรือวลี
 - ตัวละครที่ปรากฏตัวอีกครั้ง
 - เหตุการณ์หรือสถานการณ์ที่เกิดขึ้นซ้ำๆ
- การเปลี่ยนแปลงทิศทาง

- โครงสร้างทางวรรณกรรม
 - โครงสร้างทางชีวประวัติ
 - โครงสร้างทางภูมิศาสตร์
 - โครงสร้างทางประวัติศาสตร์หรือตามลำดับเวลา

(4) การเขียนแผนภูมิภาพรวมของพระคัมภีร์ส่วนหนึ่งหรือทั้งเล่มทำให้โครงสร้างชัดเจนขึ้น

บทที่ 3 งานมอบหมาย

ในบทที่ 1 คุณเลือกพระคัมภีร์ตอนหนึ่งเพื่อศึกษาตลอดหลักสูตรนี้ ขอให้ทำตามขั้นตอนที่ให้ไว้ในบทนี้ ขอให้สังเกตข้อพระคัมภีร์ที่คุณเลือกให้ได้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ จำไว้ว่าคุณยังไม่ได้ตีความพระคัมภีร์หรือเตรียมโครงร่างคำเทศนา คุณเพียงแค่อ้างอิงหารายละเอียดในพระคัมภีร์ตอนนั้น หากเป็นประโยชน์ ขอให้เตรียมแผนภูมิที่สรุปการสังเกตของคุณ ถ้าคุณกำลังศึกษาร่วมกันเป็นกลุ่ม ขอให้แบ่งปันการสังเกตในการพบกันครั้งต่อไป

บทที่ 4

การตีความ: บทนำ

จุดประสงค์บทเรียน

- (1) เข้าใจความสำคัญของการตีความพระคัมภีร์อย่างถูกต้อง
- (2) ตระหนักถึงความท้าทายบางประการที่ทำให้การตีความพระคัมภีร์เป็นเรื่องยาก
- (3) ระวังข้อผิดพลาดที่มักจะเกิดขึ้นซึ่งอาจนำไปสู่การตีความที่ไม่ถูกต้อง
- (4) รักษาความถ่อมใจและอดทนต่อความคิดเห็นที่แตกต่างในการตีความพระคัมภีร์

บทนำ

คุณจำเรื่องของชามูเอลจากบทที่ 1 ได้ไหม? ชามูเอลอ่านพระคัมภีร์ทุกวันแต่เขาไม่ได้ยินเสียงของพระเจ้า ตรัสผ่านสิ่งที่เขาอ่านเลย มีอะไรที่ผิดปกติหรือ? ชามูเอลไม่ได้มีกระบวนการตีความสิ่งที่เขาอ่าน เขาอ่านแต่เขาไม่เข้าใจ

กิจการ 8 บอกเล่าเรื่องราวของชายอีกคนหนึ่งที่อ่านพระคัมภีร์แต่ไม่เข้าใจ ฟิลิปเป็นมัคนายกในคริสตจักรยุคแรก เขาได้รับการทวงนำโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ให้ไปยังทางเปลี่ยวจากกรุงเยรูซาเล็มถึงกาซา ที่นั่นเขาพบกับชนที่ชาวเอธิโอเปียกำลังเดินทางกลับจากการนมัสการที่วิหารในกรุงเยรูซาเล็ม ชนที่คนนี้กำลังอ่านพระธรรมอิสยาห์ในขณะที่เดินทาง

“ขอประทานความเข้าใจแก่ข้าพระองค์
เพื่อข้าพระองค์จะรักษาธรรมบัญญัติ
ของพระองค์ไว้ และปฏิบัติตามด้วย
สุดใจ”
- สดุดี 119:34

ฟิลิปถามคนที่คนนี้ว่า “ท่านเข้าใจสิ่งที่อ่านหรือไม่?” (กิจการ 8:30) คนที่ตอบว่า “ถ้าไม่มีใครอธิบาย จะเข้าใจได้อย่างไร?” (กิจการ 8:31) เมื่อฟิลิปอธิบายพระวจนะของพระเจ้า ชายคนนี้เชื่อพระเยซูว่าเป็นพระบุตรของพระเจ้าและเขารับบัพติศมาเป็นผู้เชื่อใหม่

การรู้วิธีตีความสิ่งที่เราอ่านนั้นสำคัญยิ่งนัก ในบทเรียนบางบทถัดไปเราจะศึกษากระบวนการตีความพระคัมภีร์ เราจะเรียนรู้ขั้นตอนเชิงปฏิบัติสำหรับการตีความ

ความสำคัญของการตีความ

ผู้พิพากษาสามคนกำลังพูดคุยกันเรื่องงานของพวกเขาในศาล ผู้พิพากษาคนแรกพูดว่า “มีคนผิดและคนบริสุทธิ์ ผมจะระบุตัวตนของพวกเขา” ผู้พิพากษาคนนี้เชื่อว่ามีความจริงแท้แน่นอน มีคนผิดและคนบริสุทธิ์ และหน้าที่ของผู้พิพากษาคือการประกาศว่าอะไรคือความจริง

ผู้พิพากษาคนที่สองพูดว่า “มีคนผิดและคนบริสุทธิ์ ผมพยายามแยกแยะว่าใครเป็นคนผิดหรือใครที่บริสุทธิ์” ผู้พิพากษาคนนี้เชื่อว่ามีความจริงแท้แน่นอน แต่เขาก็ตระหนักด้วยว่าเขาอาจมีความคิดเห็นที่ผิดพลาดเกี่ยวกับใครบางคนได้

ผู้พิพากษาคนที่สามพูดว่า “บุคคลหนึ่งจะไม่มีเป็นคนผิดหรือคนบริสุทธิ์จนกว่าผมจะตัดสิน” ผู้พิพากษาคคนนี้ไม่เชื่อในความจริงแท้แน่นอน เขาคิดว่าคำประกาศของเขาทำให้บางสิ่งบางอย่างเป็นความจริง

น่าเศร้าที่คริสเตียนจำนวนมากเชื่อว่าพระคัมภีร์ไม่ได้มีความหมายแน่นอน พวกเขาพูดว่า “อะไรที่เป็นความจริงสำหรับคุณอาจไม่เป็นจริงสำหรับผมก็ได้” ในมุมมองนี้ ผู้อ่านแต่ละคนสร้าง “ความจริง” ของตัวเองขึ้นมา พวกเขาคิดว่าพวกเขาต้องการให้ข้อความในพระคัมภีร์มีความหมายอย่างไร พระคัมภีร์ก็มีความหมายอย่างนั้น

เหมือนกับผู้พิพากษาคนที่สองในเรื่องนี้ คริสเตียนจำเป็นต้องเข้าใจความจริงที่สำคัญสองประการต่อไปนี้

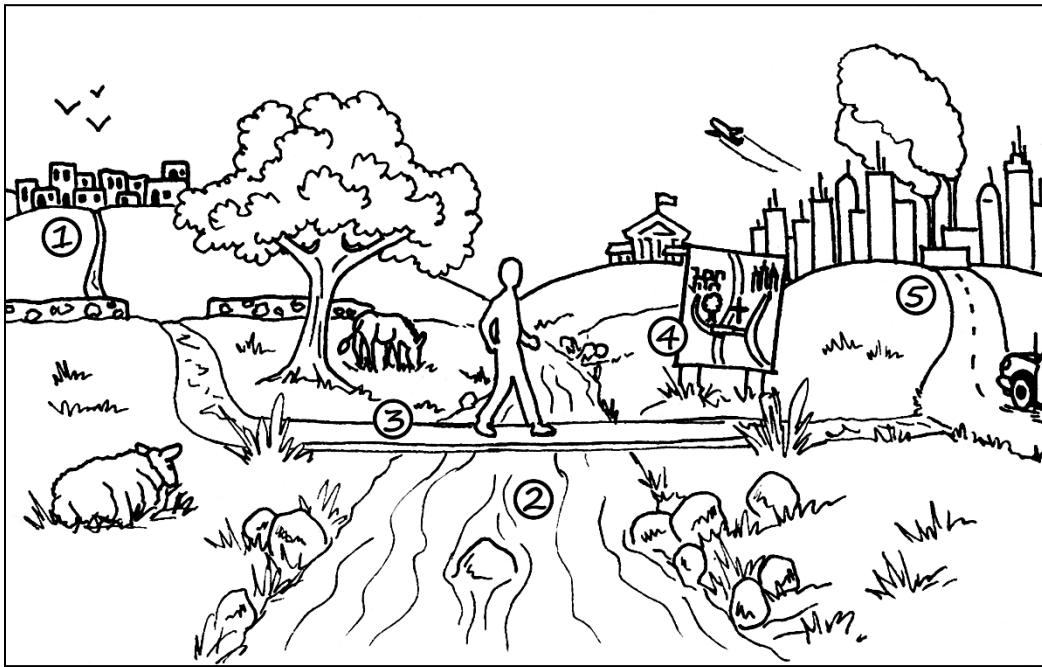
1. ความหมายในพระคัมภีร์นั้นแน่นอน และหน้าที่ของเราคือพยายามเข้าใจความจริงของพระเจ้าที่ปรากฏในข้อความนั้น
2. เรามีความเข้าใจที่จำกัด ด้วยเหตุนี้การตีความของเราจึงอาจผิดพลาดได้ เราจึงควรถ่อมใจ

ในขั้นตอน **การสังเกต** เราถามว่า “ฉันเห็นอะไรในข้อความนี้?” ในขั้นตอน **การตีความ** เราถามว่า “ข้อความนี้หมายความว่าอะไร?” จากนั้นเราจึงจะพิจารณาถึง **การประยุกต์ใช้** พระคัมภีร์ในชีวิตของเรา เราเริ่มกระบวนการตีความโดยการถามว่า “ผู้เขียนตั้งใจพูดอะไร?” ซึ่งเตรียมเราให้ถามว่า “พระคัมภีร์ตอนนี้มีความหมายอะไรต่อฉัน?”

ความท้าทายต่อการตีความอย่างถูกต้อง

มีความท้าทายมากมายสำหรับผู้อ่านในยุคปัจจุบันที่จะตีความข้อความโบราณอย่างเช่นพระคัมภีร์ เวลาและระยะห่างที่แยกเราออกจากผู้เขียนดั้งเดิมทำให้การตีความเป็นเรื่องยาก เราพูดภาษาที่แตกต่างกัน วัฒนธรรมของเราก็แตกต่างจากวัฒนธรรมของผู้เขียนพระคัมภีร์

การตีความพระคัมภีร์¹⁸

ภาพนี้แสดงให้เห็นถึงความท้าทายต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการตีความพระคัมภีร์สำหรับสมัยของเรา พระคัมภีร์ถูกเขียนขึ้นมาเพื่อโลกสมัยโบราณ (1) ผู้อ่านกลุ่มแรกมีชีวิตอยู่ในวัฒนธรรมที่แตกต่างจากผู้อ่านใน

¹⁸ ภาพ: “Interpreting the Bible” วาดโดย Anna Boggs, ดูได้จาก <https://www.flickr.com/photos/sgc-library/52377290578>, licensed under CC BY 2.0. Concept from J. Scott Duvall and J. Daniel Hays, *Grasping God’s Word* (Grand Rapids: Zondervan, 2012)

ปัจจุบัน แม่น้ำ (2) ที่แยกระหว่างโลกของพวกเขาออกจากปัจจุบันทำให้เป็นเรื่องยากมากขึ้นสำหรับเราที่จะเข้าใจพระคัมภีร์ แม่น้ำนี้เกิดขึ้นจากความแตกต่างระหว่างวัฒนธรรมของเรากับโลกพระคัมภีร์ อะไรคือความแตกต่างระหว่างผู้อ่านในยุคปัจจุบันกับผู้เขียนในยุคดั้งเดิม?

ภาษาที่แตกต่างกัน

พระคัมภีร์ถูกเขียนขึ้นด้วยสามภาษาคือ ฮีบรู กรีก และอาราเมค ในปัจจุบันนี้พวกเราส่วนใหญ่อ่านพระคัมภีร์ด้วยภาษาของเราเอง ซึ่งสร้างระยะห่างระหว่างเรากับผู้เขียน ใครที่พูดภาษาที่สองย่อมจะเข้าใจความยากของภาษา

วัฒนธรรมที่แตกต่างกัน

เช่นเดียวกันกับความยากทางภาษา ก็มีความยากในเรื่องวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน ผู้เขียนพระคัมภีร์ที่เป็นมนุษย์เป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรมที่อาจแตกต่างอย่างมากจากโลกที่เราอยู่ เมื่อเราศึกษาพระคัมภีร์ เราควรถามว่า “ฉันสามารถเรียนรู้อะไรเกี่ยวกับวัฒนธรรมของโลกโบราณเพื่อจะช่วยให้ฉันเข้าใจและตีความเนื้อหาพระคัมภีร์ได้ดีขึ้น?”

ภูมิศาสตร์ที่ไม่คุ้นเคย

เหตุการณ์ต่างๆ ในพระคัมภีร์เกิดขึ้นกับผู้คนที่ใช้ชีวิตอยู่จริงในสถานที่ที่มีจริง ยิ่งเราเข้าใจเกี่ยวกับภูมิศาสตร์มากเท่าไร เราก็ยิ่งจะสามารถข้ามแม่น้ำที่แยกโลกของเราจากโลกของพวกเขาได้

การรู้ว่าถนนที่เชื่อมระหว่างเยรีโคกับเยรูซาเล็มนั้นต้องผ่านภูเขาคาเนซซึ่งเป็นพื้นที่อันตรายย่อมจะอธิบายได้ว่าทำไมปุโรหิตกับคนเลวีจึงต้องระมัดระวัง (ลูกา 10:31-32) และยังให้ความสนใจสำหรับชาวสะมาเรียที่มีความเมตตาต่องูสสารซึ่งยอมเสี่ยงภัยเพื่อช่วยคนแปลกหน้าที่บาดเจ็บ (ลูกา 10:33-34)

ผู้อ่านถามว่า “ทำไมพวกสาวกจึงสงสัยความสามารถของพระเยซูในการเลี้ยงอาหารคน 4,000 คนในมาระโก 8 หลังจากทีพระองค์ได้เลี้ยงคน 5,000 มาแล้วใน มาระโก 6?” แผนที่ให้คำตอบได้ ใน มาระโก 7 พระเยซูเดินทางไปที่เดคาโปลิสซึ่งเป็นพื้นที่ที่คนต่างชาติอาศัยอยู่ คำถามสำหรับพวกสาวกไม่ใช่ว่า “พระ

เยซู**สามารถ**เลี้ยงดูคนเหล่านี้ได้หรือไม่?” แต่คือ “**พระองค์จะ**เลี้ยงดูพวกเขาไหม?” พวกเขาไม่เชื่อว่าคนต่างชาติสมควรได้รับการอัศจรรย์อย่างเดียวกัน พวกเขายังไม่เข้าใจว่าพระเยซูได้มาเพื่อมนุษย์ทุกคน

	มาระโก 6	มาระโก 7	มาระโก 8
สถานที่	กาลิลี	เดินทาง	เดคาโปลิส
ผู้คน	คนยิว	-	คนต่างชาติ

มาระโก 4 เล่าว่าพระเยซูสยบพายุที่ทะเลกาลิลีอย่างไร ในแผนที่พระคัมภีร์ เราทราบว่าทะเลกาลิลีเป็นทะเลสาบขนาดใหญ่ซึ่งอยู่ต่ำกว่าระดับน้ำทะเล 210 เมตร เนื่องจากพื้นที่สูงที่อยู่รอบทะเลสาบทำหน้าที่เป็นช่องทางลม ลมจึงมักก่อให้เกิดพายุรุนแรงภายในเวลาไม่กี่นาที พวกสาวกซึ่งเป็นชาวประมงที่ใช้ชีวิตอยู่กลางทะเลแห่งนี้ คุ่นเคยกับพายุรุนแรงนี้ดี ความจริงที่ว่าพวกเขากลับต่อความปลอดภัยในชีวิตของตนเอง บอกเราได้ว่าพายุนั้นไม่ใช่พายุธรรมดา แต่เป็นพายุที่มีพลังรุนแรงอย่างผิดปกติ แต่พระเยซูใช้ถ้อยคำเพียงไม่กี่คำเพื่อให้ทะเลสงบลง ไม่น่าแปลกใจเลยที่พวกเขาบอกว่า “ท่านผู้นี้เป็นใครกันหนอ? ขนาดลมกับทะเลยังเชื่อฟังท่าน?” (มาระโก 4:36-41)

รูปแบบวรรณกรรมที่ไม่คุ้นเคย

วรรณกรรมแต่ละประเภทต้องอ่านด้วยวิธีที่แตกต่างกัน เมื่อเราอ่านพระธรรมโรม เราจะต้องติดตามข้อโต้แย้งของเปาโลอย่างระมัดระวังในขณะที่เขาแสดงให้เห็นว่าเรามีความชอบธรรมต่อพระเจ้าได้อย่างไร เมื่อเราอ่านอุปมา เราจะฟังนักเล่าเรื่องสอนผ่านเรื่องราวที่ดีเลิศ

บทสรุป

ขอให้ดูที่ภาพอีกครั้ง ถึงแม้ว่าแม่น้ำแห่งภาษา วัฒนธรรม ภูมิศาสตร์ และวรรณกรรมจะแยกเราออกจากกัน แต่พระคัมภีร์มีข้อความที่พูดกับทุกวัฒนธรรม นี่คือนิโคมา (3) ข้ามแม่น้ำ สะพานสร้างขึ้นจากหลักการต่างๆ ที่พระคัมภีร์สอน หลักการเหล่านี้เป็นความจริงสำหรับทุกวัฒนธรรมในทุกยุคสมัย

แผนที่ (4) ขอให้เราพิจารณาว่าเราอยู่ตรงไหนในเรื่องราวพระคัมภีร์ การเสด็จมาของพระคริสต์ทำให้คำเผยพระวจนะและกฎบัญญัติมากมายในพันธสัญญาเดิมสำเร็จ การจดจำสิ่งนี้จะเปลี่ยนวิธีของเราในการตีความและประยุกต์ใช้พระคัมภีร์ตอนเหล่านี้

ในที่สุดเราก็มาถึงโลกปัจจุบันของเรา (5) ในขั้นตอนนี้ เราถามว่าหลักการที่เราค้นพบ (3) จะนำมาใช้ในโลกที่เราอยู่ได้อย่างไร

เราจะกลับมายังภาพนี้ในบทเรียนข้างหน้า แต่ตอนนี้คุณควรตระหนักถึงขั้นตอนต่างๆ

ข้อผิดพลาดที่มักจะเกิดขึ้นในการตีความพระคัมภีร์

มีข้อผิดพลาดที่มักจะเกิดขึ้นกับผู้ตีความพระคัมภีร์ได้

การแปลความผิด

นักเทศน์บางคนเคยเทศนาว่าเปาโลบอกว่า “เงินเป็นรากเหง้าของความชั่วทั้งหมด” แต่เปาโลไม่ได้พูดแบบนั้น! เขาบอกว่า “เพราะว่าการรักเงินทองเป็นรากเหง้าของความชั่วทั้งหมด” (1 ทิโมธี 6:10) เป็นไปได้ที่จะมีเงินโดยไม่รักเงิน และเป็นไปได้ที่จะรักเงินแม้คุณไม่มีเงินมาก คำเตือนของเปาโลไม่ได้เกี่ยวกับเงินโดยพื้นฐาน แต่เกี่ยวกับใจที่ถูกควบคุมโดยการรักเงิน

คริสเตียนบางคนแปลความ สดุดี 37:4 ผิดว่า “พระเจ้าสัญญาที่จะให้สิ่งที่ใจของฉันปรารถนา ฉันอยากรวย ดังนั้นพระเจ้าจะทำให้ฉันรวย” ผู้เขียนสดุดีกล่าวว่า “จงปิติยินดีในพระยาห์เวห์ และพระองค์จะประทานตามใจปรารถนาของท่าน” สดุดีสัญญาว่าถ้าเราปิติยินดีในพระยาห์เวห์ พระเจ้าจะให้ความปิติยินดีแก่เรา คือพระยาห์เวห์ จากนั้นพระเยซูสัญญาว่าถ้าหากเราหิวและกระหายความชอบธรรม เราจะได้รับการเติมเต็มด้วยความชอบธรรม (มัทธิว 5:6) นี่ไม่ใช่คำสัญญาสำหรับความรุ่งเรืองทางการเงิน มันคือคำสัญญาสำหรับบางสิ่งที่ดีกว่า ซึ่งก็คือความเจริญรุ่งเรืองฝ่ายวิญญาณ

ขั้นตอนแรกที่เราเรียนรู้ในหลักสูตรนี้คือการสังเกต การสังเกตของเราต้องแม่นยำ ไม่เช่นนั้นเราจะตีความผิด ขอให้ระมัดระวังที่จะไม่แปลความหรือเข้าใจเนื้อหาผิดไปจากความเป็นจริง บางคนกล่าวว่าสามขั้นตอนแรกของการศึกษาพระคัมภีร์คือ...

1. อ่านข้อความ
2. อ่านข้อความอีกรอบ
3. หลังจากขั้นตอนที่ 2 ให้อ่านข้อความอีกรอบ!

การบิดเบือนข้อความ

ตลอดประวัติศาสตร์ พวกผู้สอนเท็จได้บิดเบือนพระคัมภีร์เพื่อปกป้องข้อผิดพลาดของตนเอง เปาโลเตือนว่าบางคนจะบิดเบือนคำสอนของเขาเรื่องความชอบธรรมโดยความเชื่อเท่านั้นเพื่อปกป้องความปรารถนาของพวกเขาที่จะทำบาปโดยตั้งใจต่อไป (โรม 6:1-2) มีหลายครั้งที่มีคนใช้พระคัมภีร์เพื่อปกป้องเรื่องการเป็นทาสหรือการที่รัฐบาลสังหารกลุ่มชาติพันธุ์ ปัจจุบันมีนักเทศน์บางคนบิดเบือนคำสัญญาของพระเจ้าให้กลายเป็นข่าวประเสริฐแห่งความเจริญรุ่งเรือง ซึ่งขัดกับความจริงของพระคัมภีร์ เปโตรเตือนถึงคนเหล่านั้นที่บิดเบือนพระคัมภีร์จนเป็นเหตุให้ตนเองต้องพินาศ (2 เปโตร 3:16) เช่นเดียวกัน ยากอบพูดถึงความรับผิดชอบอันสำคัญยิ่งของคนที่เป็นผู้สอน (ยากอบ 3:1) เราที่เป็นผู้สอนพระคัมภีร์ต้องระมัดระวังว่าเราจะไม่บิดเบือนพระคัมภีร์เพื่อสนับสนุนแนวคิดผิดๆ

การให้ความหมายเชิงจินตนาการ

เรื่องราวของผู้พิพากษาสามคนอธิบายถึงข้อผิดพลาดที่มักจะเกิดขึ้นอีกอย่างหนึ่งของผู้ตีความพระคัมภีร์ นั่นคือแนวคิดที่ว่าความหมายของพระคัมภีร์มาจากจินตนาการของผู้อ่าน บางคนเพียงแค่ถามว่า “ฉันรู้สึกว่าการที่พระคัมภีร์หมายถึงอะไร?” แม้ว่าอารมณ์และความรู้สึกเป็นสิ่งสำคัญ แต่ความจริงสูงสุดของพระคัมภีร์อยู่ในสิ่งที่ผู้เขียนได้เขียนไว้ ไม่ใช่ในสิ่งที่ฉันรู้สึกเกี่ยวกับสิ่งที่เขาได้เขียนไว้

มีความมั่นใจมากเกินไป

ผู้ตีความไว้วางใจเหตุผลของตนเองมากเกินไปว่าสิ่งที่ตนคิดจะไม่มีวันผิดพลาด เราศึกษาพระวจนะเพื่อจะได้บทสรุปเกี่ยวกับความหมายของข้อความ อย่างไรก็ตามเราต้องถ่อมใจยอมรับเมื่อบทสรุปของเราผิด ไม่มีใครที่ตอบได้ทุกอย่างหรอก

ความถ่อมใจเป็นสิ่งสำคัญมากในการตีความ เมื่อคุณศึกษาพระคัมภีร์ คุณจะพบบางเรื่องที่คริสเตียนที่รักพระเจ้าไม่เห็นด้วย นั่นไม่ได้หมายความว่าฝ่ายใดตั้งใจบิดเบือนพระคัมภีร์ แต่อาจเป็นการไม่เห็นด้วย

อย่างจริงใจระหว่างสองฝ่ายที่ต่างก็อุทิศตนต่อความจริงของพระคัมภีร์ เราต้องรักษาความถ่อมใจในการตีความของเราเองและสามารถอดทนต่อคนอื่น ๆ ที่มีข้อคิดเห็นที่แตกต่างออกไป

ถึงตาของคุณแล้ว

ด้านล่างนี้คือข้อความที่ไม่ถูกต้องที่ใครบางคนให้ไว้โดยคิดว่าตนเองอ้างอิงจากพระคัมภีร์ เพื่อจะเข้าใจเรื่องการอ่านอย่างละเอียดถี่ถ้วนมากขึ้น ขอให้ดูข้อความที่ถูกบิดเบือนที่ให้ไว้เป็นตัวอย่างแล้วเขียนสิ่งที่พระคัมภีร์กล่าวไว้จริงๆ ตัวอย่างแรกทำไว้ให้คุณดูแล้ว

สิ่งที่บางคนกล่าว	สิ่งที่พระคัมภีร์กล่าว
“เงินเป็นรากเหง้าของความชั่วทั้งหมด”	“การรักเงินทองเป็นรากเหง้าของความชั่วทั้งหมด” (1 ทิโมธี 6:10)
“การงานคือคำแข่งساب”	
“พระเจ้าจะไม่มีวันให้คุณมากเกินกว่าที่คุณจะรับไหว”	

บทที่ 4 ประเด็นสำคัญ

(1) ขั้นตอนการตีความถามว่า “ข้อความนี้หมายความว่าอะไร?”

(2) ความท้าทายบางประการที่ทำให้การตีความเป็นเรื่องยาก

- ภาษาที่แตกต่าง
- วัฒนธรรมที่แตกต่าง
- ภูมิศาสตร์ที่ไม่คุ้นเคย
- รูปแบบวรรณกรรมที่ไม่คุ้นเคย

(3) ข้อผิดพลาดที่มักเกิดขึ้นซึ่งนำไปสู่การตีความอย่างไม่ถูกต้อง ได้แก่...

- การแปลความผิด
- การบิดเบือนข้อความ
- การให้ความหมายเชิงจินตนาการ
- การมั่นใจมากเกินไป

บทที่ 5

การตีความ: บริบท

จุดประสงค์บทเรียน

- (1) เข้าใจคุณค่าของเบื้องหลังทางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมสำหรับการตีความพระคัมภีร์
- (2) ใช้คำถามเพื่อค้นพบเบื้องหลังทางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมของเนื้อหาพระคัมภีร์ตอนหนึ่งๆ
- (3) ตระหนักว่าข้อพระคัมภีร์หนึ่งข้อเข้ากันกับบริบทโดยรวมของข้อนั้นอย่างไร
- (4) หลีกเลี่ยงข้อผิดพลาดที่มักจะเกิดขึ้นเมื่อศึกษาบริบท

บทนำ

► บอกว่ามีคำอะไรในภาษาของคุณที่มีความหมายได้หลายอย่าง เมื่อบางคนใช้คำนั้น คุณรู้ได้อย่างไรว่าหมายถึงอะไร?

หนึ่งในด้านที่สำคัญมากที่สุดของการตีความพระคัมภีร์ก็คือบริบทของเนื้อหาต่อนั้นที่เราากำลังศึกษา ในบทนี้เราจะเรียนรู้ถึงการศึกษบริบททางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรม กับบริบททางพระคัมภีร์ที่อยู่โดยรอบเนื้อหาต่อนั้นๆ¹⁹

¹⁹ เนื้อหาส่วนมากในบทนี้มาจากบทที่ 6-7 ของ J. Scott Duvall และ J. Daniel Hays, *Grasping God's Word* (Grand Rapids: Zondervan, 2012)

บริบททางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรม

► อ่าน 2 ทิโมธี 4:6-22

เปาโลเขียนถึงทิโมธีว่า “ขอให้ท่านพยายามมาถึงก่อนฤดูหนาว” (2 ทิโมธี 4:21) ฟังสิ่งที่เปาโลร้องขอโดยคำนึงถึงเบื้องหลังต่อไปนี้

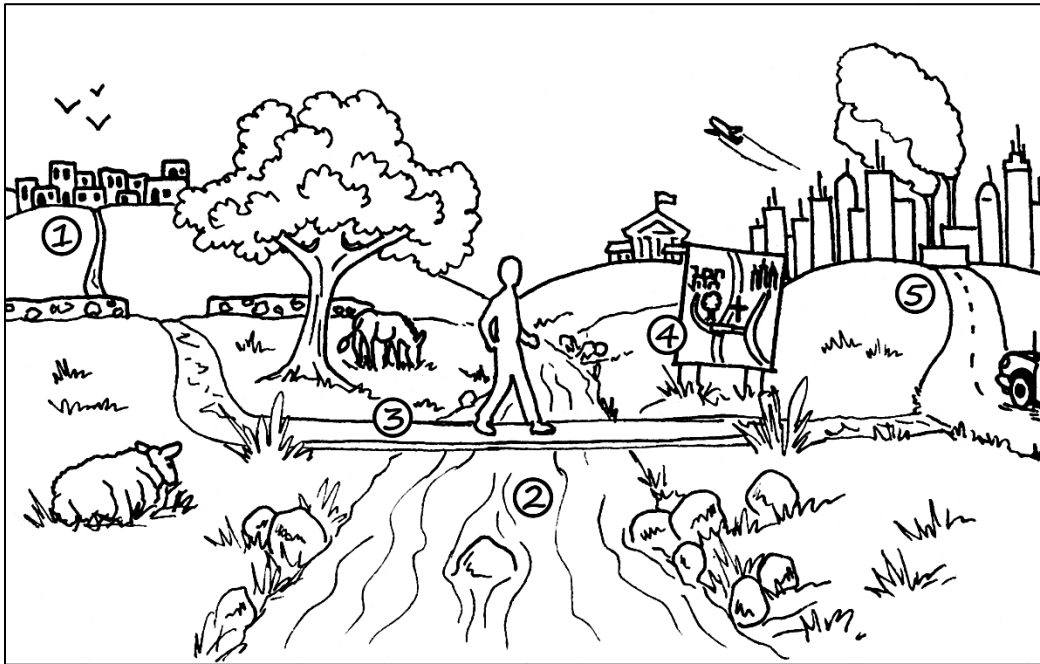
- เปาโลอยู่ในคุกของชาวโรม อีกไม่นานเขาจะต้องตายเพื่อความเชื่อของเขา
- ทิโมธีกำลังรับใช้อยู่ในเอเฟซัสซึ่งห่างไกลออกไปหลายร้อยกิโลเมตร
- การเดินทางโดยทางทะเลมีอันตรายในช่วงฤดูใบไม้ร่วงและเป็นไปไม่ได้ที่จะเดินทางในฤดูหนาว การที่จะให้ทิโมธีเดินทางมาถึงก่อนฤดูหนาว เขาต้องรีบด่วนเดินทางทันทีหลังจากได้รับจดหมายฉบับนี้

บริบททางประวัติศาสตร์ให้ความสนใจแก่เรามากขึ้นเกี่ยวกับอารมณ์ที่อยู่เบื้องหลังคำร้องขอของเปาโล เปาโลไม่ได้เพียงกำลังพูดว่า “ได้โปรดมาเยี่ยมเมื่อสะดวก” เขาอ้อนวอนบุตรชายฝ่ายวิญญาณของเขาว่า “ข้าพเจ้าอยากเจอหน้าท่านก่อนที่จะข้าพเจ้าจะตาย หากท่านรอให้ถึงฤดูหนาว ท่านจะเดินทางมาไม่ได้ ขอให้โปรดมาก่อนที่จะสายเกินไป” จดหมายก็มีใจความเดียวกันแม้ว่าท่านจะไมรู้อะไรเลยเกี่ยวกับบริบททางประวัติศาสตร์ แต่บริบทแสดงถึงความจริงจังของคำร้องขอของเปาโล

บริบททางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมมีความสำคัญเพราะพระเจ้าไม่ได้จัดเตรียมพระคัมภีร์ไว้ในภาษาเดียวที่ทุกคนในโลกเข้าใจได้ ข้อความสองข้อความที่สำคัญเกี่ยวกับพระคัมภีร์คือ...

1. หลักการของพระคัมภีร์เป็นความจริงสำหรับทุกคน ในทุกที่ และทุกเวลา
2. หลักการของพระคัมภีร์ประทานมาให้กับผู้คนที่เจาะจง ในสถานที่เจาะจง และในเวลาเจาะจง

การตีความพระคัมภีร์²⁰

1	เมืองของพวกเขา	ข้อความดั้งเดิมของพระคัมภีร์
2	แม่น้ำ	ความแตกต่างทางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมที่แยกโลกของเราออกจากโลกโบราณ
3	สะพาน	หลักการที่สอนไว้ในข้อความ
4	แผนที่	ความสัมพันธ์กับพันธสัญญาใหม่ (สำหรับเนื้อหาในพันธสัญญาเดิม)
5	เมืองของเรา	การประยุกต์ใช้หลักการในโลกที่เราอยู่

ยิ่งเราเข้าใจเบื้องหลังทางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมของพระคัมภีร์มากเท่าใด เราก็จะยิ่งเข้าใจหลักการสากลของพระคัมภีร์มากขึ้นเท่านั้น

²⁰ ภาพ: "Interpreting the Bible" วาดโดย Anna Boggs, ดูได้จาก <https://www.flickr.com/photos/sgc-library/52377290578>, licensed under CC BY 2.0. Concept from J. Scott Duvall and J. Daniel Hays, *Grasping God's Word* (Grand Rapids: Zondervan, 2012)

เมื่อเราศึกษาบริบททางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรม เราอ่านพระคัมภีร์ใน “เมืองของพวกเขา” เพื่อเข้าใจเนื้อหาสำหรับผู้ฟังดั้งเดิม จากนั้นเราพิจารณาที่ “แม่น้ำ” คือความแตกต่างทางวัฒนธรรมที่แยกโลกของเราจากโลกโบราณ ยิ่งเราเข้าใจโลกของพระคัมภีร์มากเท่าใด เราก็จะยิ่งได้ยินพระวจนะของพระเจ้าตรัสกับโลกของเราในปัจจุบันมากขึ้นเท่านั้น

การอ่านพระคัมภีร์ด้วยบริบทดั้งเดิมมีความสำคัญเพราะนั่นคือรากฐานของหลักการสำคัญสำหรับการตีความพระคัมภีร์ การตีความข้อพระคัมภีร์ที่ถูกต้องในปัจจุบันจะต้องสอดคล้องกับข้อความดั้งเดิมของข้อพระคัมภีร์นั้น ฉะนั้นจะต้องไม่พบความหมายที่ขัดแย้งกับข้อความดั้งเดิมของข้อพระคัมภีร์นั้น

บริบททางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมคืออะไร? บริบททางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมคือสิ่งที่อยู่นอกเหนือจากข้อความในพระคัมภีร์เพื่อช่วยให้เราเข้าใจข้อความนั้น ซึ่งรวมถึงคำตอบของคำถามอย่างเช่น...

- ชีวิตของชาวอิสราเอลในถิ่นทุรกันดารเป็นอย่างไร (บริบทสำหรับ อพยพ—เฉลยธรรมบัญญัติ)?
- วัฒนธรรมของปาเลสไตน์ในศตวรรษแรกเป็นอย่างไร (บริบทของพระกิตติคุณสี่เล่ม)?
- ใครคือพวกผู้สอนเท็จที่เป็นสาเหตุให้เปาโลรู้สึกขุ่นมัวใน กาลาเทีย และ ฟิลิปปี?

คำถามบางข้อที่ควรถามเมื่อศึกษาบริบททางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมได้แก่...

(1) เรารู้อะไรบ้างเกี่ยวกับผู้เขียนพระคัมภีร์?

เนื่องจากพระเจ้าตรัสผ่านผู้เขียนที่เป็นมนุษย์ ความรู้เกี่ยวกับผู้เขียนจึงช่วยให้เราเข้าใจพระวจนะของพระเจ้าได้ดียิ่งขึ้น

ขณะที่อ่านจดหมายของเปาโล ขอให้นึกถึงชีวิตของเขาก่อนกลับใจมาเชื่อ เมื่อเปาโลอธิบายถึงตัวเขาในช่วงแรกที่ “ไว้ใจในเนื้อหนัง” (ฟิลิปปี 3:4-6) นั้น เขารู้ว่าพวกฟาริสีเคารพยกย่องตัวเองสำหรับการระวังทำตามกฎบัญญัติ เมื่อเรานึกถึงความหน้าซื่อใจคดและปฏิเสธไม่ยอมรับพระเยซู เราก็ควรนึกถึงความรักที่พวกเขามีต่อกฎบัญญัติในข้อปลีกย่อยด้วยเช่นกัน

ในทางตรงกันข้าม เมื่อเปาโลอธิบายถึงตัวเองในฐานะคนบาป “ตัวเฒ่า” (1 ทิโมธี 1:15) ขอระลึกว่าเปาโลได้ ช่มแจงคริสตจักรและมอบคริสเตียนทั้งหลายให้ถึงแก่ความตาย นี่คือชายคนหนึ่งที่ใช้ชีวิตอยู่กับความทรงจำในอดีตก่อนที่จะพบพระคริสต์บนถนนไปยังดามัสกัส

เมื่ออ่านอพยพ เราควรรู้เกี่ยวกับสิทธิพิเศษของโมเสสในพระราชวังของฟาโรห์ เมื่อเราพิจารณาถึงความหิวหิวของชีวิตในวัง สิ่งนี้ ฮีบรู 11:25 พูดถึงโมเสสที่ยังมีความหมายมากขึ้น “...ท่านเลือกการร่วมทุกข์กับประชากรของพระเจ้าแทนการเริงสำราญชั่วคราวในบาป” เมื่อเราเห็นหนุ่มน้อยโมเสสที่มีความสุขกับโอกาสทางการศึกษาและวัฒนธรรม เราก็เห็นพระเจ้าผู้จัดเตรียมผู้รับใช้ของพระองค์ให้นำชนชาติที่ยิ่งใหญ่

(2) เราทำอะไรบ้างเกี่ยวกับผู้ฟังในพระคัมภีร์?

ควบคู่ไปกับการเรียนรู้เกี่ยวกับผู้เขียนพระคัมภีร์ เราควรเรียนรู้ให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้เกี่ยวกับผู้ฟังในยุคดั้งเดิม

เนื้อหาส่วนมากใน 1 และ 2 พงศาวดาร คือการซ้ำเนื้อหาจากพระธรรมซามูเอลและพงศกษัตริย์ เพราะอะไรหรือ? พงศาวดารถูกเขียนขึ้นหลังจากอิสราเอลกลับมาจากการเป็นเชลย พงศกษัตริย์แสดงถึงเหตุผลที่พระเจ้าอนุญาตให้อิสราเอลทนทุกข์ในการพิพากษา ส่วนพงศาวดารแสดงให้เห็นว่าพระเจ้ายังคงห่วงใยประชากรของพระองค์

เยเรมีย์เทศนาในช่วงสมัยที่มีการทำลายล้างเยรูซาเล็ม เมื่อเราอ่านถ้อยคำของเขาเรื่องการพิพากษา เราควรระลึกว่าสิ่งที่พระเจ้าสัญญาไว้เกี่ยวกับการพิพากษาจะต้องเกิดขึ้น อย่างไรก็ตาม ในเยเรมีย์ เราอ่านพบพระสัญญาของพระเจ้าด้วยเช่นกัน “พระยาห์เวห์ตรัสว่า ‘เพราะเรารู้แผนงานที่เรามีไว้สำหรับพวกเจ้า เป็นแผนงานเพื่อสวัสดิภาพ ไม่ใช่เพื่อทำร้ายเจ้า เพื่อจะให้อนาคตและความหวังแก่เจ้า’” (เยเรมีย์ 29:11) พระสัญญานี้มาถึงเมื่อประชาชนถูกนำตัวไปยังประเทศต่างชาติในฐานะนักโทษ แผนการของพระเจ้าสำหรับประชากรของพระองค์รวมถึงการพิพากษาที่จะนำพวกเขาให้กลับใจใหม่

จดหมายฝาก 1 ยอห์น ได้ระบุถึงคริสเตียนทั้งหลายที่กำลังเผชิญหน้ากับคำสอนเท็จที่ว่าจิตวิญญาณนั้นดีแต่ร่างกายชั่วร้าย พวกผู้สอนเท็จกล่าวว่าพระเยซูไม่ได้เป็นมนุษย์แท้จริง พระองค์เพียงแค่มาปรากฏเป็น

มนุษย์เท่านั้น ยอห์นเตือนผู้อ่านของเขาว่าพระเยซูมีร่างกายจริงๆ “เราขอแจ้งเกี่ยวกับสิ่งที่มีมาตั้งแต่ปฐมกาล ซึ่งเราได้ยิน ได้เห็นกับตา ได้พิณิจดู และจับต้องด้วยมือของเรานั้น” (1 ยอห์น 1:1)

พวกผู้สอนเท็จยังกล่าวด้วยว่าความรอดมาทางความรู้ลึกลับที่ได้รับการเปิดเผยให้กับบางคนเท่านั้น ยอห์นแสดงให้เห็นว่าเราต้องเชื่อฟังเพื่อจะมีความรู้ถึงพระเจ้าอย่างแท้จริง “ถ้าเราประพฤติตามพระบัญญัติของพระองค์ เราจะมั่นใจได้ว่าเรารู้จักพระองค์” (1 ยอห์น 2:3) ความรู้ที่นำมาซึ่งชีวิตนิรันดร์เกี่ยวข้องกับความรัก “เรารู้ว่าเราได้พ้นจากความตายไปสู่ชีวิตแล้ว ก็เพราะเรารักพี่น้อง” (1 ยอห์น 3:14)

(3) เรารู้อะไรบ้างเกี่ยวกับบริบททางประวัติศาสตร์ของพระธรรม?

ลองนึกถึงนักเทศน์คนหนึ่งทีประกาศว่า “วันนี้ผมจะเทศนาว่าคริสเตียนควรจะหาภรรยาได้อย่างไร ใน ผู้วินิจฉัย 21:20-21 บอกให้เราไปที่หมู่บ้านของเพื่อนบ้านและคอยชুমอยู่ในพุ่มไม้ เมื่อมีพวกหญิงสาวจากหมู่บ้านนั้นผ่านมา ก็ให้จับตัวเธอและแบกเธอกลับมาบ้าน นี่คือรูปแบบการเลือกภรรยาที่พระคัมภีร์ให้ไว้” คุณควรสงสัยการประยุกต์ใช้พระคัมภีร์ของนักเทศน์คนนี้!

การประยุกต์ใช้ของนักเทศน์คนนี้ผิดตรงไหน? ผู้วินิจฉัยกล่าวว่าพวกผู้ชายเผ่าเบนยามินหาภรรยาด้วยวิธีการนี้ในโอกาสหนึ่ง และแม้แต่บอกด้วยว่าพวกเขามีเหตุผลที่ดีในการทำแบบนั้น เหตุผลคือเพื่อรักษาเผ่าหนึ่งของอิสราเอล อย่างไรก็ตาม นักเทศน์คนนี้กำลังเพิกเฉยบริบททางประวัติศาสตร์ เรื่องราวนี้เกิดขึ้นในตอนท้ายของผู้วินิจฉัย ซึ่งเป็นพระธรรมที่แสดงให้เห็นถึงความเสื่อมถอยของอิสราเอลจากแผนการของพระเจ้าไปสู่ความสับสนวุ่นวาย แทนที่จะแสดงให้เห็นถึงแผนการของพระเจ้าสำหรับการแต่งงาน เรื่องราวนี้แสดงให้เห็นถึงสิ่งที่เกิดขึ้นเมื่อประชากรของพระเจ้ากบฏ

บางครั้งเรารู้เพียงเล็กน้อยเกี่ยวกับผู้เขียนหรือผู้ฟัง แต่เรารู้เกี่ยวกับบริบททั่วไปทางประวัติศาสตร์ เราไม่ว่าใครเขียนพระธรรมนางรูธ แต่เรารู้ว่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในสมัยนั้นเป็นช่วงที่ผู้วินิจฉัยปกครอง (นางรูธ 1:1) นี่เป็นช่วงเวลาที่มีความสับสนวุ่นวายในสังคมอิสราเอล (ผู้วินิจฉัย 21:25) เพื่อเปรียบเทียบให้เห็นความแตกต่างกับความไม่สัตย์ซื่อของอิสราเอลต่อพระเจ้า พระธรรมนางรูธชี้ให้เห็นถึงความสัตย์ซื่อของรูธ ผู้เป็นหญิงม่ายชาวโมอับ

เรื่องราวนี้ยังบอกเล่าถึงโบอาสผู้ยอมเสียสละแต่งงานกับรูธเพื่อเป็นการเตรียมผู้สืบสกุลให้กับพวกลูกชายที่สิ้นชีวิตไปแล้วของนาโอมิ ในฐานะผู้มีสิทธิได้ โบอาสเสียสละสิทธิในมรดกของตนเพื่อเตรียมบุตรชายคนหนึ่งให้นาโอมิ ในการทำเช่นนี้ โบอาสจึงได้มีชื่ออยู่ในลำดับวงศ์ตระกูลของดาวิด (มัทธิว 1:6, 16)

เบื้องหลังทางประวัติศาสตร์มีความสำคัญในการตีความพระธรรมโยนาห์ดังนี้

- นีนะเวห์เป็นเมืองหลวงของอัสซีเรีย ซึ่งเป็นศัตรูร้ายกาจที่สุดของอิสราเอล
- ในช่วงเวลาใกล้เคียงกันกับที่โยนาห์เทศนาที่นีนะเวห์ อาโมสและโฮเซยาเตือนว่าการพิพากษาของพระเจ้าเหนืออิสราเอลจะมาโดยนํ้ามือของอัสซีเรีย

จากมุมมองของมนุษย์ ความไม่เต็มใจของโยนาห์ที่จะไปเทศนาให้กับชาวอัสซีเรียนั้นเข้าใจได้ยาก พระธรรมโยนาห์แสดงให้เห็นถึงมุมมองของพระเจ้า มุมมองของพระเจ้าผู้รักมนุษย์ทุกคนโดยไม่ยกเว้นใคร

(4) เราจะรู้อะไรบ้างเกี่ยวกับบริบททางวัฒนธรรมของพระธรรม?

บริบททางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมของพระคัมภีร์เป็นการพิจารณาถึงประเพณีทางวัฒนธรรมของโลกในพระคัมภีร์ด้วย เราได้รับความเข้าใจใหม่เกี่ยวกับอุปมาของพระเยซูเมื่อเราอ่านอุปมาเหล่านั้นในบริบทของประเพณีในปาเลสไตน์ศตวรรษแรก

- อุปมาเรื่องชาวสะมาเรียใจดี (ลูกา 10:30-35) เป็นเรื่องราวที่ทำให้ผู้ฟังชาวยิวประหลาดใจ ผู้ฟังของพระเยซูคงไม่ประหลาดใจเกี่ยวกับผู้นำศาสนาที่ไม่ช่วยเหลือผู้เดินทางที่บาดเจ็บนั้น อย่างไรก็ตาม พวกเขาคงคาดหวังว่าผู้ที่ช่วยชีวิตจะเป็นรับบีหรือฟาริสีสักคน แต่แทนที่จะเป็นอย่างนั้น พระเยซูกลับชี้ไปที่ชาวสะมาเรียผู้ถูกดูหมิ่นว่าเป็นต้นแบบแห่งความรัก
- ในอุปมาเรื่องบุตรน้อยหลงหาย (ลูกา 15:11-32) เราควรนึกถึงบิดาชาวยิวผู้มีศักดิ์ศรี ผู้ฟังคาดหวังว่าจะได้ยินว่าบิดาจะปฏิเสธไม่ยอมให้บุตรชายกลับมา หรือไม่ก็ยอมให้เขาเป็นทาส แต่แทนที่จะเป็นอย่างนั้น บิดายินดีทั้งศักดิ์ศรีของตนเมื่อบุตรชายที่หลงหายของเขากลับมา การกระทำนี้ประหลาดใจนักจนทำให้บางวัฒนธรรมในตะวันออกตั้งชื่อเรื่องนี้ว่า “อุปมาเรื่องบิดาผู้วิ่งไป” ในทำนองเดียวกัน พระบิดาของเราในสวรรค์ก็ไม่ได้ขอให้เราทำสิ่งใดเพื่อรับการยก

โทษ แต่พระองค์เป็นฝ่ายแสวงหาคนบาปที่ดีขึ้น นี่คือภาพของความรักอันล้นเหลือของพระบิดาของเรา

ควรอ่านจดหมายของเปาโลโดยคำนึงถึงสภาพการณ์ทางวัฒนธรรมในศตวรรษแรก เอเฟซัส 5:21–6:9 เป็นสิ่งที่น่าตกใจสำหรับผู้อ่านของเปาโล คำสั่งของเปาโลที่ให้ภรรยาอมอยู่ภายใต้สามีนั้นเป็นเรื่องปกติ คำสั่งของเขาที่ให้สามีอมสละตัวเองตามแบบอย่างพระคริสต์นั้นก็แปลกประหลาดสำหรับผู้ฟังที่เป็นชาวโรม พวกเขากฎก ถูกคาดหวังให้เชื่อฟังพ่อแม่ของพวกเขา แต่ไม่มีใครในโลกของชาวโรมันที่บอกผู้เป็นพ่อว่าไม่ให้ย่ำลูกๆ ของพวกเขาให้โกรธ

เมื่อเปาโลเรียกชาวฟิลิปปีให้ดำเนินชีวิตในฐานะพลเมืองแห่งสวรรค์ (ฟิลิปปี 3:20) เขากำลังเขียนจดหมายถึงชาวเมืองที่มีสิทธิพิเศษในฐานะพลเมืองแห่งจักรวรรดิโรม เนื่องจากเมืองนี้เคยก่อตั้งเป็นอาณานิคมของทหารที่เกษียณอายุแล้ว ชาวเมืองฟิลิปปีจึงให้ความสำคัญกับการเป็นพลเมืองของตนเป็นอย่างยิ่ง เปาโลเตือนพวกเขาว่าการเป็นพลเมืองที่แท้จริงของพวกเขาอยู่ในสวรรค์ ไม่ใช่ในเมืองบนโลก การรู้ถึงเบื้องหลังทางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมเช่นนี้ทำให้มีความเข้าใจมากขึ้นเกี่ยวกับฟิลิปปี

การค้นพบบริบททางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรม

อย่างที่เรารู้ได้เห็นมาแล้ว การศึกษาบริบททางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมของพระคัมภีร์ตอนหนึ่งนั้นเริ่มต้นโดยการถามคำถามบางประการ เราจะพบคำตอบสำหรับคำถามของเราได้อย่างไร? ภาคผนวกของหลักสูตรนี้อธิบายถึงแหล่งข้อมูลเพื่อศึกษาพระคัมภีร์ไว้บางแหล่งซึ่งจะช่วยให้คำตอบแก่เราได้ นอกจากนี้เราขอแนะนำให้ใช้หลักสูตรเบื้องต้นเกี่ยวกับพันธสัญญาเดิมและพันธสัญญาใหม่จัดทำโดย Shepherds Global Classroom หลักสูตรเหล่านี้ให้ข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับแต่ละพระธรรมในพระคัมภีร์

บริบทพระคัมภีร์

อีกสิ่งที่ต้องพิจารณาในการตีความพระคัมภีร์ก็คือบริบทแวดล้อม เป็นสิ่งสำคัญที่จะถามว่า “ข้อพระคัมภีร์นี้ ย่อหน้านี้ บทนี้ และพระธรรมนี้มีความเกี่ยวข้องกันกับพระคัมภีร์ส่วนอื่นที่เหลือน้อยอย่างไร?”

ลองนึกภาพว่าคุณพบเศษกระดาษที่ฉีกออกมาจากจดหมายฉบับหนึ่ง มีประโยคหนึ่งเขียนไว้ในกระดาษแผ่นนั้นว่า “ได้ๆ 7 ก็โอเค” ประโยคนี้หมายถึงอะไร?

- ผู้เขียนอาจมีนัดกับใครบางคน และเขากำลังยืนยันว่าเจอกัน 7 โมงได้
- หรืออาจเป็นภรรยาของผู้เขียนส่งข้อความถามเขาว่า “ฉันควรเชิญแขกมารับประทานอาหารมื้อค่ำคืนวันศุกร์สักกี่คนดี?” เขาตอบว่า “เจ็ด (คน) ก็โอเค”
- หรือผู้เขียนอาจนำเสนอขายหนังสือเล่มหนึ่งในราคา 8.00 ดอลลาร์ แต่บางคนถามว่า “คุณลดราคาเหลือ 7 ดอลลาร์ได้ไหม?” ผู้เขียนก็ตอบว่า “ได้ๆ 7 ก็โอเค”

เราจะเข้าใจประโยคเดียวได้ก็ต่อเมื่อเรารู้บริบท เราอ่านประโยคหนึ่งที่อยู่ในบริบทของย่อหน้าทั้งหมด เราอ่านย่อหน้าหนึ่งในบริบทของจดหมายทั้งฉบับ ในระดับที่กว้างขึ้น เราอาจอ่านจดหมายนั้นในบริบทของจดหมายหลายฉบับที่เขียนระหว่างคนสองคนก็ได้

พระคัมภีร์ก็ทำงานในลักษณะเดียวกัน ข้อพระคัมภีร์ข้อเดียวต้องอ่านในบริบทของข้อพระคัมภีร์อื่นๆ บทตอน และพระธรรมที่อยู่แวดล้อม บริบทจะดำเนินไปจากเนื้อหาตอนนั้นโดยตรงขยายไปจนถึงพระคัมภีร์ทั้งเล่ม

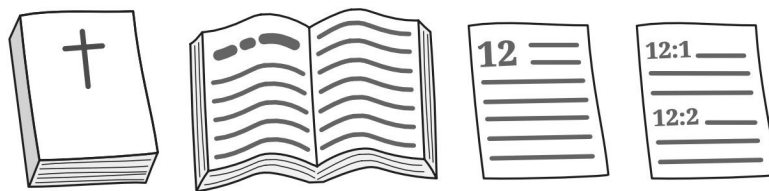
เพื่อจะเข้าใจข้อพระคัมภีร์ข้อเดียวได้อย่างถูกต้อง เราต้องดูบริบทแวดล้อมของข้อนั้น สดุดี 1:3 ให้พระสัญญาอันดีเลิศกับบุคคลที่ปิติยินดีในกฎบัญญัติของพระเจ้า เขาเป็นเหมือนต้นไม้ที่ปลูกไว้ริมธารน้ำซึ่งเกิดผล “ทุกอย่างที่เขาทำก็จำเริญขึ้น” บางคนได้เรียกร่องข้อนี้ว่าเป็นพระสัญญาเกี่ยวกับความเจริญรุ่งเรืองทางด้านวัตถุที่มีให้กับผู้เชื่อที่สัตย์ซื่อทุกคน

อย่างไรก็ดี เมื่อคุณอ่านส่วนที่เหลือของ สดุดี 1 จุดเน้นไม่ใช่พระพรทางวัตถุแต่เป็นการเกิดผลฝ่ายวิญญาณของคนเหล่านั้นที่ดำเนินอยู่ในกฎบัญญัติของพระเจ้า สดุดีบทนี้ปิดท้ายด้วยพระสัญญาข้อหนึ่งว่า “เพราะพระยาห์เวห์ทรงเฝ้ารักษา ทางของคนชอบธรรม แต่ทางของคนอธรรมจะพินาศไป” (สดุดี 1:6) การเปรียบเทียบความแตกต่างคือระหว่างวิถีที่พระเจ้ารู้จัก (เฝ้าดูและยอมรับ) กับวิถีที่นำไปสู่ความพินาศ

เมื่อดูส่วนที่เหลือทั้งหมดของพระธรรมสดุดีและพระคัมภีร์ทั้งเล่ม ข้อความนี้ก็ได้รับการยืนยัน ความเจริญรุ่งเรืองของผู้เชื่อไม่ได้อยู่ในทรัพย์สินสมบัติที่เป็นฝ่ายวัตถุ แต่อยู่ในการยอมรับของพระเจ้า นี่คือการเจริญรุ่งเรืองที่แท้จริง

เพื่อจะอ่านพระคัมภีร์ตอนหนึ่งโดยคำนึงถึงบริบท ขอให้ทำตามสามขั้นตอนต่อไปนี้

1. กำหนดว่าย่อหน้าของพระธรรมนั้นแบ่งอย่างไร อะไรคือบริบทที่เกี่ยวข้องโดยตรงของข้อพระคัมภีร์ที่คุณกำลังอ่าน?
2. สรุปลักษณะสำคัญของย่อหน้านั้นด้วยข้อความหนึ่งหรือสองประโยค สิ่งนี้จะช่วยให้คุณให้เข้าใจเนื้อหาส่วนนั้นทั้งหมด
3. อ่านพระธรรมทั้งเล่มและถามว่า “ย่อหน้าที่ฉันกำลังศึกษาเกี่ยวข้องกับเนื้อหาของพระธรรมนี้อย่างไร?”

พระคัมภีร์ทั้งหมด > พระธรรมทั้งเล่ม > ย่อหน้าหรือบท > ข้อพระคัมภีร์

พระคัมภีร์ > จดหมายต่างๆ ของเปาโล > โรม > โรม 12-15 > โรม 12:1-2

โรม 12:1-2 เรียกให้เรายอมจำนนต่อพระเจ้าอย่างเต็มที่

ดังนั้น พี่น้องทั้งหลาย โดยเห็นแก่ความเมตตากรุณาของพระเจ้า ข้าพเจ้าจึงวิงวอนท่านทั้งหลายให้ถวายตัวของท่านแด่พระองค์ เพื่อเป็นเครื่องบูชาอันบริสุทธิ์ที่มีชีวิต และเป็นที่พอพระทัยพระเจ้า ซึ่งเป็นการนมัสการโดยวิญญาณจิตของท่าน อย่าลอกเลียนแบบอย่างคนในยุคนี้ แต่จงรับการเปลี่ยนแปลงจิตใจ แล้วอุปนิสัยของท่านจึงจะเปลี่ยนใหม่ เพื่อท่านจะได้ทราบพระประสงค์ของพระเจ้า จะได้ว่าอะไรดี อะไรเป็นที่ชอบพระทัย และอะไรดีเยอเดียม

นี่คือจุดเริ่มต้นของส่วน (โรม 12-15) ที่แสดงให้เห็นว่าการยอมจำนนนี้มีลักษณะอย่างไรในชีวิตประจำวันของคริสเตียน เมื่อพิจารณาจากบริบทใกล้เคียง โรม 12-15 ตามมาหลังจาก 11 บทแรกที่เป็นการสอนหลักคำสอน ซึ่งแสดงให้เห็นว่าเราได้รับการทำให้ถูกต้องชอบธรรมต่อพระเจ้าได้อย่างไร

นอกจากบริบทของโรม จดหมายของเปาโลแต่ละฉบับแสดงให้เห็นถึงความห่วงใยของเขาต่อผลลัพธ์ในเชิงปฏิบัติของความเชื่อแบบคริสเตียนของเรา ในที่สุด โรม 12:1-2 ก็เกี่ยวข้องกันกับเนื้อหาพระคัมภีร์ทั้งเล่ม เรื่องการเชื่อฟังและยอมจำนนต่อพระเจ้า ยกตัวอย่างเช่น ภาษาของ โรม 12:1-2 สะท้อนถึงภาษาที่ใช้กับการถวายเครื่องบูชาใน เลวีนิติ ยิ่งเราเข้าใจบริบทที่กว้างขึ้นของพระคัมภีร์มากเท่าไร ถ้อยคำของเปาโลก็ยิ่งทรงพลังมากขึ้นเท่านั้น

ถึงตาของคุณแล้ว

► อ่านข้อพระคัมภีร์ที่ให้ไว้ต่อไปนี้ และจากนั้นจึงอ่านบริบทโดยตรงของข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ อภิปรายว่า บริบทส่งผลต่อความเข้าใจของคุณที่มีต่อข้อพระคัมภีร์นั้นอย่างไรบ้าง

1. อ่าน มัทธิว 18:20 ข้อพระคัมภีร์นี้หมายถึงอะไร?
2. ต่อกไปอ่าน มัทธิว 18:15-20 ข้อนี้มีผลต่อความหมายของ 18:20 ไหม?
1. อ่าน โรม 8:28 ข้อนี้สัญญาอะไร?
2. ต่อกไปอ่าน โรม 8:28-30 อะไรคือสิ่งที่ดีที่สัญญาไว้ใน 8:28?
1. อ่าน วิวรรณ์ 3:20 ใครได้รับคำเชิญ?
2. ต่อกไปอ่าน วิวรรณ์ 3:14-21 คำเชิญนี้จะมาถึงใคร?

ข้อผิดพลาดที่มักจะเกิดขึ้นในการศึกษาบริบท

เพื่อสรุปบทเรียนนี้ เราควรคำนึงถึงข้อผิดพลาดที่ผู้ตีความมักจะทำผิดเมื่อศึกษาบริบทของพระคัมภีร์

การใช้ข้อมูลที่ไม่ถูกต้องแม่นยำ

มีนักศึกษาคนหนึ่งเตรียมนำเสนอ มัทธิว 19:23-24 เขาพูดว่าหนึ่งในประตูใหญ่เข้าสู่กรุงเยรูซาเล็มในสมัยของพระเยซูมีชื่อเรียกว่า “รูเข็ม” ประตูนี้เตี้ยมากจนต้องเอาสัมภาระของอูฐออกไปก่อนจึงจะสามารถลอดช่องเข้าไปได้

มีปัญหาสองอย่างในการนำเสนอของนักศึกษาคนนี้

1. ไม่มีหลักฐานทางประวัติศาสตร์สำหรับประตุนี้ในสมัยของพระเยซู คำว่า “ฐะมิม” ในสมัยของพระเยซูมีความหมายอย่างเดียวกันกับสมัยนี้ คือช่องของเข็มเย็บผ้า
2. เนื่องจากข้อมูลเบื้องหลังผิด นักศึกษาคนนี้จะได้บทสรุปที่ผิดเกี่ยวกับเนื้อหาพระคัมภีร์ การนำเสนอของเขาให้ความหมายเป็นนัยว่าเราต้องกำจัดสิ่งไม่จำเป็นทั้งหมดในชีวิตออกไปเพื่อที่เราจะได้เข้าไปในอาณาจักรสวรรค์ได้

อย่างไรก็ตาม พระเยซูไม่ได้กำลังสอนว่าเป็นเรื่องยากที่คนร่ำรวยและมีอำนาจจะเข้าอาณาจักรของพระเจ้าได้ พระองค์กำลังสอนว่ามันเป็นไปได้! พวกสาวกประหลาดใจเรื่องนี้มากจึงตอบว่า “ถ้าอย่างนั้นใครจะรอดได้?”

พระเยซูไม่ได้ตอบว่า “มันยากนะ แต่ถ้าท่านพยายามมากพอ ท่านก็จะรอดผ่านไปได้” พระองค์ตอบด้วยข่าวดีของพระกิตติคุณว่า “สิ่งนี้เป็นไปไม่ได้สำหรับมนุษย์ แต่ทุกสิ่งเป็นไปได้สำหรับพระเจ้า” ในการศึกษาบริบท อย่ายอมให้ข้อมูลที่ไม่ต้องแม่นยำทำให้คุณเข้าใจผิด

การให้ความสำคัญกับการศึกษาบริบทมากกว่าเนื้อหา

อันตรายอย่างที่สองคือการยอมให้การศึกษาบริบทสำคัญกว่าเนื้อหาของพระคัมภีร์ เปาโลเตือนคริสเตียนที่เมืองโครินธ์ว่ารูปแบบความรู้ที่ผิดเป็นต้นเหตุของความลำพอง แต่ความรักก็เสริมสร้างผู้อื่น (1 โครินธ์ 8:1)²¹ เป็นไปได้ที่จะหลงใหลในรายละเอียดของบริบทมากจนลืมเนื้อหาของพระคัมภีร์ที่เราากำลังศึกษาอยู่

บุคคลอาจเรียนรู้ทุกสิ่งเกี่ยวกับวัฒนธรรมของชาวสะมาเรียและหลงลืมจุดประสงค์ของคำอุปมาเรื่องชาวสะมาเรียใจดีนั่นคือ “ท่านจงไปทำเหมือนอย่างนั้น” (ลูกา 10:37) ในกรณีนี้ ความรู้ของเราจะไร้ประโยชน์ จงศึกษาเพื่อเข้าใจเนื้อหาของพระคัมภีร์ อย่าจมอยู่กับการศึกษาเพียงเพื่อได้รับประโยชน์ จงศึกษาเพื่อเทศนาและสอนอย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น ไม่ใช่หยิ่งในความรู้อยิ่งใหญ่ของตัวเอง!

²¹ เปาโลไม่ได้คัดค้านการมีความรู้ เขาเขียนจดหมายฝากของเขาเพื่อให้คำสอนที่ดีสำหรับคริสตจักรที่เพิ่งก่อตั้งไม่นาน อย่างไรก็ตาม “ความรู้” ที่ทำให้ลำพองของคริสเตียนย่อมนำไปสู่ความพินาศ ไม่ใช่การเสริมสร้าง

บทที่ 5 ประเด็นสำคัญ

- (1) การตีความอย่างถูกต้องเรียกร้องให้เราศึกษาบริบทของพระคัมภีร์แต่ละตอน
- (2) บริบททางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมเป็นการพิจารณาถึงบริบททางวัฒนธรรมของพระคัมภีร์ โดยตั้งคำถามว่า:
 - เรารู้อะไรบ้างเกี่ยวกับผู้เขียนพระคัมภีร์?
 - เรารู้อะไรบ้างเกี่ยวกับผู้ฟังในพระคัมภีร์?
 - เรารู้อะไรบ้างเกี่ยวกับบริบททางประวัติศาสตร์ของพระธรรม?
 - เรารู้อะไรบ้างเกี่ยวกับบริบททางวัฒนธรรมของพระธรรม?
- (3) บริบทของพระคัมภีร์ค้ำประกันว่าข้อพระคัมภีร์นั้นเกี่ยวข้องอย่างไรกับส่วนที่เหลือของพระคัมภีร์

บทที่ 5 งานมอบหมาย

ในบทที่ 1 คุณเลือกพระคัมภีร์ตอนหนึ่งเพื่อศึกษาตลอดหลักสูตรนี้ ขอให้ศึกษาบริบททางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรม และบริบทพระคัมภีร์ของตอนที่คุณเลือก เตรียมกระดาษจดบันทึกคำตอบของคำถามให้มากที่สุดเท่าที่จะตอบได้จากการอธิบายบริบทของบทเรียนนี้

ถามคำถามต่อไปนี้

- ใครคือผู้เขียน?
- เมื่อใดที่เขาเขียน?
- อะไรคือพื้นฐานภูมิของเขา?
- ใครคือผู้ฟังของเขา?
- อะไรคือปัญหาที่พวกเขามี?
- อะไรคือสถานการณ์แวดล้อมของพระคัมภีร์ตอนนี้?
- อะไรคือเหตุการณ์ทางประวัติศาสตร์ที่เกิดขึ้นในเวลานั้นของพระธรรมนี้?
- อะไรคือปัจจัยทางวัฒนธรรมที่ช่วยอธิบายพระธรรมนี้?

อ่านบทที่แวดล้อมเพื่อกำหนดบริบททางพระคัมภีร์ของเนื้อหาตอนนี้

บทที่ 6

การตีความ: รูปแบบวรรณกรรม

จุดประสงค์บทเรียน

- (1) ระบุลักษณะเฉพาะของรูปแบบวรรณกรรมต่างๆ ที่พบในพระคัมภีร์
- (2) เข้าใจว่ารูปแบบวรรณกรรมส่งผลต่อการตีความเนื้อหาอย่างไร
- (3) พิจารณาว่าควรตีความบันทึกทางประวัติศาสตร์ในพระคัมภีร์เพื่อเป็นตัวอย่างให้ปฏิบัติตามอย่างเจาะจงหรือไม่
- (4) มองเห็นหลักการต่างๆ จากพระคัมภีร์ทุกตอนซึ่งนำมาใช้กับทุกคนในทุกยุคทุกสมัยได้
- (5) อธิบายการใช้พระคัมภีร์ในพันธสัญญาเดิมกับผู้เชื่อในปัจจุบันได้

บทนำ

บันทึกสำหรับหัวหน้าชั้นเรียน: เราแนะนำให้คุณสอนบทเรียนนี้ให้จบในสองคาบเรียน เนื่องจากต้องครอบคลุมเนื้อหาจำนวนมาก นักศึกษาจะได้รับงานมอบหมายหลังจากจบคาบเรียนที่สอง

การรู้ถึงรูปแบบวรรณกรรมจะช่วยให้เราในการตีความพระคัมภีร์

เมื่อพระคัมภีร์บอกเราว่าดาวิดเอาใจใส่ดูแลแกะ (1 ซามูเอล 16:11) เรารู้ว่าเป็นการพูดถึงแกะจริงๆ ตามตัวอักษร เพราะเขาเป็นคนเลี้ยงแกะ เมื่อพระธรรมวิวรณ์พูดว่าโยนมองเห็นพญานาคตัวหนึ่ง (วิวรณ์ 12:3) หรือบางสิ่งที่คุณเหมือนสิงโตหรือหมี เรารู้ว่าสัตว์เหล่านั้นแทนถึงบางสิ่งเนื่องจากพระธรรมวิวรณ์มีสัญลักษณ์มากมาย

เมื่อ 1 พงศกษัตริย์ 5:6 บอกเราว่าซาโลมอนซื้อไม้สนสีดาร์เพื่อใช้ในการก่อสร้างพระวิหาร เรารู้ว่าเขาซื้อต้นไม้จริงๆ เมื่อ สดุดี 1:3 กล่าวว่าคนชอบธรรมจะเป็นเหมือนต้นไม้ที่ปลูกไว้ริมธารน้ำ เราว่านี่คือการเปรียบเทียบ เมื่อ อีสยาห์ 55:12 กล่าวว่าต้นไม้จะปรบมือของมัน นั่นหมายความว่าความชื่นชมยินดีมากจนดูเหมือนว่าแม้แต่ธรรมชาติก็จะเฉลิมฉลองด้วย

การเข้าใจรูปแบบวรรณกรรมเป็นสิ่งสำคัญในการตีความพระคัมภีร์ พระธรรมหมวดกวี (สดุดี) จะสื่อสารแตกต่างจากจดหมายฝาก (โรม) ความเข้าใจความแตกต่างนี้ช่วยให้เราตีความแต่ละพระธรรมได้ตามที่ผู้เขียนมุ่งหมายไว้ ต่อไปนี้เป็นบทนำเกี่ยวกับประเภทหลักๆ ของวรรณกรรมในพระคัมภีร์

รูปแบบวรรณกรรม: ประวัติศาสตร์

ส่วนมากของพระคัมภีร์คือประวัติศาสตร์ เช่น พระคัมภีร์ห้าเล่มแรก พระธรรมหมวดประวัติศาสตร์ พระกิตติคุณสี่เล่ม และกิจการ และส่วนอื่นที่สั้นกว่าล้วนเป็นบันทึกทางประวัติศาสตร์ที่ถูกต้องเกี่ยวกับผู้คนที่อยู่จริงและเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริง

(พระคัมภีร์ยังประกอบไปด้วยภาพตัวอย่างที่บอกเล่าโดยพวกผู้เผยพระวจนะและอุปมาที่บอกเล่าโดยพระเยซู เราจะอธิบายเรื่องการตีความของสิ่งเหล่านี้ในส่วนต่อจากนี้เนื่องจากแตกต่างจากการตีความบันทึกทางประวัติศาสตร์)

คำถามเพื่อถามเมื่ออ่านประวัติศาสตร์

คุณควรถามคำถามเหล่านี้เมื่อคุณอ่านประวัติศาสตร์ทางพระคัมภีร์

(1) เรื่องราวคืออะไร?

เมื่ออ่านประวัติศาสตร์ เรามองหาการออกแบบเรื่องราว ยกตัวอย่างเช่น พระกิตติคุณลูกาเล่าเรื่องพันธกิจของพระเยซูในกาลิลี จากนั้นดูที่การเดินทางของพระเยซูไปยังกรุงเยรูซาเล็มและจดจ่อกับคำสอนของพระองค์เกี่ยวกับการสร้างสาวก ลูกาสสรุปด้วยจุดเน้นเรื่องการสิ้นพระชนม์และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูในเยรูซาเล็ม ในกิจการ ลูกาแสดงให้เห็นถึงพันธกิจที่เติบโตของคริสตจักร อีกครั้งที่เขาติดตามโครงสร้างทางภูมิศาสตร์ พระกิตติคุณได้รับการเทศนาในเยรูซาเล็ม จากนั้นก็มีการนำพระกิตติคุณไปถึง

ท้าวเยวและสะมาเรีย ในที่สุดพระกิตติคุณก็ไปจนถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลกโดยผ่านทางพันธกิจของเปาโล ในกรุงโรม

(2) ใครคือผู้คนที่อยู่ในเรื่องนี้?

เมื่อเราอ่านเกี่ยวกับผู้คนในประวัติศาสตร์พระคัมภีร์ เราเรียนรู้เรื่องจุดแข็งที่เราควรพัฒนาและจุดอ่อนที่เราควรหลีกเลี่ยง เราถามคำถามประเภทที่ว่า “อะไรที่ทำให้เนหะมีย์เป็นผู้นำที่มีประสิทธิภาพ?” และ “อะไรทำให้ความล้มเหลวของซาอูลและความสำเร็จของดาวิดแตกต่างกัน?” เราเปรียบเทียบแนวทางที่เหมือนกันในการประกาศข่าวประเสริฐของเปโตรกับเปาโล ในประวัติศาสตร์พระคัมภีร์ เราได้เห็นภาพของผู้คน

(3) การบันทึกทางประวัติศาสตร์ให้ตัวอย่างเพื่อทำตามไหม?

เมื่ออ่านประวัติศาสตร์ เราต้องถามว่าการกระทำเหล่านั้นเป็นตัวอย่างให้เราทำตามไหม การบันทึกทางประวัติศาสตร์อาจให้แบบจำลองของสิ่งที่พระเจ้าคาดหวังจากประชากรของพระองค์ในทางตรงกันข้ามก็อาจให้ประวัติศาสตร์ที่สำคัญที่ไม่ได้ให้แบบจำลองเพื่อทำตาม

คุณจำได้ไหมถึงตัวอย่างเกี่ยวกับนักเทศน์คนหนึ่งเทศนาจาก ผู้วินิจฉัย 21 ว่าจะหาภรรยาได้อย่างไร? ในตัวอย่างนั้น นักเทศน์ล้มเหลวที่จะถามว่า “ผู้วินิจฉัยกำลังสั่งให้ทำสิ่งนี้หรือเพียงแค่บรรยายถึงการกระทำนี้?” ผู้วินิจฉัย 21 บรรยายถึงการกระทำของอิสราเอล ไม่ได้สั่งให้ประพฤติอย่างนั้น

เมื่ออ่านประวัติศาสตร์ เราต้องถามว่า “นี่เป็นตัวอย่างให้ทำตามหรือไม่?” หรือ “นี่เป็นเพียงแค่การบรรยาย?” ในหลายกรณีคำตอบนั้นง่ายดาย ไม่มีใครคิดว่า ผู้วินิจฉัย 21 สั่งให้เราจุดผู้หญิงมาเป็นภรรยา! อย่างไรก็ตามก็มีหลายกรณีที่มีความชัดเจนน้อยมาก พระธรรมกิจการค่อนข้างยาก คริสตจักรในปัจจุบันควรคาดหวังให้พระเจ้าทำการอัศจรรย์ต่างๆ ที่พระองค์ได้ทำในสมัยของคริสตจักรยุคแรกไหม? ผู้เชื่อทุกคนที่ได้รับการเติมเต็มด้วยพระวิญญาณต้องพูดเป็นภาษาอื่นๆ ไหม?

เราจะตัดสินใจอย่างไรว่าข้อความในพระคัมภีร์เป็นตัวอย่างให้เราทำตามหรือไม่ หากเราตอบคำถามนี้ไม่ถูกต้อง เราจะอ่านหนังสือประวัติศาสตร์อย่างผิดๆ เช่น ผู้วินิจฉัย และ กิจการ ถ้าหากเราตอบคำถามนี้ไม่ถูกต้อง เราจะเน้นหรือไม่ก็จะเลยรายละเอียดในพระคัมภีร์โดยอาศัยความชอบส่วนตัวของเรา ขอให้จดจำ

หลักการนี้คือ ถ้าข้อความทางประวัติศาสตร์ให้ตัวอย่างแก่เราเพื่อทำตาม เราสามารถคาดหวังคำสั่งที่ชัดเจนหรือตัวอย่างที่ซ้ำกันในพระคัมภีร์ตอนอื่นได้

ยกตัวอย่างเช่น กิจการแสดงให้เห็นว่าคริสเตียนยุคแรกมีใจร้อนรนอย่างมากในการประกาศข่าวประเสริฐ เรารู้อย่างนี้คือตัวอย่างให้เราทำตามเพราะ มัทธิว 28:19-20 สั่งให้เราสร้างสาวก กิจการแสดงให้เราเห็นถึงการทำงานของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในคริสตจักร เรารู้อย่างนี้คือชีวิตปกติของคริสตจักรเพราะพระเยซูสัญญาว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์จะให้ฤทธิ์เดชแก่พันธกิจของบรรดาผู้ติดตามของพระองค์ (กิจการ 1:8) ถ้าเราล้มเหลวในการประกาศข่าวประเสริฐหรือในการสำแดงฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในพันธกิจของเรา เราก็ไม่ได้ใช้ชีวิตตามแบบจำลองของพระธรรมกิจการ เรื่องราวเหล่านี้เป็นตัวอย่างสำหรับคริสตจักร

กิจการบอกเราว่าคริสเตียนเอาสิ่งของทุกสิ่งมารวมกันและนมัสการพระเจ้าร่วมกันในบ้านส่วนตัว นี่เป็นคำสั่งในพระคัมภีร์ไหม? ไม่ใช่ การกระทำที่เป็นการแบ่งปันข้าวของนั้นเป็นการอาสาเต็มใจ ไม่ใช่ข้อกำหนด เหมือนอย่างที่เราเปโตรได้บอกกับอานาเนีย (กิจการ 5:3-4) ในทำนองเดียวกันพระคัมภีร์ไม่ได้สั่งให้เรานมัสการในบ้านส่วนตัว²²

เนื่องจากพระคัมภีร์ไม่ได้สั่งให้ปฏิบัติเช่นนี้ เราจึงสรุปได้ว่าการปฏิบัติเหล่านี้เป็นส่วนหนึ่งของประวัติศาสตร์คริสตจักร แต่ไม่จำเป็นต้องเป็นตัวอย่างให้ปฏิบัติตาม กิจการกำลังบรรยายช่วงเวลาใดเวลาหนึ่งในประวัติศาสตร์ไม่ได้กำหนดให้ปฏิบัติเช่นนี้ตลอดเวลา

(4) มีหลักการอะไรที่สอนไว้ในบันทึกทางประวัติศาสตร์นี้?

ตามที่เปาโลกล่าวไว้ ประวัติศาสตร์พระคัมภีร์มีไว้เพื่อสั่งสอนเรา (1 โครินธ์ 10:11) ประวัติศาสตร์แสดงให้เห็นว่าพระเจ้ากระทำการอย่างไรในประวัติศาสตร์มนุษย์ และสิ่งใดที่ทำให้พระเจ้าพอใจหรือไม่พอใจ ในฐานะผู้อ่าน เราต้องค้นหาหลักการจากบันทึกทางประวัติศาสตร์

เรื่องราวมักจะไม่ว่า “ชาวอิสราเอลบ่นต่อว่าพระเจ้าและถูกลงโทษ พวกคุณไม่ควรบ่นต่อว่าพระเจ้า” ตรงกันข้าม เราได้รับการบอกกล่าวว่าชาวอิสราเอลบ่นต่อว่าพระเจ้า เราเห็นผลที่ตามมาจากบาปของพวกเขา

²² คริสเตียนในบางพื้นที่ของโลกในปัจจุบันนี้พบว่ากรณีสการในบ้านนั้นปลอดภัยกว่ามารวมตัวกันในอาคารสาธารณะ นี่ขึ้นอยู่กับสถานการณ์ในท้องถิ่น ไม่ได้เป็นคำสั่งสากลใช้ทั่วโลก

เขาและเราควรเข้าใจหลักการที่สอน ประวัติศาสตร์ไม่ได้มีคำสั่งโดยตรงแต่ให้ตัวอย่างเชิงบวกให้ทำตาม และตัวอย่างเชิงลบที่ควรหลีกเลี่ยง ในพระธรรมโยชูวา เราเห็นว่าการเชื่อฟังพระเจ้านำมาซึ่งชัยชนะ ในพระธรรมผู้วินิจฉัย เราเห็นว่าการไม่เชื่อฟังนำมาซึ่งความโกลาหล

พระธรรมกิจการ

พระธรรมกิจการจัดเตรียมบันทึกทางประวัติศาสตร์ของสิ่งที่เกิดขึ้นหลังจากการมีชีวิตของพระเยซูบนโลกนี้ สำหรับผู้อ่านพันธสัญญาใหม่ กิจการให้บริบทของจดหมายต่างๆ ที่ถูกเขียนถึงคริสตจักรทั้งหลาย

พระธรรมกิจการแสดงให้เห็นว่าคริสตจักรได้รับฤทธิ์เดชจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ จึงไม่สามารถถูกหยุดยั้งในการทำพันธกิจเผยแผ่ข่าวประเสริฐได้ คริสตจักรเผชิญหน้ากับปัญหาเรื่องหลักคำสอน การแตกแยก ภายใน ผู้สอนหลักคำสอนเท็จ ปัญหาเกี่ยวกับการบริหารจัดการ ความหน้าซื่อใจคด การต่อต้านของเหล่า มาร การข่มเหงจากสังคมและรัฐบาล และภัยพิบัติในช่วงการเดินทาง แต่คริสตจักรก็รอดไปข้างหน้าด้วยความชื่นชมยินดีและมีชัยชนะ เนื่องจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ให้ฤทธิ์เดชแก่คริสตจักร ผู้คนแต่ละคนและชุมชนจึงได้รับการเปลี่ยนแปลงโดยข่าวประเสริฐ

วัตถุประสงค์ของลูกาในการเขียนกิจการคือเพื่อให้ความมั่นใจแก่คริสตจักรในการดำเนินต่อไปเพื่อทำให้พันธกิจการเข้าถึงโลกนี้ด้วยข่าวประเสริฐสำเร็จ วัตถุประสงค์ของเขาเห็นได้ผ่านทางพระธรรมนี้ด้วยประเด็นต่างๆ ดังต่อไปนี้ ประเด็นอื่นๆ ที่เหมือนกันสามารถเพิ่มเข้ามาได้

- พระเยซูตรัสว่าพวกสาวกของพระองค์จะนำข่าวประเสริฐไปยังจุดที่ไกลที่สุดบนแผ่นดินโลกนี้ (กิจการ 1:8).
- พระวิญญาณให้ฤทธิ์เดชแก่พวกสาวกเพื่อเทศนาข่าวประเสริฐในวันเพ็นเทคอส และมีคนมาเชื่อ 3,000 คน (กิจการ 2:41)
- ผู้คนถูกเพิ่มเข้ามาในคริสตจักรทุกวัน (กิจการ 2:47)
- กามาลิเอลซึ่งเป็นผู้นำชาวยิวพูดว่า งานของพระเจ้าไม่สามารถถูกหยุดยั้งได้ (กิจการ 5:39)
- พวกผู้เชื่อที่ถูกข่มเหงได้ออกจากเยรูซาเล็มและเผยแผ่ข่าวประเสริฐ (กิจการ 8:1, 4)

- ผู้นำการข่มเหงได้กลับใจมาเชื่อและกลายเป็นผู้ประกาศข่าวประเสริฐที่ยิ่งใหญ่ที่สุด (กิจการ 9:13-22)
- เปาโลกับคนอื่นๆ ได้เดินทางเป็นมิชชันนารีไปจนทั่วโลกซึ่งรู้จักในเวลานั้น (กิจการ 13-21)
- เปาโลเทศนาให้กับผู้มีอำนาจปกครองทั้งหลาย (กิจการ 24-26)
- เปาโลเทศนาในกรุงโรม เมืองหลวงของจักรวรรดิ (กิจการ 28)

การประยุกต์ใช้พระธรรมกิจการ

บางครั้งผู้อ่านคิดเอาเองว่าพระธรรมกิจการบอกให้เราถึงวิธีการทำพันธกิจ ให้ปฏิบัติตาม บริหารคริสตจักร และมีประสบการณ์กับพระวิญญาณบริสุทธิ์ จริยอยู่ที่กิจการบันทึกประวัติศาสตร์เกี่ยวกับวิธีการที่คริสตจักรยุคแรกทำสิ่งเหล่านั้น แต่ผู้เขียนไม่ได้มุ่งหมายให้กิจการเป็นคู่มือสำหรับการทำพันธกิจคริสตจักร

เราไม่ควรคิดเอาเองว่าเราควรทำทุกสิ่งด้วยวิธีเดียวกันกับคริสตจักรในพระธรรมกิจการ แต่เราสามารถเรียนรู้ได้มากมายจากการเห็นว่าคริสตจักรต้องเผชิญกับความท้าทายอย่างไรบ้าง

กิจการแสดงให้เห็นว่าคริสตจักรควรขยายพื้นที่การเข้าถึงด้วยข่าวประเสริฐให้กว้างไกลขึ้นเรื่อยๆ รุดหน้าและเผชิญกับปัญหาทุกอย่างด้วยฤทธิ์เดชและด้วยสติปัญญาของพระวิญญาณบริสุทธิ์ พัฒนาระบบโครงสร้างต่างๆ ตามที่จำเป็นเพื่อแก้ไขปัญหาในเชิงปฏิบัติ

รูปแบบวรรณกรรม: กฎบัญญัติในพันธสัญญาเดิม

คุณค่าของกฎบัญญัติในพันธสัญญาเดิม

คริสเตียนบางคนคิดว่าพันธสัญญาเดิมมีประโยชน์เพียงเล็กน้อยสำหรับผู้เชื่อในทุกวันนี้ ยกเว้นแต่ว่าส่วนที่เป็นภาพทางประวัติศาสตร์จะแสดงให้เห็นหลักการต่างๆ ของคริสเตียน พวกเขาคิดว่ากฎบัญญัติในพันธสัญญาเดิมนำมาประยุกต์ใช้กับผู้เชื่อในปัจจุบันไม่ได้

อัครทูตเปาโลเขียนหลายครั้งเกี่ยวกับการใช้กฎบัญญัติในพันธสัญญาเดิมที่เปลี่ยนไปสำหรับผู้เชื่อ เขา กล่าวว่าความตายของพระคริสต์ได้ลบล้างการลงโทษของกฎบัญญัติแล้ว ดังนั้นเราจึงไม่ควรตัดสินผู้เชื่อที่ไม่ทำตามพิธีกรรมของกฎบัญญัติ (โคโลสี 2:14-17) เขากล่าวว่าอัครทูตไม่ได้มีชีวิตอยู่ภายใต้ข้อกำหนดของชาวยิวอีกต่อไป (กาลาเทีย 2:14-16) เขาปฏิเสธที่จะเรียกร้องให้ศิษยาภิบาลคนต่างชาติต้องเข้าสู่หนัด (กาลาเทีย 2:3) เขากล่าวว่าแต่ละคนควรทำตามจิตสำนึกเกี่ยวกับการอดอาหารของชาวยิวและการถือวันพิเศษต่างๆ และกล่าวว่าผู้เชื่อไม่ควรตัดสินกันเองเกี่ยวกับข้อกำหนดเหล่านั้น (โรม 14) เขากล่าวว่าผู้เชื่อตายต่อกฎบัญญัติแล้วและเราปรับใช้พระเจ้าด้วยการทำให้ความประสงค์ของกฎบัญญัติบรรลุผล ไม่ใช่ตามข้อกำหนดที่เจาะจงของกฎบัญญัติ (โรม 7:4, 6) สิ่งสำคัญที่สุด คือเขากล่าวว่า ไม่มีใครเป็นผู้ชอบธรรมได้ โดยการกระทำตามกฎบัญญัติ (โรม 3:20)

พระคัมภีร์ยังกล่าวถึงกฎบัญญัติในพันธสัญญาเดิมซึ่งแสดงให้เห็นว่ากฎบัญญัตินั้นยังคงมีความสำคัญต่อผู้เชื่อ เนื่องจากกฎบัญญัติในพันธสัญญาเดิมเป็นการแสดงออกถึงธรรมชาติของพระเจ้า ผู้ที่รักพระเจัาก็รักกฎบัญญัติของพระองค์ (ดูใน สดุดี 1:2, สดุดี 119:7, 16, 70) เปาโลกล่าวว่ากฎบัญญัตินั้นบริสุทธิ์ ชอบธรรม และประเสริฐ (โรม 7:12) เขายังกล่าวอีกด้วยว่า “พระคัมภีร์ทุกตอนได้รับการดลใจจากพระเจ้า และเป็นประโยชน์ในการสอน การตักเตือนว่ากล่าว การแก้ไขสิ่งผิด และการอบรมในความชอบธรรม” (2 ทิโมธี 3:16) ตอนที่เขากล่าวถ้อยคำเหล่านั้น คำว่า *พระคัมภีร์* หมายถึงพันธสัญญาเดิม เปาโลบอกกับทิโมธีว่าพระคัมภีร์จะให้ปัญญาแก่เขาในเรื่องความรอด (2 ทิโมธี 3:15) คำกล่าวเหล่านี้บอกกับเราว่า ในฐานะผู้เชื่อเราไม่ควรละทิ้งส่วนใดของพันธสัญญาเดิม ถึงแม้ว่าเราไม่ได้รับความรอดโดยการถือรักษากฎบัญญัติของพระเจ้า แต่เราจำเป็นต้องเข้าใจพระประสงค์ของพระองค์สำหรับเรา เพื่อเราจะทำให้พระองค์พอพระทัยได้ (2 โครินธ์ 5:9-10)

การแบ่งประเภทของกฎบัญญัติในพันธสัญญาเดิม

เพื่อให้เราเข้าใจว่าในปัจจุบันผู้เชื่อควรใช้กฎบัญญัติในพันธสัญญาเดิมอย่างไร เราจึงสังเกตถึงการแบ่งประเภทของกฎบัญญัตินี้

กฎบัญญัติเกี่ยวกับพิธีกรรม เกี่ยวข้องกับการถวายเครื่องบูชา พิธีกรรมต่างๆ การถืออดอาหาร และการถือรักษาวันพิเศษ เปาโลกล่าวว่ากฎบัญญัติเหล่านี้ พระคริสต์ได้ทำให้บรรลุผลสำเร็จแล้ว (โคโลสี 2:16-

17) พระธรรมฮีบรูให้การประยุกต์ใช้มากมายเกี่ยวกับความหมายของพิธีต่างๆ ในพันธสัญญาเดิม ยกตัวอย่างเช่น สิ่งต่างๆ ในพระวิหาร ได้รับการชำระ ด้วยโลหิต ซึ่งเป็นสัญลักษณ์เล็งถึงพระโลหิตของ พระคริสต์ที่จะชำระล้างผู้เชื่อทั้งหลาย (ฮีบรู 9:14, 21-24)

กฎบัญญัติเกี่ยวกับการเป็นพลเมือง มีไว้ให้อิสราเอลในฐานะที่เป็นชนชาติหนึ่ง กฎหมายในการเป็น พลเมืองไม่ได้ถูกบังคับใช้โดยพลเมืองรายบุคคล แต่โดยผู้มีอำนาจที่ได้รับการแต่งตั้ง ยกตัวอย่างเช่น ประชาชนที่ใช้ไสยศาสตร์เวทมนตร์จะต้องถูกประหารชีวิต (อพยพ 22:18) แต่การพิจารณาคดีและ ประหารชีวิตจะทำโดยผู้มีอำนาจที่ได้รับการแต่งตั้ง ไม่ใช่โดยพลเมืองรายบุคคล เฉลยธรรมบัญญัติ 17:2-12 บรรยายถึงกระบวนการที่รัฐบาลท้องถิ่นได้สวนพยานและให้ความยุติธรรม โดยมีศาลชั้นสูงไว้รองรับ คดีที่ยากขึ้น

กฎบัญญัติประจำชาติอาจแตกต่างกันไปในทุกวันนี้ และผู้เชื่อแต่ละคนไม่ควรต้องรับผิดชอบส่วนตัวต่อการ บังคับใช้กฎบัญญัติของอิสราเอลโบราณ อย่างไรก็ตาม กฎบัญญัติเหล่านั้นสอนเราเกี่ยวกับความชอบ ธรรมของพระเจ้าและความชอบธรรมที่พระองค์คาดหวังจากประชากรของพระองค์ ยกตัวอย่างเช่น กฎ บัญญัติที่ให้ไว้ใน อพยพ 22:18 ที่บอกเราว่าเป็นความผิดที่บุคคลใดใช้ไสยศาสตร์เวทมนตร์ กฎหมาย เกี่ยวกับการเป็นพลเมืองข้ออื่นๆ บอกเราว่าพระเจ้าต้องการให้ชนชาติปกป้องคนยากจนและป้องกันไม่ให้ มีความอยุติธรรมต่อผู้คนทุกประเภท (เฉลยธรรมบัญญัติ 24:14-15, 17-22)

ผู้ตีความพระคัมภีร์พยายามทำความเข้าใจหลักการของกฎบัญญัติเกี่ยวกับการเป็นพลเมืองในพันธ สัญญาเดิมก่อน จากนั้นจึงพิจารณาว่าผู้เชื่อคนหนึ่งควรประยุกต์ใช้หลักการนั้นอย่างไรในปัจจุบัน เราควร ถามว่า “ความหวังโยของพระเจ้าคืออะไร? วัตถุประสงค์ของพระเจ้าคืออะไร? กฎบัญญัติข้อนี้เปิดเผยถึง สิ่งใดที่พระเจ้าให้คุณค่า?” จากนั้นเราจึงพิจารณาถึงสิ่งที่จะนำมาประยุกต์ใช้ในปัจจุบันเพื่อให้พระเจ้าพอ พระทัย

กฎบัญญัติเกี่ยวกับศีลธรรม ระบุถึงข้อกำหนดที่เป็นถาวรของพระเจ้าสำหรับการดำเนินชีวิตที่ชอบธรรม กฎบัญญัติเกี่ยวกับศีลธรรมกล่าวถึงความซื่อสัตย์ ความสัมพันธ์ทางเพศ การบุชารูปเคารพ และประเด็น อื่นๆ (อพยพ 20:4-5, 13-16) กฎบัญญัติเกี่ยวกับศีลธรรมมากมายได้รับการกล่าวซ้ำในพันธสัญญาใหม่ กฎบัญญัติทางศีลธรรมเป็นรากฐานของกฎบัญญัติเกี่ยวกับการเป็นพลเมืองของประเทศต่างๆ ในปัจจุบัน

ถึงแม้ว่ากฎบัญญัติประจำชาติต่างๆ ไม่ได้ทำตามกฎบัญญัติของพระเจ้าอย่างสมบูรณ์หรืออย่างต่อเนื่องก็ตาม กฎบัญญัติของพระเจ้าสำหรับประชากรของพระองค์นั้นสูงกว่ข้อกำหนดที่มีในสังคม

การแบ่งประเภทของกฎบัญญัติยังไม่สมบูรณ์แบบ บางครั้งพระคัมภีร์ตอนต่างๆ ในพันธสัญญาเดิมก็ประกอบไปด้วยกฎบัญญัติทั้งสามประเภทและกฎบัญญัติที่ไม่ง่ายในการแบ่งประเภทได้ แม้ว่าการแบ่งประเภทกฎบัญญัติจะไม่สมบูรณ์แบบ แต่ระบบการแบ่งประเภทนี้ช่วยให้เราเข้าใจว่าจะนำกฎบัญญัติในพันธสัญญาเดิมมาใช้กับผู้เชื่อในพันธสัญญาใหม่ได้อย่างไร

การตีความกฎบัญญัติในพันธสัญญาเดิม²³

เมื่อคุณกำลังศึกษากฎบัญญัติของพันธสัญญาเดิม ขอให้พิจารณาถึงบริบทที่กว้างกว่าของกฎบัญญัติที่คุณกำลังศึกษา สังเกตเรื่องเล่าที่อยู่แวดล้อมข้อนั้น กฎบัญญัติข้อนั้นเกี่ยวข้องกับบริบทโดยตรงอย่างไร?

จากนั้นจึงถามว่า...

(1) ข้อความนี้มีความหมายอะไรต่อผู้ฟังดั้งเดิม?

เพื่อจะเข้าใจวิธีการตีความกฎบัญญัติของคนอิสราเอล ขอให้ถามคำถามต่อไปนี้

- มีการเชื่อมโยงอะไรระหว่างกฎบัญญัติกับข้อพระคัมภีร์ที่อยู่แวดล้อม?
- กฎบัญญัตินั้นตอบสนองต่อสถานการณ์ที่เจาะจงซึ่งเกี่ยวข้องกับประวัติศาสตร์อิสราเอลหรือไม่?
- กฎบัญญัตินั้นเกี่ยวข้องกับระบบการถวายเครื่องบูชาในพันธสัญญาเดิมหรือไม่?

(2) มีความแตกต่างอะไรระหว่างผู้ฟังในพระคัมภีร์กับผู้ฟังในโลกของเรา?

มีความแตกต่างระหว่างโลกของเรากับโลกในพันธสัญญาเดิมมากกว่าความแตกต่างระหว่างโลกของเรากับโลกในพันธสัญญาใหม่ ยกตัวอย่างเช่น

²³ ส่วนนี้ดัดแปลงมาจาก J. Scott Duvall และ J. Daniel Hays, *Grasping God's Word* (Grand Rapids: Zondervan, 2012)

- เราไม่ได้ไปที่พระวิหารที่เป็นศูนย์กลางแห่งเดียวอีกแล้ว เพราะพระวิญญาณบริสุทธิ์ประทับอยู่ในผู้เชื่อทุกคน
- เราไม่ได้เข้าหาพระเจ้าผ่านการถวายเครื่องบูชา เพราะพระคริสต์ได้เป็นเครื่องบูชาเพียงครั้งเดียวสำหรับตลอดไปแล้ว (ฮีบรู 10:10)
- พระวาระของพระเจ้าไม่ใช่กฎบัญญัติสำหรับประเทศชาติของเรา เราใช้ชีวิตอยู่ภายใต้ระบบการปกครองในทางโลก

(3) มีหลักการอะไรที่สอนไว้ในข้อความนี้?

การกระทำที่เจาะจงซึ่งกำหนดไว้โดยกฎบัญญัติในพันธสัญญาเดิมอาจไม่ได้เป็นข้อกำหนดสำหรับปัจจุบัน เราควรมองหาหลักการถาวรที่กฎบัญญัติได้สอนเอาไว้ นี่คือสะพานเชื่อมต่อที่เคลื่อนข้อพระคัมภีร์จากยุคโบราณมายังโลกปัจจุบัน หลักการนี้จะเกี่ยวข้องกับทั้งผู้ฟังในพันธสัญญาเดิมและผู้ฟังในยุคปัจจุบัน

ระบุหลักการ 1-2 ประโยค เพื่อยืนยันว่าหลักการนั้นเป็นไปตามพระคัมภีร์อย่างแท้จริง ขอให้ถามคำถามเหล่านี้

- หลักการนี้ได้มีการแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนในกฎบัญญัติหรือไม่?
- หลักการนี้สามารถนำมาใช้กับผู้คนในทุกยุคทุกสมัยและในทุกที่ไหม?
- หลักการนี้สอดคล้องกับพระคัมภีร์ส่วนที่เหลือไหม?

(4) พันธสัญญาใหม่นำหลักการนี้มาปรับใช้ในทางใดทางหนึ่งหรือไม่?

คำถามหลักสามข้อข้างต้นมีประโยชน์สำหรับการตีความข้อพระคัมภีร์ใดๆ คำถามประการสุดท้ายนี้ควรเพิ่มลงในกระบวนการตีความเมื่อเราศึกษาข้อความในพันธสัญญาเดิม หากคุณพบหลักการสากลในข้อความพันธสัญญาเดิม หลักการนั้นก็ยังคงมีผลบังคับใช้ในปัจจุบัน อย่างไรก็ตาม พันธสัญญาใหม่อาจแสดงให้เห็นว่าการประยุกต์ใช้นั้นแตกต่างจากสมัยพันธสัญญาเดิม

ยกตัวอย่างเช่น อพยพ 20:14 กล่าวว่า “ห้ามล่วงประเวณีผัวเมียเขา ” ในคำเทศนาบนภูเขา พระเยซูได้ขยายความเรื่องนี้ให้ใช้กับความคิด ไม่ใช่เฉพาะการกระทำเท่านั้น (มัทธิว 5:28) คำสอนของพระเยซูไม่ได้ยกเลิกหลักการของ อพยพ 20:14 แต่ทำให้การประยุกต์ใช้มีความลึกซึ้งยิ่งขึ้น

รูปแบบวรรณกรรม: บทกวี

พระคัมภีร์มีบทกวีมากมาย โยบ สดุดี สุภาษิต และ เพลงซาโลมอน เกือบทั้งหมดอยู่ในรูปแบบบทกวี และปัญญาจารย์ประกอบไปด้วยบทกวีบางส่วน นอกจากนี้ยังมีบทกวีจำนวนมากในพระธรรมหมวดผู้เผยพระวจนะ บทกวีคือรูปแบบการเขียนที่ใช้เพื่อสื่อถึงอารมณ์แบบรุนแรง ซึ่งไม่ได้ออกแบบมาเพื่อสื่อสารรายละเอียดของบันทึกทางประวัติศาสตร์หรือสร้างข้อโต้แย้งเชิงตรรกะ ในบทกวีนั้น เราฟังเสียงหัวใจของกวี เรามีความไวเป็นพิเศษต่ออารมณ์ความรู้สึกที่แสดงออกในบทกวี

บทกวีมักจะใช้คำที่เป็นภาพเปรียบเทียบ และคำอธิบายของคำเหล่านี้ก็ไม่จำเป็นต้องเป็นไปตามตัวอักษร

นี่เป็นตัวอย่างของคำกล่าวที่เป็นบทกวีจากสดุดี “[พระเจ้า] จะทรงเสด็จไปตรงหน้าเขาทีเดียว” (สดุดี 21:12) เราตระหนักว่าพระเจ้าไม่ได้มีมนุษย์จริงๆ ที่จะยังถูกกฏตามที่กล่าวไว้ตามตัวอักษร ผู้เขียนกำลังกล่าวว่าพระเจ้าสามารถทำให้ใครก็ตามที่เลือกเป็นศัตรูของพระองค์ต้องพ่ายแพ้ ผู้เขียนกำลังบอกผู้เชื่อทั้งหลายให้มีความมั่นใจในชัยชนะของพระเจ้า

บทกวีมักใช้เพื่อถ่ายทอดความจริงในลักษณะของจินตนาการซึ่งในตอนอื่นของพระคัมภีร์จะมีความชัดเจนมากกว่า อย่าพัฒนาหลักคำสอนหรือแนวทางปฏิบัติจากตอนใดของบทกวีถ้าหากไม่ได้มีสอนไว้ในพระคัมภีร์ตอนอื่นที่ชัดเจนกว่า

บทกวีภาษาฮีบรูบางครั้งใช้รูปแบบของเสียงแต่ไม่คล้องจองเหมือนบทกวีภาษาอังกฤษแบบดั้งเดิม การทำความเข้าใจลักษณะเฉพาะของบทกวีภาษาฮีบรูอาจช่วยให้คุณชื่นชมความงามของบทกวีได้ดีขึ้น

ลักษณะของบทกวีฮีบรู

ข้อความคู่ขนาน

บทกวีฮีบรูมักอยู่ในลักษณะของคู่ขนาน มีการใช้ข้อความคู่ขนานสองข้อความร่วมกัน ข้อความที่สองเพิ่มความหมายบางอย่างให้กับข้อความแรก แต่ก็ไม่ได้มีประเด็นเพิ่มเติมเสมอไป

มีข้อความคู่ขนานอยู่สามประเภทดังนี้

- ข้อพระคัมภีร์ที่กล่าวถึงสิ่งเดียวกันในสองลักษณะ (สดุดี 25:4, สดุดี 103:10, สุภาษิต 12:28)
- ข้อพระคัมภีร์ที่แสดงให้เห็นว่าสิ่งของสองสิ่งแตกต่างกันอย่างไร (สดุดี 37:21, สุภาษิต 10:1, 7)
- ข้อพระคัมภีร์ที่มีข้อความหนึ่งแล้วจึงเพิ่มรายละเอียดด้วยอีกข้อความหนึ่งถัดไป (สดุดี 14:2, สดุดี 23:1, สุภาษิต 4:23)

เมื่อจะตีความข้อความคู่ขนาน ให้ถามว่าบรรทัดที่สองเพิ่มเติมสิ่งใดจากบรรทัดแรก เป็นการสนับสนุนบรรทัดแรกไหม หรือเป็นการเปรียบเทียบให้เห็นความแตกต่างจากบรรทัดแรก หรือมีข้อมูลใหม่ๆ เพิ่มเข้ามา?

ภาษาภาพพจน์

แม้ว่าพระธรรมทั้งหมดในพระคัมภีร์จะมีภาษาภาพพจน์ แต่ภาษาเหล่านี้มีความสำคัญอย่างยิ่งในบทกวี ภาษาภาพพจน์ที่พบในบทกวีฮีบรู ได้แก่...

1. การเปรียบเทียบระหว่างสองสิ่งที่เหมือนกันในบางด้าน “พระยาห์เวห์ทรงเลี้ยงดูข้าพเจ้าดุจเลี้ยงแกะ” (สดุดี 23:1)
2. การใช้คำพูดเกินจริงเพื่อย้ำประเด็นหนึ่ง ดาวิดอธิบายถึงความโศกเศร้าของเขาในทำนองนี้ว่า “ข้าพระองค์...หลังน้ำตาท่วมที่นอนทุกคืน” (สดุดี 6:6)
3. การพุดคุยเกี่ยวกับบางสิ่งเหมือนกับสิ่งนั้นเป็นมนุษย์ “ปัญญาร้องเสียงดังอยู่ที่ถนน เธอเปล่งเสียงของเธอที่ลานเมือง” (สุภาษิต 1:20)

4. การอธิบายถึงพระเจ้าโดยการใช้ลักษณะของมนุษย์ “เนตรของพระองค์มองและทดสอบมนุษย์ทั้งหลาย” (สดุดี 11:4)

เมื่อตีความบทกวีที่เป็นภาษาภาพพจน์ ขอให้ถามว่ามีภาษานั้นแสดงให้เห็นอะไรซึ่งเราไม่เข้าใจหากพูดเป็นประโยคธรรมดาๆ ยกตัวอย่างเช่น “พระยาห์เวห์ทรงเลี้ยงดูข้าพเจ้าดุจเลี้ยงแกะ” มีความหมายมากกว่าการที่ “พระเจ้าทรงดูแลข้าพเจ้า” จริงที่ประโยคนี้พูดถึงการดูแลของพระองค์ แต่ก็พูดถึงความรัก การนำ การปกป้องจากศัตรู และการฝึกวินัยของพระองค์ในยามที่เราหลงเงินไปจากการดูแลของพระองค์ด้วย

พระธรรมสดุดี

ประเภทของสดุดี

มีประเภทของสดุดีอยู่หลายประเภท สดุดีแห่งการสรรเสริญนั้นยกย่องให้เกียรติพระเจ้าเกี่ยวกับพระลักษณะ พระพรต่างๆ และการแทรกแซงของพระองค์ (สดุดี 23, 29) สดุดีเกี่ยวกับกฎบัญญัติของพระเจ้านั้นสรรเสริญถึงปัญญาและความชอบธรรมของพระเจ้า (สดุดี 119) สดุดีแห่งความเศร้าโศกนั้นแสดงความรู้สึกต่อพระเจ้า ขอความช่วยเหลือจากพระองค์ และยอมจำนนต่อความประสงค์ของพระองค์ (สดุดี 3, 13, 22) สดุดีเกี่ยวกับกษัตริย์พรรณนาถึงพระพรที่มายังชนชาติผ่านทางกษัตริย์ที่ถวายเกียรติพระเจ้า และสดุดีเหล่านี้ยังชี้ไปยังอาณาจักรของพระเมสสิยาห์ในอนาคต (สดุดี 21, 72) สดุดีแห่งความโกรธเกรี้ยวซึ่งร้องเรียกให้พระเจ้าพิพากษาคณอธรรมและปกป้องผู้รับใช้ของพระองค์ (สดุดี 69:21-28, สดุดี 59) ยังมีประเภทอื่นๆ ของสดุดีอีกมากมาย

การประยุกต์ใช้สดุดี

ในพันธสัญญาใหม่บอกถึงวิธีประยุกต์ใช้สดุดีบางวิธี ใช้สดุดีเพื่อแสดงออกถึงการนมัสการของเราต่อพระเจ้า (เอเฟซัส 5:19) นอกจากนี้สดุดียังใช้ประโยชน์ได้เพื่อเป็นหลักคำสอนและการหนุนใจด้วย (โคโลสี 3:16)

ไม่ใช่ทุกท่าทีที่มีในสดุดีจะเป็นแบบอย่างท่าทีที่เราควรมี อย่างไรก็ตาม เราเรียนรู้จากสดุดีว่าทุกท่าทีควรมียอมจำนนต่อพระเจ้า ในการอธิษฐานนั้น คุณสามารถแสดงความรู้สึกที่คุณมีต่อพระเจ้าได้ สดุดีแสดงให้เห็น

เราเห็นว่าพระเจ้าสามารถรื้อฟื้นความเชื่อของผู้เชื่อที่กำลังประสบกับความท้อแท้ ความกลัว หรือความโกรธได้

รูปแบบวรรณกรรม: วรรณกรรมทางปัญญา

โยบ สุภาชิต ปัญญาจารย์ และบางส่วนของสดุดี และ ยากอบ ถือเป็นวรรณกรรมประเภทที่เรียกว่า วรรณกรรมทางปัญญา ในพระธรรมสุภาชิต และ ปัญญาจารย์ เป็นคำสั่งสอนที่ให้ไว้กับผู้อ่านที่เป็นคนหนุ่มสาวผู้ซึ่งกำลังเรียนรู้หลักการของชีวิต

พระธรรมโยบ

เนื้อหาที่ยาวในพระธรรมโยบนั้นประกอบไปด้วยคำพูดของผู้พูดที่เป็นมนุษย์หลายคนซึ่งรวมถึงตัวโยบเองด้วย ผู้พูดแสดงความคิดเห็นหลากหลาย ผู้ตีความพระคัมภีร์ไม่ควรเอาคำกล่าวของมนุษย์คนหนึ่งมาสอนว่าเป็นหลักการของพระคัมภีร์ พระธรรมโยบวิเคราะห์ข้อความเหล่านั้นอย่างมีวิจารณญาณด้วยพระวจนะและมุมมองของพระเจ้า ใน โยบ 38-42 พระเจ้าตอบสนองต่อคำกล่าวทั้งหลาย และ โยบ 1-2 แสดงให้เห็นถึงมุมมองของพระเจ้า

รูปแบบวรรณกรรม: สุภาชิต

สุภาชิตเป็นข้อเตือนใจสั้นๆ และชัดเจนเกี่ยวกับชีวิต กล่าวถึงสิ่งที่โดยปกติแล้วจะเกิดขึ้น แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าไม่มีข้อยกเว้น

ดูผิวเผินแล้ว สุภาชิตอาจตีความได้ง่าย อย่างไรก็ตาม รูปแบบวรรณกรรมนี้มีความท้าทายเป็นพิเศษ สุภาชิตกล่าวถึงหลักการทั่วไปเกี่ยวกับชีวิต แต่ไม่สามารถนำมาใช้ได้กับทุกสถานการณ์ ยกตัวอย่างเช่น สุภาชิต 21:17 กล่าวว่า...

คนที่รักความบันเทิงจะเป็นคนจน คนที่รักเหล้าองุ่นและน้ำมันจะไม่มั่งคั่ง

โดยกฎทั่วไป คนที่รักสนุกมากกว่าการทำงานก็มีแนวโน้มยากจนอยู่แล้ว กฎทั่วไปนี้เป็นความจริง แต่ก็มีข้อยกเว้นมากมาย คนรวยบางคนมีมรดกอย่างมั่งคั่งจนไม่ต้องทำงาน พวกเขาใช้ชีวิตทุกวันไปกับการดื่ม

และเล่นสนุกสนาน แต่พวกเขาก็ยังรวบอยู่ มีบางคนทำงานหนักแต่ก็ยังยากจน สุภาสิตสอนหลักการทั่วไป แต่ไม่ใช่กฎสากล

มีสุภาสิตมากมายในพระคัมภีร์ไม่เพียงแค่ว่าในพระธรรมสุภาสิต มีตัวอย่างของสุภาสิตที่พระเยซูได้ตรัสไว้ “...พวกที่ใช้ดาบจะต้องพินาศเพราะดาบ” (มัทธิว 26:52) มีพวกคนที่ใช้ความรุนแรงแต่ไม่ได้ตาย เนื่องจากความรุนแรง กล่าวอีกครั้งว่าสุภาสิตเป็นความจริงในฐานะที่เป็นข้อเตือนใจทั่วไป แต่ก็มีข้อยกเว้นได้

เราควรถามคำถามเหล่านี้เมื่อตีความสุภาสิต

(1) มีหลักการทั่วไปอะไรที่สอนไว้ในพระคัมภีร์ข้อนี้?

หลักการที่พบได้ใน สุภาสิต 21:17 คือคุณค่าของการทำงานหนักและการมีวินัย สุภาสิตส่วนใหญ่สรุปหลักการที่สามารถพัฒนาได้ในหนึ่งย่อหน้า

(2) มีอะไรบ้างที่เป็นข้อยกเว้นสำหรับหลักการนี้?

ในกรณีของ สุภาสิต 21:17 เราเห็นข้อยกเว้นในชีวิตประจำวัน ซึ่งไม่ได้ขัดแย้งกับหลักการ แต่แสดงให้เห็นว่าคนฉลาดต้องตระหนักว่าหลักการทั่วไปก็มีข้อยกเว้น

(3) มีบุคคลใดในพระคัมภีร์ที่เป็นแบบอย่างของหลักการนี้?

เมื่อตีความสุภาสิต จะเป็นประโยชน์มากหากค้นพบตัวละครในพระคัมภีร์ที่เป็นแบบอย่างของหลักการจากสุภาสิต ยกตัวอย่างเช่น สุภาสิต กล่าวว่า “เมื่อความโห้งมาถึง ความอภัยก็มาด้วย แต่ปัญญาอยู่กับคนถ่อมตัว” (สุภาสิต 11:2) ความหยิ่งของซาอูลกับความถ่อมใจของดาวิดในการสารภาพบาปแสดงให้เห็นว่าสุภาสิตข้อนี้เป็นอย่างไรในชีวิตจริง

พระธรรมสุภาสิต

พระธรรมสุภาสิตส่วนใหญ่เขียนโดยซาโลมอน ข้อความจุดประสงค์ของพระธรรมนี้คือเพื่อช่วยให้คนที่ยังไม่มีวุฒิภาวะได้สติปัญญาและเพื่อช่วยให้คนที่มีปัญญากลายเป็นคนมีปัญญามากขึ้น (สุภาสิต 1:4-5)

พระธรรมสุภาสิตพูดถึงเกี่ยวกับผู้คนสามรูปแบบคือ **คนรู้น้อย**ที่เติบโตเป็นผู้ใหญ่แล้วแต่ยังขาดประสบการณ์ และขาดความเข้าใจในชีวิต บุคคลธรรมดาจำเป็นต้องมีสติปัญญาและหลีกเลี่ยงการทำผิดพลาดซึ่งจะทำลายชีวิตเขา

คนมีปัญหาคือคนที่เข้าใจว่าจะดำเนินชีวิตให้สอดคล้องกับหลักการของพระเจ้าได้อย่างไร ผู้คนต้องยำเกรงพระเจ้าหากพวกเขาต้องการเป็นคนมีปัญหา (สุภาสิต 9:10) คนมีปัญหาอย่ามัวเรียนรู้อยู่เสมอ

คนโง่ปฏิเสธปัญญา (หลักการของพระเจ้า) และปฏิเสธการฟัง เขาแสดงอุปนิสัยที่ไม่ดีและลำบากเดือดร้อนเพราะการตัดสินใจผิด คนโง่ไม่ขาดความรู้ปัญญาแต่เขาไม่เข้าใจชีวิต เพราะเขาปฏิเสธคำแนะนำของพระเจ้า

แนวคิดสำคัญที่พบบ่อยในพระธรรมสุภาสิตคือ (1) อันตรายของความขี้เกียจและคุณค่าของการทำงาน (2) หายนะที่เป็นผลลัพธ์จากความบาปทางเพศ และ (3) จริยธรรมในความสัมพันธ์รูปแบบต่างๆ

พระธรรมปัญญาจารย์

พระธรรมปัญญาจารย์เขียนโดยซาโลมอน (ปัญญาจารย์ 1:1)

ข่าวสารของปัญญาจารย์คือ **หากชีวิตมีเพียงแค่นี้** ความยุติธรรมและจุดมุ่งหมายก็ไม่ได้มีค่าอะไรในชีวิตหรือในการบรรลุความสำเร็จยิ่งใหญ่ใดๆ

ปัญญาจารย์ อธิบายว่าทำไมชีวิตบนโลกนี้จึงไม่สามารถให้ความอิมใจสูงสุดหรือจุดประสงค์แก่ผู้คนได้ เพราะในชีวิตนี้...

- ความยุติธรรมถูกเพิกเฉย
- ทุกคนจะตายไปและถูกลืม
- คนอธรรมจะรุ่งเรือง
- สติปัญญาแข็งแกร่งที่สุดแต่กลับถูกดูหมิ่น
- สติปัญญาและความรู้ทำให้เกิดความเศร้าโศกมากยิ่งขึ้น

ปัญญาจารย์แสดงให้เห็นว่าบุคคลผู้ดำเนินชีวิตด้วยมุมมองนิรันดร์จะ...

- มีความชื่นชมยินดีแต่จริงจังกับเรื่องของชีวิต
- ระลึกว่าความตายกำลังมาถึง
- มีความสุขกับสิ่งดีทั้งหลายและเพลิดเพลิน แต่ก็สำนึกว่าต้องรายงานตนกับพระเจ้า
- ไม่ปล่อยให้เป้าหมายใดๆ ทางโลกมาเป็นสิ่งสำคัญสูงสุด

ชาโลมอนมาถึงจุดสรุปนี้ว่า เนื่องจากมีการพิพากษา จงรับใช้พระเจ้าและรักษาพระบัญญัติของพระองค์ ตั้งแต่วัยเยาว์

รูปแบบวรรณกรรม: คำเผยพระวจนะในพันธสัญญาเดิม

พระธรรมหมวดผู้เผยพระวจนะในพันธสัญญาเดิมเป็นการรวบรวมถ้อยคำที่ได้รับการเทศนาไว้เป็นลายลักษณ์อักษร ผู้เผยพระวจนะ 16 คนมีถ้อยคำที่ได้รับการบันทึกไว้ในพระคัมภีร์ มีเพียงเยเรมีย์เท่านั้นที่มีสองพระธรรม ผู้เผยพระวจนะบางคนเขียนหนังสือที่ไม่ได้อยู่ในพระคัมภีร์ (1 พงศาวดาร 29:29) เท่าที่เราทราบมา มีผู้เผยพระวจนะหลายร้อยคนที่ไม่ได้เขียนอะไรเลย

ผู้เผยพระวจนะ 16 คนที่เขียนถ้อยคำนั้นรับใช้อยู่ในช่วงระหว่างปี 760-460 กคศ. (อิสราเอลล่มสลายในปี 722 ยูดาห์ล่มสลายในปี 587) ในช่วงเวลานี้ของประวัติศาสตร์ ความรุ่งเรืองและล่มสลายของหลายจักรวรรดิในโลกมีผลกระทบต่ออิสราเอลในด้านการเมือง เศรษฐกิจ และศาสนา ในบางครั้ง คนส่วนใหญ่ในประเทศอิสราเอลและยูดาห์ได้หักล้างพันธสัญญากับพระเจ้า แต่ปรนนิบัติพวกรูปเคารพ

พวกผู้เผยพระวจนะเป็นผู้ท้าทายให้กับพันธสัญญาของพระเจ้า พวกเขาเตือนประชาชนให้ระลึกถึงข้อกำหนดของพระเจ้า หลายปีก่อนหน้า พระเจ้าได้สัญญาว่าอิสราเอลจะรับพระพรหรือรับคำแช่งสาปก็ขึ้นอยู่กับว่าพวกเขาจะเชื่อฟังหรือไม่เชื่อฟังพระองค์ (เลวีนิติ 26, เฉลยธรรมบัญญัติ 28-32) พวกผู้เผยพระวจนะพยากรณ์ถึงพระสัญญาเหล่านั้นที่จะเป็นจริง พระพรที่สัญญาไว้สำหรับการเชื่อฟังรวมถึงชีวิตสุขภาพดี ความรุ่งเรือง ความอุดมสมบูรณ์ทางการเกษตร อีสราภาพ และความปลอดภัย คำแช่งสาปสำหรับการไม่เชื่อฟังรวมถึงความตาย โรคภัย ความแห้งแล้ง การกันดารอาหาร การทำลายครวเรือนและเมืองต่างๆ การฟ่ายแพ้ต่อสงคราม การถูกเนรเทศจากบ้านเกิด การสูญเสียอิสราภาพ ความยากจน และความอับอายขายหน้า

คำเผยพระวจนะเป็นการสื่อสารถ้อยคำจากพระเจ้า คำเผยพระวจนะคือคำเทศนาที่กล่าวถึงสิ่งที่ เป็นความกังวลในปัจจุบันและเรียกให้ตอบสนองทันที ถ้อยคำของพวกผู้เผยพระวจนะมักจะมีคำพยากรณ์ อย่างไรก็ตาม ผู้เผยพระวจนะคือผู้เทศนา ถ้อยคำของพวกเขาก็คือการเผยพระวจนะไม่ว่าจะมีคำพยากรณ์หรือไม่ก็ตาม

ในหลายกรณี เราไม่รู้ว่าคำพยากรณ์หนึ่งๆ จะสำเร็จเมื่อใดหรือสำเร็จอย่างไร ความรู้นั้นไม่จำเป็นต่อการ เรียนรู้ของเราจากพระธรรมตอนเหล่านั้น บ่อยครั้งที่ความสำเร็จไม่ได้เกิดขึ้นในช่วงชีวิตของผู้เผยพระวจนะ กับผู้ฟังโดยตรงของเขา แต่ถ้อยคำของเขาได้รับการเทศนาเพื่อการประยุกต์ใช้และตอบสนองทันที ผู้เผย พระวจนะขึ้นไปที่อาณาจักรของพระเจ้าในอนาคตให้เป็นดังเหตุผลที่ประชาชนควรกลับใจและเชื่อฟังพระ เจ้าในเวลาปัจจุบันนั้น (ฮาบากุก 2:14)

วิธีการสื่อสารและอธิบายภาพของผู้เผยพระวจนะมักไม่ธรรมดาและน่าตื่นเต้น ถ้อยคำของพวกเขาก็ใช้ ภาพพจน์เปรียบเทียบและบางครั้งมีการแสดงให้เห็นทางกายภาพ **อย่างไรก็ตาม พวกเขาไม่เทศนาว่า ประชาชนควรทำสิ่งใหม่และไม่ธรรมดา แต่เทศนาว่าพวกเขาควรเชื่อฟังกฎบัญญัติที่ได้รับการ เปิดเผยแล้วของพระเจ้า**

คำเทศนาของพวกผู้เผยพระวจนะที่ดึงดูดผู้คนให้กลับมาอยู่ในเงื่อนไขของพันธสัญญา (ความสัมพันธ์ของ พวกเขากับพระเจ้า) ปัจจุบันก็ยังสามรถเป็นคำเทศนาที่ดึงดูดผู้คนให้กลับมาสู่เงื่อนไขความสัมพันธ์ของ เรากับพระเจ้าได้อีกด้วย

คำพยากรณ์ (แม้เป็นเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นในอนาคตอันไกลโพ้น) มีวัตถุประสงค์เพื่อให้มีผลบังคับใช้ ในทันที ผู้คนถูกเรียกร้องให้กลับใจและเชื่อฟังพระเจ้า จุดประสงค์นี้คล้ายคลึงกับจุดประสงค์ของการ เทศนาในปัจจุบัน

คำพยากรณ์บางอย่างมีเงื่อนไข ผู้ฟังหลีกเลี่ยงการพิพากษาที่พยากรณ์ไว้ได้โดยการกลับใจใหม่ (เยเรมีย์ 18:7-11, เยเรมีย์ 26:13-19) ผู้ฟังของโยนาห์ในเมืองนีเนเวห์รอดพ้นจากหายนะแม้ว่าถ้อยคำของโยนาห์ ไม่ได้ยับยั้งความเมตตาให้ก็ตาม (โยนาห์ 3:4-5, 9-10)

การบรรลุมรดกประสงค์สูงสุดของพระเจ้าไม่ได้มีเงื่อนไข ยกตัวอย่างเช่น ใน อิสยาห์ 43:5-6 พระเจ้าสัญญาว่าพระองค์จะนำพวกเชลยกลับมายังอิสราเอลโดยฤทธานุภาพของพระองค์เอง แต่พระธรรมตอนนี้ไม่ได้ให้ข้อกำหนดที่อิสราเอลต้องทำให้สำเร็จ อย่างไรก็ตาม แต่ละคนจะอยู่ที่ไหนในเหตุการณ์เหล่านี้ก็ขึ้นอยู่กับทางเลือกของแต่ละคน

พระธรรมหมวดผู้เผยพระวจนะมีเนื้อหาเป็นเรื่องราวทางประวัติศาสตร์ แต่อ้อยคำกล่าวมักอยู่ในรูปแบบบทกวี ไม่ใช่เรื่องยากที่จะแยกแยะระหว่างเรื่องราวทางประวัติศาสตร์ว่าควรตีความตามตัวอักษรหรือตามบทกวีที่มีภาพสัญลักษณ์ต่างๆ

คำศัพท์และแนวคิดที่สำคัญในพระธรรมหมวดผู้เผยพระวจนะ

รูปเคารพ: การละเมิดพันธสัญญาประการที่สำคัญที่สุด

การลวงประเวณี: ความบาปที่มักเกิดขึ้นควบคู่กับการบูชารูปเคารพและใช้เป็นภาพเปรียบเทียบถึงการบูชารูปเคารพ

บรรดาชนชาติ: กล่าวถึงโลกที่ไม่ได้อยู่ในพันธสัญญาแห่งความสัมพันธ์กับพระเจ้า มีสองแนวคิดภายใต้คำนี้คือ...

1. บรรดาชนชาติที่มักเป็นศัตรูกับอิสราเอล
2. พระเจ้าประสงค์ให้อิสราเอลถวายเกียรติพระองค์ท่ามกลางชนชาติทั้งหลาย

พระวิหาร: ศูนย์กลางแห่งการทรงสถิตของพระเจ้า มีสองแนวคิดภายใต้คำนี้คือ...

1. การนมัสการที่เสถียรอันเป็นการดูหมิ่นพระเจ้า
2. การรุกรานพระวิหารโดยศัตรูแสดงให้เห็นถึงความพ่ายแพ้อย่างสิ้นเชิงของอิสราเอลและสูญเสียการทรงสถิตของพระเจ้า

ดินแดน/มรดก: สถานที่พิเศษซึ่งพระเจ้าวางอิสราเอลไว้เพื่อให้ได้รับพระพร

การตกเป็นเชลย: การถูกขับไล่ออกจากสถานที่ที่พระเจ้ามอบให้ และไปเป็นทาสของชนชาติอื่นๆ การตกเป็นเชลยหมายถึงอิสราเอลได้สูญเสียพระพรของพระเจ้าแล้ว

ฝน (และคำที่เกี่ยวข้อง): สัญญาณถึงพระพรอันต่อเนื่องของพระเจ้าในดินแดนที่พระเจ้ามอบให้อิสราเอล การขาดแคลนฝนบ่งบอกถึงการไม่เป็นที่ยอมรับต่อพระเจ้า

การเก็บเกี่ยว (และคำที่เกี่ยวข้อง): พระพรของพระเจ้าเกี่ยวข้องกับแนวคิดเรื่องฝนและดินแดน

วันขององค์พระผู้เป็นเจ้า: การพิพากษาอย่างฉับพลันของพระเจ้าในอนาคตซึ่งจะทำลายคนอธรรม อิสราเอลคิดว่าการพิพากษามีไว้สำหรับชนชาติอื่นๆ และต้องขวัญกระเจิงเมื่อได้ยินว่าพวกเขาก็จะถูกพิพากษาด้วย

ม้าทั้งหลาย: แทนถึงกองกำลังทหาร

การช่วยกู้จากอียิปต์: เหตุการณ์ในประวัติศาสตร์ที่ทำให้อิสราเอลเป็นชนชาติหนึ่งและให้พระเจ้าเป็นกษัตริย์ของพวกเขา การบูชารูปเคารพเป็นการดูหมิ่นพันธสัญญาที่ตั้งไว้หลังจากการช่วยกู้ครั้งนั้น

การตีความรูปแบบวรรณกรรมที่เป็นคำเผยพระวจนะ

คำเผยพระวจนะคือหนึ่งในรูปแบบวรรณกรรมที่ยากที่สุดในการตีความ เพื่อจะตีความคำเผยพระวจนะได้อย่างมีประสิทธิภาพ ขอให้ถามคำถามต่อไปนี้

(1) ผู้เผยพระวจนะกล่าวถึงใดต่อโลกในยุคของเขา?

ในทางตรงกันข้ามกับความคิดเห็นทั่วไป วรรณกรรมที่เป็นคำเผยพระวจนะไม่ได้เป็นเพียงการพยากรณ์ถึงอนาคตเท่านั้น ผู้เผยพระวจนะพูดกับโลกในยุคของเขาเองก่อน

ยกตัวอย่างเช่น อาโมสเขียนถึงชนชาติอิสราเอลซึ่งไม่เชื่อฟังพระเจ้า ผู้คนมีความเจริญรุ่งเรืองและคิดเอาเองว่าพวกเขาสามารถเพิกเฉยต่อกฎบัญญัติของพระเจ้าได้โดยไม่ต้องรับผลอะไร อาโมสประกาศถ้อยคำแห่งการพิพากษาว่า อิสราเอลจะต้องถูกพิพากษาเพราะเธอได้ทอดทิ้งความยุติธรรมและความชอบธรรม (อาโมส 5:7)

(2) อะไรคือการตอบสนองของผู้คนต่อถ้อยคำของเขา?

การตอบสนองของอิสราเอลต่อถ้อยคำของอาโมสเห็นได้จากการตอบสนองของอามาซียาห์ ปุโรหิตแห่งเบธเอล เขาสั่งให้อาโมสกลับไปยังยูดาห์และไม่ต้องเทศนาในอาณาจักรเหนืออีกต่อไป (อาโมส 7:10-13)

(3) มีหลักการอะไรจากถ้อยคำของผู้เผยพระวจนะที่พูดกับเราในโลกปัจจุบันนี้?

ในขณะที่ความยุติธรรมและความชอบธรรมเป็นมาตรฐานของพระเจ้าสำหรับประชาชนของพระองค์ในอิสราเอลโบราณ พระเจ้าก็ต้องการความยุติธรรมและความชอบธรรมจากประชาชนของพระองค์ในทุกวันนี้เช่นกัน เราไม่สามารถนมัสการที่บ้านของพระเจ้าและขณะเดียวกันก็เพิกเฉยต่อเสียงเรียกของพระองค์เพื่อให้เราดำเนินชีวิตอย่างชอบธรรมได้ (อาโมส 5:22-24)

คำถามเหล่านี้นำความจริงของคำเผยพระวจนะจากโลกของผู้เผยพระวจนะมายังโลกของเรา โดยการมองดูที่โลกของผู้เผยพระวจนะ เราแน่ใจได้ว่าการตีความของเราสำหรับปัจจุบันก็มีรากฐานอยู่ในข้อความดั้งเดิม

รูปแบบวรรณกรรม: วรรณกรรมเกี่ยวกับอวสานของโลก

ข้อพระคัมภีร์ที่พูดถึงอวสานของโลกได้แก่ ดาเนียล เศคาริยาห์ โยเอล วิวรณ์ และเนื้อหาบางตอนในพระธรรมอื่นๆ ในพระคัมภีร์

ผู้เขียนพระธรรมที่เกี่ยวข้องกับอวสานของโลกนั้นได้รับถ้อยคำเป็นนิมิตและความฝันซึ่งถ้อยคำดังกล่าวเป็นเชิงสัญลักษณ์โดยแท้จริง ปกติมักจะใช้สัตว์หรือสิ่งทรงสร้างประหลาดๆ เป็นสัญลักษณ์

แทนที่จะบรรยายเหตุการณ์ตามลำดับเวลา งานเขียนอาจพูดถึงเหตุการณ์/เรื่องราวเดียวกันซ้ำแล้วซ้ำเล่า โดยเปิดเผยรายละเอียดที่แตกต่างกันในแต่ละครั้งที่เล่า

วิธีทั่วไปในการตีความพระคัมภีร์คือการเข้าใจรายละเอียดตามตัวอักษร เว้นแต่จะเห็นได้ชัดว่าผู้เขียนตั้งใจให้คำอธิบายเป็นภาษาภาพพจน์ในกรณีของวรรณกรรมเกี่ยวกับอวสานของโลก ผู้ตีความควรตระหนักว่าผู้เขียนตั้งใจให้รายละเอียดหลายอย่างเป็นภาษาภาพพจน์ ตัวอย่างของคำอธิบายที่เห็นได้ชัดว่าเป็นภาษาภาพพจน์ เช่น บรรดาสัตว์และสัตว์ที่แปลกประหลาดในนิมิตของดาเนียล

- ตัวอย่างสัญลักษณ์ที่เป็นสัตว์ เช่น ดาเนียล 7:3-7, วิวรรณ์ 12:3, วิวรรณ์ 16:13, และ เศคาริยาห์ 6:1-3

การเขียนเกี่ยวกับอวสานของโลกมักจะเกี่ยวข้องกับความท้าทายในการรักษาความเชื่อ แม้จะเกิดความชั่วร้ายและความอยุติธรรมในโลกปัจจุบัน โดยบรรยายถึงสงครามอันดุเดือดในจักรวาล

งานเขียนในพระคัมภีร์เรื่องอวสานของโลกแสดงให้เห็นถึงชัยชนะอันสูงสุดของพระเจ้าผู้ลงโทษความชั่วร้ายและให้รางวัลความดี จุดเน้นอยู่ที่พระเจ้าองค์อธิปัตย์ผู้เสด็จมาเพื่อช่วยเหลือประชากรของพระองค์ ข้อความหลักของงานเขียนเรื่องอวสานของโลกสามารถเข้าใจได้แม้ไม่เข้าใจเกี่ยวกับสัญลักษณ์ทั้งหมด และแม้ว่าผู้ตีความไม่สามารถสร้างไทม์ไลน์ของเหตุการณ์ที่พยากรณ์เอาไว้ก็ตาม

- ตัวอย่างพระคัมภีร์ตอนที่อธิบายถึงสงครามสุดท้ายที่ยิ่งใหญ่ เช่น โยเอล 2:9-11, วิวรรณ์ 19:11-21, และ วิวรรณ์ 20:7-9
- ตัวอย่างพระคัมภีร์ตอนที่สอนถึงชัยชนะสุดท้ายและอาณาจักรนิรันดร์ของพระเจ้า เช่น ดาเนียล 7:14, 27 และ เศคาริยาห์ 14:9

นอกจากพระธรรมที่เกี่ยวกับอวสานของโลกแล้ว พระคัมภีร์ตอนอื่นๆ อาจถือได้ว่าเป็นงานเขียนเกี่ยวกับอวสานของโลก เนื่องจากกล่าวถึงการแทรกแซงอย่างฉับพลันของพระเจ้าเมื่อพระองค์พิพากษาอำนาจชั่วร้ายและช่วยกู้ผู้ชอบธรรม ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ไม่ได้มีลักษณะอื่นๆ ของงานเขียนเกี่ยวกับอวสานของโลก เช่น นิमितหรือสัญลักษณ์ที่เป็นสัตว์ (ตัวอย่างได้แก่ เอเสเคียล 37-39, อิสยาห์ 24-27, มัทธิว 24, มาระโก 13, ลูกา 21, 2 เธสะโลนิกา 2, และ 2 เปโตร 3)

การประยุกต์ใช้ทั่วไปสำหรับพระคัมภีร์ที่เกี่ยวกับอวสานของโลก

แนวทางแก้ไขปัญหาโลกชั้นสุดท้ายไม่ใช่การพัฒนาทางวัฒนธรรมหรือสังคม ไม่ใช่การปฏิรูปหรือปฏิวัติทางการเมือง แนวทางแก้ไขปัญหายุ่งยากอยู่ที่การแทรกแซงของพระเจ้า ในปัจจุบันพระองค์ให้ความเชื่อ กำลัง และความเมตตาแก่ประชากรของพระองค์ ในอนาคตพระองค์จะเสด็จมาเปลี่ยนแปลงโลกอย่างฉับพลัน และอย่างสมบูรณ์

บรรดาผู้เชื่อควรอดทนด้วยความเชื่อ ไม่จำเป็นต้องเข้าใจแผนการของพระเจ้าหรือเหตุการณ์ต่างๆ ในโลกปัจจุบันนี้อย่างถ่องแท้ การมีความเชื่อไม่ได้หมายความว่าผู้คนสามารถพยากรณ์ผลลัพธ์ที่แน่นอนได้ในทันที ในทางกลับกัน ผู้คนที่มีความเชื่อแท้จะเชื่อฟังพระเจ้าในทุกสถานการณ์เพราะพวกเขารู้ว่าสุดท้ายแล้วการเชื่อฟังจะคุ้มค่า

รูปแบบวรรณกรรม: อุปมา

อุปมาเป็นอุปกรณ์ในการสอนโดยใช้การเปรียบเทียบระหว่างความจริงฝ่ายวิญญาณกับสิ่งที่มีอยู่ในธรรมชาติหรือสถานการณ์ในชีวิต การแสดงให้เห็นถึงความคล้ายคลึงกันระหว่างความจริงฝ่ายวิญญาณกับความจริงในฝ่ายธรรมชาตินั้นก็เพื่อให้เราสามารถเข้าใจความจริงฝ่ายวิญญาณมากขึ้น

การเล่าเรื่องอุปมาเป็นวิธีการสอนอย่างหนึ่งที่พระเยซูชอบใช้ (มัทธิว 13:34) พระองค์เล่าอุปมา 30 เรื่อง และใช้ภาษาภาพพจน์อื่นๆ อีกมากมายในการเปรียบเทียบ

พระเยซูสอนเรื่องการอธิษฐานผ่านทางอุปมา (พวกฟาริสีกับคนเก็บภาษีในพระวิหาร ลูกา 18:9-14) สอนเรื่องการรักเพื่อนบ้าน (ชาวสะมาเรียใจดี ลูกา 10:29-37) ธรรมชาติของอาณาจักรของพระเจ้า (อุปมาต่างๆ ใน มัทธิว 13) และพระเมตตาของพระเจ้าต่อคนบาป (บุตรน้อยหลงหาย ลูกา 15:11-32)

อุปมาช่วยให้พระเยซูสามารถดำเนินผู้ฟังได้โดยไม่ต้องเผชิญหน้าโดยตรง เนื่องจากอุปมาเหล่านี้มีความน่าสนใจ จึงทำให้ผู้ฟังของพระเยซูได้ยินคำตรัสของพระองค์ จนกระทั่งทันใดนั้น พวกเขาก็ประหลาดใจที่รู้ว่า “พระองค์กำลังพูดถึงฉัน” นาธานผู้เผยพระวจนะก็ทำเช่นเดียวกัน เมื่อเขาเล่าอุปมาเกี่ยวกับแกะของคนจนให้ดาวิดฟัง (2 ซามูเอล 12:1-10) จนกระทั่งนาธานกล่าวว่า “ฝ่าพระบาทนั่นแหละคือชายคนนั้น” ดาวิดจึงตระหนักว่าอุปมานั้นพูดถึงตัวเขาเอง

การตีความอุปมา

ผู้ตีความควรสังเกตสิ่งต่อไปนี้

- มีการแนะนำอุปมาเรื่องนี้อย่างไร?
- บทสรุปของอุปมาเรื่องนี้คืออะไร?

- อุปมาเรื่องนี้เรียกร้องให้มีการตอบสนองหรือเปลี่ยนแปลงท่าทีอะไรบ้าง?
- ผู้ฟังดั้งเดิมมีปฏิกิริยาอย่างไร?

(1) มีการแนะนำอุปมาเรื่องนี้อย่างไร?

พระเยซูมักจะเล่าเรื่องอุปมาเป็นการตอบสนองต่อคำถามหรือท่าทีบางอย่าง การรู้เกี่ยวกับสถานการณ์ที่กล่าวถึงในอุปมาจะช่วยให้ผู้ตีความเข้าใจเนื้อหาของอุปมานั้นได้

หากการตีความอุปมาของเราไม่เกี่ยวข้องกับการสนทนาหรือสถานการณ์ที่นำไปสู่การที่พระเยซูเล่าเรื่องนั้นโดยตรง เราอาจพลาดประเด็นสำคัญไป

อุปมาที่เป็นการตอบสนองต่อคำถาม ในช่วงระหว่างการสนทนา ธรรมาจารย์คนหนึ่งถามพระเยซูว่า “ใครเป็นเพื่อนบ้านของข้าพเจ้า?” พระเยซูสามารถให้คำตอบว่า “คนยากจนที่ผ่านเข้ามาในวิถีของท่านคือเพื่อนบ้านของท่าน และเป็นความรับผิดชอบของท่าน” แต่พระเยซูกลับให้คำตอบอย่างเดียวกันที่ไม่ได้ตอบตรงๆ พระองค์เล่าอุปมาเรื่องชาวสะมาเรียใจดี

ออกัสตินตีความอุปมาเรื่องนี้ผิด เพราะเขาเพิกเฉยต่อคำถามที่อุปมาตอบไว้ การตีความของออกัสตินคือ พระเยซู (ชาวสะมาเรีย) ช่วยอาดัม (ชายคนนั้น) จากซาตาน (โจร) และพาเขาไปที่โบสถ์ (โรงแรม) เพื่อความปลอดภัย พระเยซูจ่ายเงินให้เปาโล (เจ้าของโรงแรม) สองเดนาเรียน (ค่าสัญญาของชีวิตนี้และชีวิตที่จะมาถึง) เพื่อพ้นแผลจากบาป (บาดแผล) การตีความของออกัสตินไม่ถูกต้อง เพราะไม่เกี่ยวข้องกับการสนทนาระหว่างพระเยซูกับธรรมาจารย์คนนั้น

อุปมาเพื่อตอบสนองต่อท่าที ลูกา 15:1-3 กล่าวว่า “ในเวลานั้นบรรดาคนเก็บภาษีและพวกคนบาปเข้ามาใกล้เพื่อจะฟังพระองค์ พวกฟาริสีและพวกธรรมาจารย์ก็บ่นว่า ‘คนนี้ต้อนรับคนบาปและกินดื่มด้วยกันกับเขา’ พระเยซูจึงตรัสอุปมาต่อไปนี้ให้พวกเขาฟังว่า...”

- ผู้เลี้ยงมีแกะตัวหนึ่งที่หลงหายไป มองดูความชื่นชมยินดีของเขาเมื่อพบแกะตัวนั้น!
- ผู้หญิงมีเหรียญหนึ่งเหรียญที่หายไป มองดูความชื่นชมยินดีของเธอเมื่อพบเหรียญนั้น!
- บิดามีบุตรคนหนึ่งที่หลงหายไป มองดูความชื่นชมยินดีของเขาเมื่อพบบุตรคนนั้น!

โดยทางอุปมาทั้งสามเรื่องนี้ พระเยซูบอกเป็นนัยว่า “ท่านไม่ควรตกใจที่เห็นเรากินอาหารร่วมกับคนบาป มองดูความชื่นชมยินดีในสวรรค์เมื่อคนบาปคนหนึ่งกลับใจสิ!”

สำคัญอย่างยิ่งที่จะระลึกไว้ว่าบทเรียนพื้นฐานของอุปมาเรื่องหนึ่งจะเกี่ยวข้องโดยตรงกับคำถามหรือสถานการณ์ซึ่งเป็นที่มาของอุปมานั้น

(2) บทสรุปของอุปมาเรื่องนี้คืออะไร? อุปมาเรื่องนี้เรียกร้องให้มีการตอบสนองหรือเปลี่ยนแปลงท่าทีอะไรบ้าง?

โดยปกติแล้ว อุปมาจะให้หนึ่งประเด็นหลัก แม้ว่าจะมีการประยุกต์ใช้ได้หลายแบบก็ตาม ตัวละครหลักแต่ละบุคคลในอุปมาอาจอธิบายให้เห็นภาพของบทเรียนอย่างหนึ่งก็ได้

เราได้เห็นบทเรียนสำคัญของอุปมาเรื่องบุตรน้อยหลงหาย นั่นคือมีความยินดีอย่างยิ่งใหญ่ในสวรรค์เมื่อคนบาปคนหนึ่งกลับใจใหม่ ประเด็นหลักนี้ตอบคำถามเกี่ยวกับสถานการณ์ที่เป็นแรงบันดาลใจให้พระเยซูกล่าวอุปมา นั่นคือพวกฟาริสีไม่เต็มใจที่จะให้อภัยคนบาป ตัวละครทั้งสามยังสอนบทเรียนหนึ่งที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับประเด็นหลักของอุปมาเรื่องนี้ด้วย

ตัวละคร	บทเรียน
บุตรน้อยหลงหาย	คนบาปที่หันมาหาพระเจ้าด้วยการกลับใจใหม่ก็จะพบการให้อภัยที่เตรียมพร้อมไว้แล้ว
บิดาผู้มีความรัก	แทนที่จะไม่เต็มใจให้อภัย พระบิดาในสวรรค์ของเราชื่นชมยินดีในการให้อภัย
พี่ชาย	คนที่จะไม่ยอมให้อภัยและไม่มีความรักเหมือนที่พระบิดามี

พระเยซูเปรียบเทียบให้เห็นความแตกต่างระหว่างการไม่ยอมให้อภัยของฟิซายกับการให้อภัยของบิดา พระเยซูประสงค์ที่จะดำหนิการไม่ยอมให้อภัยของพวกฟาริสี พระองค์ต้องการให้พวกเขากลับใจจากท่าทีที่ผิดของพวกเขา

ผู้ที่เทศนาจากอุปมาเรื่องนี้สามารถเน้นย้ำถึงความรักและการให้อภัยของบิดาเพื่อจุดประสงค์ในการส่งเสริมให้คนบาปกลับใจ หรือเขาอาจเทศนาว่าผู้เชื่อควรมีท่าทีของพระเจ้าในการให้อภัยผู้ไม่เชื่อ

(3) ผู้ฟังดั้งเดิมมีปฏิกิริยาอย่างไร?

หากต้องการเข้าใจว่าอุปมาจะส่งผลต่อผู้ฟังกลุ่มแรกอย่างไร เราต้องเข้าใจวัฒนธรรมของพวกเขา อุปมาของพระเยซูมักจะขัดต่อบรรทัดฐานที่เป็นความคาดหวังในวัฒนธรรมของพระองค์ สิ่งนี้ทำให้อุปมาเหล่านั้นทำให้พวกเขาประหลาดใจ

ตัวอย่างเช่น ลองพิจารณาอุปมาเรื่องบุตรน้อยหลงหายอีกครั้ง ผู้ฟังของพระเยซูจะเห็นว่าการที่บุตรขอมรดกก่อนกำหนดเป็นการไม่ให้เกียรติอย่างยิ่ง จากนั้นบุตรได้ผลาญมรดกจนหมด ผู้ฟังคิดว่าเมื่อบุตรกลับมา บิดาจะปฏิเสธเขา ไม่ยอมพบเขา และบางทีอาจถึงขั้นตีและขับไล่เขาออกไป ลองนึกดูว่าผู้ฟังจะประหลาดใจเพียงใดเมื่อบิดาวิ่งไปต้อนรับบุตรของตน!

ในอุปมาเรื่องชาวสะมาเรียใจดี ผู้ฟังไม่แปลกใจเลยที่ปุโรหิตและเลวีจะเดินผ่านชายที่บาดเจ็บไปโดยไม่ช่วยเขา เพราะพวกเขามองว่าผู้นำในพระวิหารเป็นคนฉ้อฉลและหน้าซื่อใจคด พวกเขาเคารพพวกฟาริสี และคิดว่าคนที่สามที่ช่วยชายคนนั้นจะเป็นฟาริสี ลองนึกภาพความประหลาดใจของพวกเขา เมื่อคนที่สามเป็นชาวสะมาเรีย ซึ่งเป็นคนที่พวกเขาเหยียดหยามเนื่องจากเชื้อชาติและการไม่มีสถานะทางศาสนาของเขา!

ยิ่งเราเข้าใจวัฒนธรรมในอุปมามากเท่าใด เราก็จะยิ่งมองเห็นเนื้อหาชัดเจนมากยิ่งขึ้น

รายละเอียดและสัญลักษณ์ในอุปมา

นักเทศน์บางคนเข้าใจผิดว่ารายละเอียดทุกอย่างในอุปมาทุกเรื่องล้วนเป็นสัญลักษณ์ ตัวอย่างเช่น ในอุปมาเรื่องชาวสะมาเรียใจดี บางคนกล่าวว่าเมื่อผู้เดินทางลงจากเยรูซาเล็มไปยังเมืองเยรีโค เขากำลัง

ตัดสินใจผิดเพราะเขาจะไปที่เมืองที่พระเจ้าสาปแช่ง การตีความอุปมาเรื่องนี้ไม่ถูกต้อง เพราะจุดประสงค์ของอุปมาเรื่องนี้คือการอธิบายว่าคนๆ หนึ่งแสดงความรักต่อเพื่อนบ้านอย่างไร รายละเอียดเหล่านี้ไม่ได้เป็นสัญลักษณ์ของสิ่งใดเลย

อุปมาใน มาระโก 4:30-32 ผู้เทศนาได้จินตนาการว่านกบนต้นไม้เป็นสัญลักษณ์ถึงอะไร แต่การกล่าวถึงนกนั้นเพียงเพื่อแสดงให้เห็นว่าเมล็ดพืชเล็กๆ ได้เติบโตเป็นสิ่งที่ใหญ่โตมากจนมีนกมาเกาะบนกิ่งไม้ไม่ได้

ในอุปมาเรื่องบุตรน้อยหลงหายนั้น ไม่มีเหตุผลอะไรที่จะพยายามหาความหมายเชิงสัญลักษณ์ในรายละเอียด ตัวอย่างเช่น สุนัขไม่ได้เป็นสัญลักษณ์ การกล่าวถึงสุนัขเพื่อแสดงให้เห็นสภาพที่ย่ำแย่ของบุตรชายคนนั้น โดยปกติแล้วเด็กชายชาวยิวจะไม่เข้าไปใกล้สุนัข

มีน้อยมากที่รายละเอียดของอุปมาจะเป็นเชิงสัญลักษณ์ ตัวอย่างรายละเอียดเชิงสัญลักษณ์ในอุปมาคืออุปมาเรื่องข้าวสาลีกับข้าวละมาน (มัทธิว 13:38-39) เรารู้ว่ารายละเอียดในอุปมานี้เป็นสัญลักษณ์เพราะพระเยซูกล่าวอย่างเจาะจงว่าเป็นเช่นนั้น

การเทศนาเรื่องอุปมา

ผู้เทศนาอาจปรับเปลี่ยนอุปมาเรื่องหนึ่งให้เป็นสถานการณ์ที่คุ้นเคยในวัฒนธรรมของเขาเอง อย่างไรก็ตาม เขาควรใช้เวลาเพื่อจะทำความเข้าใจว่าอุปมานั้นหมายถึงอะไรต่อผู้ฟังกลุ่มแรก ไม่เช่นนั้น เขาจะไม่ได้สื่อสารเนื้อหาอย่างเดียวกันต่อผู้ฟังของเขา

ผู้ตีความไม่ควรใช้อุปมาเป็นพื้นฐานของหลักคำสอนหรือการประยุกต์ใช้ที่ไม่มีการสนับสนุนจากพระคัมภีร์ที่ชัดเจนตอนอื่นๆ

ลักษณะของจดหมาย²⁴

พระธรรมในพันธสัญญาใหม่หลายเล่มเป็นจดหมายจากเปาโล ยากอบ เปโตร ยอห์น และยูดา แม้ว่าจะมีความแตกต่างกันระหว่างจดหมายเหล่านี้ แต่จดหมายเหล่านี้ก็มีลักษณะร่วมกันบางประการ จดหมายในพันธสัญญาใหม่มีลักษณะดังนี้

1. **มีสิทธิอำนาจ** จดหมายในพันธสัญญาใหม่ใช้แทนการปรากฏตัวของผู้เขียน จดหมายเป็นตัวแทนสิทธิอำนาจของผู้เขียน สิทธิอำนาจนี้มักจะบ่งไว้ในข้อเริ่มต้นของจดหมาย²⁵
2. **เกี่ยวกับสถานการณ์** จดหมายในพันธสัญญาใหม่มักระบุถึงสถานการณ์หรือปัญหาที่เจาะจง ยกตัวอย่างเช่น กาลาเทียถูกเขียนขึ้นถึงคริสตจักรที่คิดว่าความรอดได้มาโดยการทำตามข้อกำหนดของชาวยิว เปาโลเน้นเรื่องเสรีภาพของเราในพระคริสต์ในทางตรงกันข้าม คริสตจักรที่เมืองโครินธ์กลับใช้เสรีภาพแบบสุดโต่งคือ ยอมให้มีพฤติกรรมผิดศีลธรรมทางเพศ ใน 1 โครินธ์ เปาโลเน้นถึงความรับผิดชอบในการเชื่อฟังของพวกเขา
3. **เขียนถึงผู้เชื่อ** จดหมายเขียนถึงคริสตจักรในแคว้นต่างๆ (โรม) หรือเขียนถึงผู้เชื่อรายบุคคล (ฟีเลโมน) หรือเขียนถึงผู้เชื่อทั่วไป (ยูดา) ไม่ใช่ผู้รับจดหมายทุกคนที่ดำเนินชีวิตในความสัมพันธ์อันดีกับพระเจ้า เปาโลเรียกให้ผู้เชื่อชาวโครินธ์กลับใจใหม่จากการกระทำของพวกเขา เขาเรียกให้ชาวกาลาเทียหันกลับมาหาข่าวประเสริฐ และยากอบบอกให้เศเรซีผู้ไม่มีความยุติธรรมให้คาดหวังการพิพากษา อย่างไรก็ตาม จดหมายเขียนขึ้นในบริบทของครอบครัวแห่งความเชื่อของคริสเตียน

²⁴ แนวคิดในส่วนนี้ดัดแปลงมาจาก J. Scott Duvall และ J. Daniel Hays, *Grasping God's Word* (Grand Rapids: Zondervan, 2012)

²⁵ ยกตัวอย่างเช่น เอเฟซัส 1:1 กล่าวถึงสิทธิอำนาจในการเป็นอัครทูตของเปาโล “เปาโลเป็นผู้เป็นอัครทูตของพระเยซูคริสต์ตามพระทัยของพระเจ้า”

โครงสร้างจดหมายในพันธสัญญาใหม่

บทนำ

- ชื่อและตำแหน่งของผู้เขียน
- ผู้รับ
- คำทักทาย
- คำอธิษฐานขึ้นต้น

เนื้อเรื่อง (ข้อความจดหมายเบื้องต้น)

สรุป (รวมถึงเนื้อหาเช่น...)

- แผนการเดินทาง (ทิตัส 3:12)
- คำชมเชยและฝากความคิดถึง (โรม 16)
- คำสั่งสอนสุดท้าย (โคโลสี 4:16-17)
- คำอวยพร (เอเฟซัส 6:23-24)
- คำสรรเสริญพระเจ้า (ยูดา 24-25)

การตีความจดหมาย

เมื่อคุณได้รับจดหมายจากเพื่อน คุณนั่งลงและอ่านจดหมายทั้งฉบับ ขอให้ท่านอ่านจดหมายจากพันธสัญญาใหม่ด้วยวิธีเดียวกัน อ่านจดหมายทั้งฉบับเพื่อให้เข้าใจข้อความโดยรวมของผู้เขียน ขณะที่ท่านอ่าน ขอให้ท่านทำการสิ่งที่สังเกตเห็น ยิ่งคุณสังเกตรายละเอียดมากเท่าไร คุณก็จะยิ่งพร้อมที่จะตีความจดหมายนั้นมากขึ้นเท่านั้น

มีคำถามบางประการที่ควรถามเมื่อเราอ่านจดหมายในพระคัมภีร์

(1) ใครคือผู้รับจดหมายนี้?

ยิ่งเรารู้ว่าคริสตจักรใดหรือบุคคลใดที่เป็นผู้รับจดหมาย เราจะยิ่งเข้าใจจดหมายนั้นได้มากขึ้น เมื่อเราศึกษาจดหมายของเปาโล จะเป็นประโยชน์หากเราเริ่มต้นการศึกษาด้วยการอ่านอ้างอิงในกิจการเกี่ยวกับคริสตจักรที่เป็นผู้รับจดหมาย นี่จะยิ่งทำให้เราเข้าใจจดหมายมากขึ้นอีก ยกตัวอย่างเช่น...

- คริสตจักรที่เมืองฟิลิปปีถือกำเนิดขึ้นในขณะที่มีการข่มเหง (กิจการ 16:12-40) สิ่งนี้เน้นย้ำคำสั่งของเปาโลที่ว่าพวกเขาต้องชื่นชมยินดีแม้ในสถานการณ์ที่ยากลำบาก
- เอเฟซัส (เหมือนกับจดหมายของเปาโลฉบับอื่นๆ) เขียนถึงบรรดาผู้เชื่อ เมื่อเปาโลอธิษฐานว่าผู้เชื่อชาวเอเฟซัสจะได้รับความบริบูรณ์ของพระเจ้าอย่างเต็มเปี่ยม (เอเฟซัส 3:19) เขากำลังอธิษฐานว่าบรรดาลูกของพระเจ้าจะรับความไพบูลย์ของพระเจ้ายิ่งขึ้น เขากำลังอธิษฐานว่าคริสเตียนจะได้รับการทำให้ “บริสุทธิ์และปราศจากตำหนิในสายพระเนตรของพระองค์” (เอเฟซัส 1:4)

(2) ใครคือผู้เขียน? เขามีความเกี่ยวข้องอย่างไรกับผู้รับ?

เมื่อคุณรับจดหมายฉบับหนึ่ง คุณอยากรู้ว่า “ใครเขียนจดหมายฉบับนี้?” ยิ่งคุณรู้จักผู้เขียนมากเท่าใด ความสนใจที่มีต่อจดหมายฉบับนั้นก็จะมีมากขึ้น ในทำนองเดียวกัน ยิ่งเรารู้เกี่ยวกับผู้เขียนจดหมายในพระคัมภีร์มากเท่าใด เราก็จะยิ่งเข้าใจถ้อยคำของเขามากขึ้นเท่านั้น

อัครทูตยอห์นเน้นเรื่องความรักในจดหมายของเขา ก่อนหน้านี้ยอห์นเป็นที่รู้จักดีว่าเป็นหนึ่งในคนใน “ลูกฟ้าร้อง” (มาระโก 3:17) ครั้งนั้น เขาและพี่ชายของเขาได้ขออนุญาตพระเยซูเพื่อจะเรียกไฟลงมาจากสวรรค์ (ลูกา 9:54) จดหมายของยอห์นที่เขียนขึ้นในเวลาต่อมา แสดงให้เราเห็นว่าเขาได้รับการพลิกฟื้นชีวิตโดยการเติมเต็มของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในวันเพ็นเทคอสต์

เปโตรเขียนจดหมายของเขาเพื่อหนุนใจคริสเตียนที่กำลังทนทุกข์ เขายืนยันกับคนเหล่านั้นว่าพวกเขาสามารถเผชิญหน้าการโจมตีของซาตานด้วยใจกล้าหาญได้ (1 เปโตร 5:8-9) ก่อนหน้านั้นในชีวิตของเปโตร เขาเคยปฏิเสธว่ารู้จักพระเยซูเพราะความกลัว (มาระโก 14:66-72) จดหมายของเปโตรแสดงให้เห็นถึงการพลิกฟื้นชีวิตที่เกิดขึ้นกับเขา

บ่อยครั้งที่การรู้ถึงความสัมพันธ์ระหว่างผู้เขียนกับผู้รับจดหมายเป็นประโยชน์ต่อการอ่านจดหมาย ความสัมพันธ์อันแสนอบอุ่นระหว่างเปาโลกับคริสตจักรฟีลิปปีเห็นได้ตลอดทั้งจดหมายแห่งความยินดีของเขา ในทางตรงกันข้าม ความขัดแย้งระหว่างเปาโลกับสมาชิกที่กบฏในโครินธ์นำไปสู่การว่ากล่าวตักเตือนอย่างรุนแรงใน 1 และ 2 โครินธ์

(3) สถานการณ์อะไรที่เป็นที่มาของจดหมาย?

เรารู้ถึงสถานการณ์ที่เป็นที่มาของจดหมายหลายฉบับของเปาโล 1 และ 2 โครินธ์ ถูกเขียนขึ้นเพื่อตอบสนองต่อปัญหาและคำถามต่างๆ ในโครินธ์ เฟเลโมนถูกเขียนขึ้นเพื่ออุทธรณ์แทนทาสคนหนึ่งที่ถูกปล่อย ซึ่งชื่อว่าโอนีสิมัส

จดหมายถึงชาวกาลาเทียแสดงถึงคุณค่าของความเข้าใจเกี่ยวกับสถานการณ์ในจดหมาย มีบางข้อในกาลาเทียที่คุณอาจถามว่า “มีอะไรผิดปกติในกาลาเทียหรือ?” เปาโลเริ่มต้นจดหมายว่า “ข้าพเจ้ารู้สึกประหลาดใจที่พวกท่านด่วนละทิ้งพระองค์ผู้ซึ่งทรงเรียกท่านมาโดยพระคุณของพระคริสต์ และหันไปหาชาวประเสริฐอื่นเสีย” (กาลาเทีย 1:6) ไม่ช้านานก็มีความชัดเจนว่าผู้เชื่อใหม่เหล่านี้กำลังละทิ้งชาวประเสริฐเรื่องการเป็นผู้ชอบธรรมโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อ พวกเขากลับไปเชื่อคำสอนเรื่องการเป็นคนชอบธรรมโดยการประพฤติแทน ถ้อยคำอันรุนแรงของเปาโลมาจากความรักของเขาที่มีต่อผู้เชื่อใหม่เหล่านี้ เขาอุทิศชีวิตของตนเพื่อประกาศข่าวสารเรื่องการชำระบาปโดยความเชื่อเท่านั้น เขาประหลาดใจที่ชาวกาลาเทียละทิ้งความจริงและยอมรับชาวประเสริฐเท็จ

รูปแบบวรรณกรรม: การอรรถาธิบาย

การอรรถาธิบายเป็นคำสอนที่มีระเบียบแบบแผน ดยดำเนินไปอย่างมีตรรกะจากข้อ 1 ไปยังข้อ 2 รูปแบบวรรณกรรมนี้พบได้ทั่วไปในจดหมายของพันธสัญญาใหม่ โดยเฉพาะจดหมายของเปาโล ในจดหมายเหล่านี้ เปาโลนำเสนอความจริงด้วยลักษณะของผู้สอนที่ดีอย่างชัดเจน

การอรรถาธิบายใช้คำเชื่อมอย่างเช่น เพราะฉะนั้น และ หรือ แต่ ปกติมักจะประกอบไปด้วยคำถามและคำตอบ การอรรถาธิบายเป็นการนำเสนอความจริงอย่างมีเหตุผล

ในโคโลสี เปาโลนำเสนอการอธิบายเรื่องธรรมชาติของพระคริสต์ เปาโลสอนว่าพระคริสต์ทรงเหนือกว่าปรีชาและประเพณีทั้งปวงของมนุษย์ เปาโลเรียงตามแบบแผนอย่างมีเหตุผลดังต่อไปนี้

1. เปาโลให้หลักฐานสำหรับความเหนือกว่าของพระคริสต์ (โคโลสี 1:15-23)
 - พระองค์เป็นบุตรหัวปีเหนือทุกสิ่งที่ทรงสร้าง
 - โดยพระองค์ทุกสิ่งได้รับการทรงสร้างขึ้น
 - พระองค์เป็นศีรษะของกายคือคริสตจักร
 - โดยพระองค์ พระเจ้าให้ทุกสิ่งคืนดีกับพระองค์เอง
2. เปาโลเตือนผู้อ่านถึงจุดประสงค์ของเขาในการเขียน ข่าวดสารของพระคริสต์ผู้สูงส่งได้มอบไว้กับเปาโลเพื่อนำมามอบให้กับคนต่างชาติทั้งหลาย (โคโลสี 1:24-2:5)
3. เปาโลเตือนเกี่ยวกับคำสอนที่ปฏิเสธความเหนือกว่าของพระคริสต์ (โคโลสี 2:6-23)
 - คำสอนว่าผู้คนได้รับความรอดโดยการถือรักษาตามกฎหมายบัญญัติของพระเจ้า
 - การปฏิบัติที่อันตรายด้วยการมีปฏิสัมพันธ์กับวิญญาณต่างๆ
 - การเน้นที่ผิดด้วยการฝึกวินัยทางกายเพื่อผลลัพธ์ทางฝ่ายวิญญาณ
4. เพราะฉะนั้น เนื่องจากความเหนือกว่าของพระคริสต์ พวกท่านจึงควรดำเนินชีวิตดังนี้ (โคโลสี 3-4)
 - การยอมจำนนต่อพระคริสต์จะส่งผลต่อการประพฤติทางศีลธรรมของเรา
 - เราจะไม่ประพฤติผิดศีลธรรมอีกต่อไป (โคโลสี 3:1-11)
 - เราจะดำเนินชีวิตในสันติสุขและในการขอบพระคุณ (โคโลสี 3:12-17)
 - การยอมจำนนต่อพระคริสต์จะส่งผลต่อความสัมพันธ์ของเรากับผู้อื่น (โคโลสี 3:18-4:6)
5. คำอภัยโทษเตือนผู้อ่านถึงความกังวลส่วนตัวของเปาโลที่มีต่อผู้เชื่อในโคโลสี (โคโลสี 4:7-18)

จุดหมายของเปาโลเป็นการอธิบายหลักคำสอนเรื่องความเป็นเจ้านายของพระคริสต์ สอนเกี่ยวกับธรรมชาติของพระคริสต์และผลกระทบของความจริงนี้ต่อชีวิตของเราในฐานะผู้เชื่อ

บทที่ 6 ประเด็นสำคัญ

(1) การตีความอย่างถูกต้องเรียกร้องให้เราต้องเข้าใจรูปแบบวรรณกรรมของพระคัมภีร์ตอนที่เรากำลังศึกษา

(2) รูปแบบวรรณกรรมที่สำคัญที่พบได้ในพระคัมภีร์ได้แก่รูปแบบต่อไปนี้

- ประวัติศาสตร์: บันทึกทางประวัติศาสตร์ที่ถูกต้องเกี่ยวกับผู้คนที่อยู่จริงและเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริง

เมื่อตีความประวัติศาสตร์ให้ถามว่า...

- เรื่องราวคืออะไร
- ใครคือผู้คนที่อยู่ในเรื่องนี้?
- การบันทึกทางประวัติศาสตร์ให้ตัวอย่างเพื่อทำตามไหม?
- มีหลักการอะไรที่สอนไว้ในบันทึกทางประวัติศาสตร์นี้?

- กฎบัญญัติในพันธสัญญาเดิม

กฎบัญญัติในพันธสัญญาเดิมมีความสำคัญต่อผู้เชื่อในพันธสัญญาใหม่เพราะ...

- แสดงออกถึงธรรมชาติของพระเจ้า
- ทำให้เราฉลาดในเรื่องความรอด
- ช่วยให้เราถึงความประสงค์ของพระเจ้า

การคิดถึงกฎบัญญัติสามประเภทในพันธสัญญาเดิมนั้นมีประโยชน์

- กฎบัญญัติเกี่ยวกับพิธีกรรม
- กฎบัญญัติเกี่ยวกับการเป็นพลเมือง
- กฎบัญญัติเกี่ยวกับศีลธรรม

เมื่อตีความกฎบัญญัติในพันธสัญญาเดิมควรถามว่า...

- ข้อความนี้มีความหมายอะไรต่อผู้ฟังดั้งเดิม?

- มีความแตกต่างอะไรระหว่างผู้ฟังในพระคัมภีร์กับผู้ฟังในโลกของเรา?
- มีหลักการอะไรที่สอนไว้ในข้อความนี้?
- พันธสัญญาใหม่นำหลักการนี้มาปรับใช้ในทางใดทางหนึ่งหรือไม่?

- บทกวี

ลักษณะของบทกวีฮีบรู:

- ข้อความคู่ขนาน
- ภาษาภาพพจน์
- พรรณกรรมทางปัญญา: สอนเกี่ยวกับชีวิต
- สุภาษิต: การสังเกตทั่วไปเกี่ยวกับชีวิตโดยใช้คำกล่าวสั้นๆ แต่ชัดเจน

เมื่อตีความสุภาษิตควรถามว่า...

- มีหลักการทั่วไปอะไรที่สอนไว้ในพระคัมภีร์ข้อนี้?
- มีอะไรบ้างที่เป็นข้อยกเว้นสำหรับหลักการนี้?
- มีบุคคลใดในพระคัมภีร์ที่เป็นแบบอย่างของหลักการนี้?
- คำเผยพระวจนะในพันธสัญญาเดิม: การสื่อสารถ้อยคำจากพระเจ้า

เมื่อตีความคำเผยพระวจนะในพันธสัญญาเดิมควรถามว่า...

- ผู้เผยพระวจนะกล่าวสิ่งใดต่อโลกในยุคของเขา?
- อะไรคือการตอบสนองของผู้คนต่อถ้อยคำของเขา?
- มีหลักการอะไรจากถ้อยคำของผู้เผยพระวจนะที่พูดกับเราในโลกปัจจุบันนี้?
- พรรณกรรมเกี่ยวกับอวสานของโลก

เมื่อตีความพรรณกรรมเกี่ยวกับอวสานของโลกควรระลึกไว้ว่าพรรณกรรมนี้...

- เป็นเชิงสัญลักษณ์อย่างมาก
- ไม่จำเป็นต้องอธิบายเหตุการณ์ต่างๆ ตามลำดับเวลา

- อาจอธิบายถึงเหตุการณ์เดียวกันซ้ำๆ และให้รายละเอียดที่แตกต่างออกไป

แนวคิดสำคัญที่สุดของวรรณกรรมที่เกี่ยวกับอวสานของโลกคือ...

- ความท้าทายในการรักษาความเชื่อในโลกปัจจุบันที่ชั่วร้าย
 - พระเจ้าองค์อธิปัตย์ผู้ช่วยเหลือประชากรของพระองค์
- อุปมา: คำสอนที่เปรียบเทียบความจริงฝ่ายวิญญาณกับสิ่งที่อยู่ในธรรมชาติหรือในสถานการณ์ของชีวิต อุปมาส่วนใหญ่มักบอกเล่าเพื่อตอบสนองต่อคำถามหรือทำที่

เมื่อตีความอุปมาควรถามว่า...

- มีการแนะนำอุปมาเรื่องนี้อย่างไร?
 - บทสรุปของอุปมาเรื่องนี้คืออะไร?
 - อุปมาเรื่องนี้เรียกร้องให้มีการตอบสนองหรือเปลี่ยนแปลงท่าทีอะไรบ้าง?
 - ผู้ฟังดั้งเดิมมีปฏิกิริยาอย่างไร?
- จดหมาย

จดหมายในพันธสัญญาใหม่...

- มีสิทธิอำนาจ
- เกี่ยวกับสถานการณ์
- เขียนถึงผู้เชื่อ

เมื่อตีความจดหมายควรถามว่า...

- ใครคือผู้รับจดหมายนี้?
 - ใครคือผู้เขียน? เขามีความเกี่ยวข้องอย่างไรกับผู้รับ?
 - สถานการณ์อะไรที่เป็นที่มาของจดหมาย?
- การอธิบาย: คำสอนที่มีระเบียบแบบแผน

บทที่ 6 งานมอบหมาย

ในบทที่ 1 คุณเลือกพระคัมภีร์ตอนหนึ่งเพื่อศึกษาตลอดหลักสูตรนี้ อะไรคือรูปแบบวรรณกรรมของพระคัมภีร์ตอนที่เลือก? ใช้ข้อมูลในบทเรียนนี้เพื่อช่วยให้คุณให้เข้าใจมากขึ้นเกี่ยวกับพระธรรมตอนนั้น ตอบคำถามที่ใช้ในการตีความซึ่งเกี่ยวข้องกับรูปแบบวรรณกรรมที่เจาะจงนี้

บทที่ 7

การตีความ: การศึกษาคำ

จุดประสงค์บทเรียน

- (1) เห็นคุณค่าของการศึกษาคำในเชิงลึก
- (2) หลีกเลี่ยงข้อผิดพลาดที่มักเกิดขึ้นในการศึกษาคำ
- (3) เข้าใจและประยุกต์ใช้กระบวนการศึกษาคำ
- (4) รับรู้ถึงภาษาภาพพจน์ในพระคัมภีร์

บทนำ

พระคัมภีร์เต็มไปด้วยความหมาย แต่น่าเสียดายที่บางคนอ่านพระคัมภีร์โดยไม่เข้าใจเนื้อหา²⁶ พระคัมภีร์ประกอบด้วยพระธรรม บท ย่อหน้า ข้อ และคำ การเข้าใจความหมายของคำต่างๆ จะช่วยให้เราตีความพระคัมภีร์ตอนที่เรากำลังศึกษาได้อย่างถูกต้อง บทนี้เกี่ยวข้องกับวิธีการศึกษาคำ เราศึกษาคำเพื่อเข้าใจความหมายของคำในบริบทที่เจาะจงของพระคัมภีร์

บางครั้งผู้คนศึกษาคำในภาษาเดิมของพระคัมภีร์คือคำกรีกและฮีบรูโดยใช้แหล่งข้อมูลการศึกษาพระคัมภีร์ แหล่งข้อมูลสำหรับคำประเภทรากนั้นไม่ค่อยมีให้ใช้กันอย่างแพร่หลาย ดังนั้นเราจะไม่พูดถึงเรื่องนั้นในบทเรียนนี้ แต่เราจะเรียนรู้เกี่ยวกับวิธีการศึกษาคำในพระคัมภีร์ฉบับแปลภาษาท้องถิ่นของเราแทน

เราจะใช้กระบวนการที่มีสามขั้นตอนในการศึกษาคำ

²⁶ เนื้อหาส่วนใหญ่ในบทเรียนนี้มาจากบทที่ 9 ของ J. Scott Duvall และ J. Daniel Hays, *Grasping God's Word* (Grand Rapids: Zondervan, 2012)

1. เลือกคำที่จะศึกษา
2. เขียนรายการความหมายที่เป็นไปได้ของแต่ละคำที่เลือก
3. สังเกตว่าแต่ละคำที่เลือกมีความหมายอย่างไรในบริบทของพระคัมภีร์ตอนนั้น

ข้อผิดพลาดที่มักเกิดขึ้นในการศึกษาคำ

เมื่อเราเริ่มต้นศึกษาคำ มีข้อผิดพลาดบางอย่างที่เราต้องหลีกเลี่ยง ข้อผิดพลาดเหล่านี้มักจะนำไปสู่การตีความผิด

การละเลยความหมายเดิมของคำ

บางครั้งวิธีการใช้คำอาจเปลี่ยนแปลงไปตามกาลเวลา หากการแปลพระคัมภีร์ของเราเกิดขึ้นเมื่อหลายปีก่อน เราก็ต้องตระหนักว่าความหมายของคำบางคำในพระคัมภีร์อาจแตกต่างไปจากความหมายของคำเดียวกันในปัจจุบัน หากเราไม่เข้าใจว่าคำๆ หนึ่งใช้กันอย่างไรในอดีต เราก็อาจสรุปผิดเกี่ยวกับสิ่งที่เขียนไว้ในข้อพระคัมภีร์ที่เรากำลังศึกษาอยู่ (ปัญหานี้ไม่ใช่ปัญหาใหญ่นักเมื่อเราอ่านพระคัมภีร์จากฉบับที่เพิ่งแปลไม่กี่ปีมานี้)

► พึงดูเกี่ยวกับคำในภาษาของคุณที่ในปัจจุบันความหมายแตกต่างออกไปจากที่คำนั้นเคยหมายถึง

การคิดเอาเองว่าคำๆ หนึ่งมีความหมายอย่างเดียวกันในทุกบริบท

ผู้เขียนพระคัมภีร์ใช้คำที่มีความหมายได้มากกว่าหนึ่งความหมาย คำเดียวกันอาจใช้ในความหมายหนึ่งในบริบทหนึ่ง และใช้ในความหมายที่แตกต่างกันในอีกบริบทหนึ่ง เราต้องพิจารณาบริบทของคำนั้นเพื่อรู้ว่าความหมายใดที่ถูกต้องในข้อพระคัมภีร์ที่เรากำลังศึกษา

กระบวนการศึกษาพระคัมภีร์

ขั้นตอนที่หนึ่ง: เลือกคำจากพระคัมภีร์ตอนที่ศึกษา

เราไม่จำเป็นต้องใช้การศึกษาเชิงลึกกับทุกคำในพระคัมภีร์ บางครั้งความหมายของคำๆ หนึ่งก็เห็นได้ชัดเจน ยกตัวอย่างเช่น เมื่อพระคัมภีร์พูดว่าดาวิดหยิบก้อนหินห้ำก้อนขึ้นมา (1 ซามูเอล 17:40) เราไม่จำเป็นต้องศึกษาคำว่า *ก้อนหิน* เพื่อหาความหมาย

ในการเลือกคำเพื่อศึกษา ขอให้พิจารณาส่งต่อไปนี้

- คำที่สำคัญต่อความหมายของเนื้อหาตอนนั้น
- คำซ้ำ
- ภาษาภาพพจน์
- คำที่ไม่ชัดเจนหรือคำยาก

► อ่าน โรม 12:1-2 และวงกลมคำสำคัญสำหรับศึกษา ขอให้เขียนเหตุผลที่คุณเลือกไว้ข้างๆ คำนั้น

1 = คำที่สำคัญ

2 = คำซ้ำ

3 = ภาษาภาพพจน์

4 = คำที่ไม่ชัดเจนหรือคำยาก

ดังนั้น พี่น้องทั้งหลาย โดยเห็นแก่ความเมตตากรุณาของพระเจ้า ข้าพเจ้าจึงวิงวอนท่านทั้งหลาย

ให้ถวายตัวของท่านแด่พระองค์ เพื่อเป็นเครื่องบูชาอันบริสุทธิที่มีชีวิต และเป็นที่พอพระทัยพระเจ้า

ซึ่งเป็นการนมัสการโดยวิญญาณจิตของท่าน อย่าลอกเลียนแบบอย่างคนในยุคนี้

แต่จงรับการเปลี่ยนแปลงจิตใจ แล้วอุปนิสัยของท่านจึงจะเปลี่ยนใหม่

เพื่อท่านจะได้ทราบพระประสงค์ของพระเจ้า จะได้ว่าอะไรดี อะไรเป็นที่ชอบพระทัย และอะไรดีเยียม

คำบางคำที่คุณอาจทำเครื่องหมายไว้ เช่น...

- 1 = คำที่สำคัญ: วิงวอน, ถวาย, ลอกเลียนแบบ, รับการเปลี่ยนแปลง, จะเปลี่ยนใหม่
- 2 = คำซ้ำ: ไม่มีในเนื้อหาตอนนี้
- 3 = ภาษาภาพพจน์: เครื่องบูชา
- 4 = คำที่ไม่ชัดเจนหรือคำยาก: การนมัสการโดยวิญญาณจิต

ขั้นตอนที่สอง: เขียนรายการความหมายที่เป็นไปได้ของคำนี้

ภาษาส่วนใหญ่มีคำศัพท์ที่ใช้ได้หลากหลายวิธี โดยมีความหมายที่แตกต่างกันมาก โดยทั่วไปผู้ฟังจะรู้ว่าผู้พูดตั้งใจจะสื่อความหมายอะไรจากบริบท ในบางครั้ง ความเข้าใจผิดอย่างตลกขบขันหรือร้ายแรงอาจเกิดขึ้นได้เมื่อผู้ฟังไม่คำนึงถึงบริบทและเข้าใจผิดเกี่ยวกับสิ่งที่ผู้พูดต้องการสื่อ

► คุณคิดถึงเวลาที่ใครสักคนทำผิดพลาดเนื่องจากพวกเขาเข้าใจความหมายของคำที่ใครบางคนพูดผิดไปไหม?

ในขั้นตอนที่สองนี้ เราควรพยายามนึกถึงทุกวิถีทางที่เป็นไปที่คำนั้นจะถูกใช้ ถ้าหากพระคัมภีร์ฉบับแปลของเราเป็นฉบับเก่า เราก็ควรคิดถึงว่ามีความหมายอื่นเพิ่มเติมสำหรับคำนั้นในอดีตใหม่²⁷ ถ้าเรามีพจนานุกรมก็จะเป็นประโยชน์มากในการทำรายการความหมายที่เป็นไปได้ของคำนั้น หากเรากำลังศึกษาร่วมกันกับคนอื่น พวกเขาอาจช่วยเราคิดถึงความหมายที่นอกเหนือความคิดของเราได้ด้วย

หากเป็นไปได้ขอให้ดูจากพระคัมภีร์ฉบับแปลหลายฉบับว่าแต่ละฉบับใช้คำเดียวกันไหม²⁸ หากมีฉบับแปลหนึ่งใช้คำที่แตกต่างออกไป ขอให้เปรียบเทียบคำเพื่อดูว่ามีความแตกต่างอะไรบ้าง คำนั้นมีความหมายอย่างเดียวกันไหม? หากไม่เหมือนกัน แล้วอะไรคือความแตกต่าง? ความหมายของเนื้อหาตอนนี้เปลี่ยนไปไหมจากการใช้คำที่แตกต่างกันนี้?

²⁷ ถ้าเรากำลังใช้พระคัมภีร์ฉบับแปลที่เป็นฉบับเก่า ขอให้เรามองหาพระคัมภีร์ฉบับแปลฉบับใหม่กว่าซึ่งอาจช่วยให้เรามีความเข้าใจเกี่ยวกับความหมายของคำในบริบทที่เราจะเจอนั้นได้ดียิ่งขึ้น

²⁸ ดูภาคผนวกสำหรับรายการเว็บไซต์ที่คุณสามารถเข้าไปอ่านพระคัมภีร์ได้หลายภาษาและหลายฉบับ

► ถวาย เป็นหนึ่งในคำจาก โรม 12:1-2 ที่เราทำเครื่องหมายไว้เพื่อการศึกษา ขอให้ช่วยกันทำรายการความหมายที่เป็นไปได้ของคำว่า ถวาย

ขั้นตอนที่สาม: สังเกตความหมายของคำในบริบทนั้น

หลังจากพิจารณาการใช้คำต่างๆ และทำรายการความหมายที่เป็นไปได้แล้ว คุณก็พร้อมที่จะค้นพบว่าคำนั้นหมายถึงอะไรในพระคัมภีร์ตอนที่คุณกำลังศึกษา บริบทจะเป็นแนวทางให้คุณ โปรดจำไว้ว่าผู้เขียนไม่ได้ตั้งใจจะใช้ความหมายพิเศษที่คนเพียงไม่กี่คนเท่านั้นที่จะรู้ ผู้เขียนต้องการให้ผู้อ่านเข้าใจ

เราได้ศึกษาความสำคัญของบริบทในบทที่ 5 แล้ว ดังนั้นเราจะไม่ทบทวนเนื้อหาในรายละเอียด เพื่อสรุปบทบาทของบริบท เราจะพิจารณาข้อพระคัมภีร์ บท และพระธรรมที่อยู่แวดล้อมเพื่อกำหนดคำจำกัดความที่ดีที่สุดสำหรับคำนั้นๆ

มีคำถามที่ต้องพิจารณาเมื่อคุณดูบริบทและพยายามค้นหาความหมายของคำๆ หนึ่ง

(1) มีการเปรียบเทียบความแตกต่างหรือความเหมือนในพระคัมภีร์ตอนนั้นที่ช่วยกำหนดค่านิยมของคำนั้นหรือไม่?

► อ่าน ยอห์น 3:16: “พระเจ้าทรงรักโลกดังนี้ คือได้ประทานพระบุตรองค์เดียวของพระองค์ เพื่อทุกคนที่วางใจในพระบุตรนั้นจะไม่พินาศ แต่มีชีวิตนิรันดร์” ขอให้ช่วยกันเขียนรายการความหมายที่เป็นไปได้ของคำว่า พินาศ (คุณอาจใช้พจนานุกรมที่คุณมี) ตอนนี้ขอให้พิจารณาการเปรียบเทียบความแตกต่างที่ให้ไว้ในข้อพระคัมภีร์ มีการเปรียบเทียบให้เห็นความแตกต่างระหว่างคำว่าพินาศกับคำว่ามีชีวิตนิรันดร์ในรายการของคุณ มีความหมายใดของคำว่าพินาศที่ดูเหมือนพระเยซูตั้งใจจะสื่อมากที่สุดประโยคนี้?

(2) ผู้เขียนใช้คำนี้อย่างไรในที่อื่นๆ?

คำว่า โลก ถูกใช้ใน ยอห์น 3:16 คำว่า โลก สามารถหมายถึงหลายสิ่งหลายอย่างได้ เช่น...

- จักรวาลในทางกายภาพ
- มนุษย์ทุกคน
- ชนชาติที่เจริญแล้วซึ่งเป็นที่รู้จักกันดี

- สังคมทั่วไปที่ปฏิเสธพระเจ้า

ผู้เขียนใช้คำว่า **โลก** เพื่อกล่าวถึงแต่ละสิ่งเหล่านี้ในพระคัมภีร์หลายที่ เพื่อจะสังเกตได้ว่าความหมายใดของคำว่า **โลก** ใน ยอห์น 3:16 เราควรพิจารณาตัวอย่างอื่นๆ ในการใช้คำนี้ของยอห์น

- ยอห์น 1:10 “พระองค์ทรงอยู่ใน**โลก**ที่พระเจ้าทรงสร้างขึ้นมาจากพระองค์ แต่**โลก**ไม่รู้จักพระองค์” พระคัมภีร์ข้อนี้กำลังพูดถึงพระเยซู **โลก**ไม่รู้จักพระองค์
- ยอห์น 7:7 “**โลก**เกลียดชังพวกน้องไม่ได้ แต่**โลก**เกลียดชังเรา เพราะเราเป็นพยานว่าการทำงานของ**โลก**นี้ชั่วร้าย” พระเยซูกำลังตรัสในข้อนี้ **โลก**เกลียดชังพระองค์
- ยอห์น 14:17 “คือพระวิญญาณแห่งความจริงซึ่ง**โลก**รับไว้ไม่ได้ เพราะมองไม่เห็นและไม่รู้จักพระองค์ พวกท่านรู้จักพระองค์เพราะพระองค์สถิตอยู่กับท่าน และจะประทับอยู่ท่ามกลางท่าน” **โลก**ไม่รับพระวิญญาณแห่งความจริง
- 1 ยอห์น 2:15-17 “อย่ารัก**โลก**หรือสิ่งของใน**โลก** ถ้าใครรัก**โลก** ความรักของพระบิดาไม่ได้อยู่ในผู้นั้น เพราะว่าทุกสิ่งที่อยู่ใน**โลก** คือตัณหาของเนื้อหนังและตัณหาของตา และความทะนงในลาภยศไม่ได้มาจากพระบิดา แต่มาจาก**โลก** และ**โลก**กับสิ่งชั่วร้ายของ**โลก**กำลังผ่านพ้นไป แต่คนที่ประพฤติตามพระทัยของพระเจ้าจะดำรงอยู่เป็นนิรันดร์” ค่านิยมและการแสวงหาของ**โลก**นั้นตรงกันข้ามกับค่านิยมและการแสวงหาของพระเจ้าอย่างสิ้นเชิง

อัครทูตยอห์นมักจะใช้คำว่า **โลก** เพื่อกล่าวถึงสังคมทั่วไปที่ปฏิเสธพระเจ้า นี่แสดงให้เห็นถึงขอบเขตคำสั่งสัญญาของพระเยซูได้ว่า พระเจ้ารักบรรดาคนที่ดีตัวออกห่างจากพระองค์มากจนถึงกับยอมมอบพระบุตรของพระองค์เพื่อให้ทุกคนได้รับความรอด

(3) บริบทแสดงให้เห็นอะไรเกี่ยวกับความหมายของคำนี้?

► ดูใน ลูกา 1:68-79

ใน ลูกา 1:71 เศคาริยาห์อธิษฐานเกี่ยวกับการรอดพ้นของอิสราเอล เขากำลังพูดถึงอะไร? คำว่า รอดพ้นหมายถึงอะไรในข้อนี้?

แนวคิดเรื่อง *ความรอด* มีมากกว่าหนึ่งความหมายในพระคัมภีร์ คำนี้อาจกล่าวถึงสิ่งต่อไปนี้อย่างเจาะจง

- การช่วยให้รอดพ้นจากศัตรูหรืออันตราย
- การช่วยให้รอดพ้นจากความเจ็บป่วย
- การช่วยให้รอดพ้นจากความบาป

บริบทโดยตรง (ลูกา 1:68-74) แสดงให้เห็นว่า รอดพ้น หมายถึงการช่วยให้รอดพ้นจากศัตรู การช่วยให้รอดพ้น (ความรอด) จะทำให้คำสัญญาที่พระเจ้าให้ไว้กับอับราฮัมสำเร็จเป็นจริง (ลูกา 1:73)

ไม่กี่ข้อต่อมา ลูกาใช้คำว่า *ความรอด* ในความหมายที่ลึกซึ้งยิ่งขึ้น (ลูกา 1:77) โดยผ่านการนำของพระวิญญาณบริสุทธิ์ เสดคาริยาห์มองเห็นว่าบุตรชายของเขาจะได้รับการทรงเรียกให้เป็นผู้เผยพระวจนะถึงองค์ผู้สูงสุด บุตรชายของเศคาริยาห์จะให้ความรู้แก่ประชากรของพระเจ้าเรื่องความรอดที่มาโดยการให้อภัยความบาปของพวกเขา คำว่า *ความรอด* ในที่นี้เชื่อมโยงกับการให้อภัยความบาป

ความหมายที่แตกต่างกันของคำว่า *ความรอด* ถูกใช้ในคำอธิษฐานนี้ เรากำหนดความหมายจากบริบท

กิจกรรมฝึกปฏิบัติ

บันทึกสำหรับหัวหน้าชั้นเรียน: จัดสรรเวลาในชั้นเรียนเพื่อทำกิจกรรมฝึกปฏิบัติเหล่านี้ หากคาบเรียนของคุณมีเวลา 1 ชั่วโมง ขอให้ใช้เวลาหนึ่งคาบเรียนเพื่อทำกิจกรรมฝึกปฏิบัติเหล่านี้ ขอแนะนำให้จัดสรรเวลาสำหรับแต่ละแบบฝึกหัด การฝึกปฏิบัติร่วมกันในชั้นเรียนจะช่วยให้คุณนักเรียนนำแนวคิดที่เรียนรู้ไปใช้ การเข้ากระบวนการศึกษาคำร่วมกับผู้อื่นยังช่วยให้พวกเขาเห็นว่ามักมีมุมมองและรายละเอียดบางอย่างที่พวกเขาจะไม่คำนึงถึงเลยหากทำเองตามลำพัง

สำหรับกิจกรรมกลุ่มย่อย ให้แบ่งนักศึกษาเป็นกลุ่มละสามคน ให้ทุกคนกลับมารวมตัวกันในช่วงห้านาทีสุดท้ายและอภิปรายสิ่งที่พวกเขาได้เรียนรู้

► **กิจกรรมกลุ่มย่อย (20 นาที)** ในกลุ่มของคุณ ค้นหาข้อพระคัมภีร์หลายข้อที่มีคำว่า เดียวกันแต่ถูกใช้ในความหมายที่แตกต่างกัน มีคำที่แนะนำให้คุณศึกษาในช่วงเริ่มต้น เช่น *บ้าน* *นิมิต* *วัน* *ผล* เมื่อคุณรู้ว่าพระ

คัมภีร์ข้อไหนที่ใช้คำเดียวกันนี้ด้วยวิธีการที่แตกต่างกัน ขอให้ทำรายการวิธีการใช้คำนั้น การศึกษาคำช่วยให้การตีความพระคัมภีร์แต่ละข้อถูกต้องอย่างไร?

► **กิจกรรมกลุ่มรวม (10 นาที)** เวลานี้ให้กลับมาที่ โรม 12:1 พร้อมกับรายการความหมายที่เป็นไปได้ของคำว่า ถวาย ขอให้ใช้คำถามข้างต้นช่วยคุณสังเกตว่าความหมายใดที่ข้อนี้ตั้งใจสื่อ

► **กิจกรรมกลุ่มย่อย (30 นาที)** ในกลุ่มของคุณ ขอให้ฝึกทำตามกระบวนการศึกษาคำ คุณได้ทำเครื่องหมายคำต่างๆ ใน โรม 12:1-2 ที่ควรศึกษาอย่างละเอียดแล้ว สำหรับแต่ละคำเหล่านั้น ให้เขียนรายการความหมายที่เป็นไปได้และกำหนดว่าคำนั้นมีความหมายอย่างไรในบริบทนั้น

กรณีพิเศษ: ภาษาภาพพจน์

ในบทที่ 6 เราได้ดูการใช้ภาษาภาพพจน์อย่างพอสังเขป ไม่ว่าเราจะศึกษาคำอย่างละเอียดถี่ถ้วนเพียงใด ข้อสรุปของเราก็จะผิดพลาดหากเราเข้าใจภาษาภาพพจน์ของผู้เขียนผิด ในการใช้ภาษาภาพพจน์ สิ่งสำคัญไม่ใช่ความหมายตามตัวอักษรของคำ แต่เป็นแนวคิดที่ภาพสัญลักษณ์เหล่านั้นสื่อถึง²⁹

เราทุกคนใช้ภาษาภาพพจน์ ลองนึกภาพว่ามีเพื่อนชาวอเมริกันคนหนึ่งกำลังแสดงภาพสวนของเธอให้คุณดู คุณรู้สึกทึ่งกับสวนนั้นและถามเพื่อนของคุณว่า “คุณปลูกต้นไม้ที่สวยงามได้อย่างไร?” เธอตอบว่า “ฉันมีนิ้วโป้งสีเขียว” เธอไม่ได้หมายความว่านิ้วโป้งของเธอเป็นสีเขียวจริงๆ เธอกำลังใช้สำนวนภาพพจน์แบบอังกฤษอเมริกันซึ่งหมายถึง “ฉันมีความสามารถที่ไม่ธรรมดาในการปลูกต้นไม้”

► มีวลีใดบ้างในภาษาของคุณที่มีความหมายแตกต่างไปจากความหมายตามตัวอักษร?

บางครั้งคำๆ หนึ่งก็ใช้แทนความหมายอย่างอื่น ซึ่งไม่เหมือนกับคำที่มีหลายความหมาย เช่น ในพระคัมภีร์บางคนถูกเรียกว่า สุนัข (วิวรณ์ 22:15) คำกล่าวนี้เป็นการวิพากษ์วิจารณ์บุคคลที่มีคุณลักษณะบางอย่างของสุนัขที่มนุษย์ไม่ควรมี คำว่า สุนัข ยังคงหมายถึงสัตว์ที่เราเรียกว่าสุนัข แต่ใช้ในเชิงเปรียบเทียบเพื่ออ้างถึงบุคคล พระเยซูเรียกซีโมนว่า เปโตร ซึ่งแปลว่า ศิลา เพราะเปโตรมีลักษณะของศิลาที่มนุษย์ควรมี

²⁹ เนื้อหาในส่วนนี้ดัดแปลงมาจากบทที่ 36 ของ Howard G. Hendricks และ William D. Hendricks, *Living by the Book* (Chicago: Moody Publishers, 2007)

(มัทธิว 16:18) พระเยซูใช้ความหมายทั่วไปของคำว่า *ศิลา* เพื่อชี้ให้เห็นว่าซีโมนเป็นเหมือนศิลาในลักษณะใดลักษณะหนึ่ง

พระเยซูเรียกเฮโรดว่า *สุนัขจิ้งจอก* (ลูกา 13:32) เราไม่จำเป็นต้องศึกษาความหมายตามตัวอักษรที่แตกต่างกันของคำว่า *สุนัขจิ้งจอก* แล้วจึงมาดูบริบทเพื่อทำความเข้าใจว่าพระเยซูหมายถึงสัตว์ชนิดใด นี่เป็นคำกล่าวด้วยภาษาภาพพจน์ ดังนั้นเราควรพยายามทำความเข้าใจว่าพระเยซูต้องการจะพูดถึงเฮโรดอย่างไรโดยการเรียกเขาว่า *สุนัขจิ้งจอก* พระเยซูหมายความว่าเฮโรดฉลาดแต่ไม่น่าไว้วางใจเนื่องจากอุปนิสัยที่ไม่ดีของเขา

► สัตว์ชนิดใดที่ใช้เป็นภาษาภาพพจน์เพื่อวิจารณ์บุคคลในวัฒนธรรมของคุณ?

เราจะรู้ได้อย่างไรว่าคำกล่าวนั้นมีความหมายตามตัวอักษรหรือเป็นภาษาภาพพจน์? มีคำแนะนำสองประการให้พิจารณา

1. **ใช้ความหมายแบบภาษาภาพพจน์เมื่อพระคัมภีร์ตอนนั้นบอกให้คุณทำเช่นนั้น** ปฐมกาล 37 กล่าวถึงความฝันสองเรื่อง ความฝันในพระคัมภีร์มักสื่อสารเป็นภาษาภาพพจน์ ดังนั้น เราไม่ควรคาดหวังว่าความฝันของโยเซฟจะหมายถึงฟอนข้าวจะโค้งคำนับฟอนข้าวอีกฟอนหนึ่งจริงๆ ตามตัวอักษร หรือดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ และดวงดาวจะโค้งคำนับโยเซฟจริงๆ ตามตัวอักษร ในทางกลับกัน คำกล่าวที่ว่านี่คือความฝันบอกให้เราคาดหวังภาษาภาพพจน์ ในกรณีนี้ การตีความอยู่ใน ปฐมกาล 37:8,10

2. **ใช้ความหมายแบบภาษาภาพพจน์เมื่อความหมายตามตัวอักษรเป็นไปไม่ได้หรือไม่สมเหตุผล** ใน วิวรรณ์ 1:16 องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงปรากฏพร้อมกับดาบสองคมที่คมกริบออกมาจากพระโอษฐ์ของพระองค์ในพระธรรมที่เต็มไปด้วยภาพพจน์ ดูเหมือนว่านี่จะไม่ใช่วาทะของพระเยซูจริงๆ ตามตัวอักษรเลย! เมื่อเราอ่านวิวรรณ์ต่อไป เราจะเห็นว่าภาพของพระเยซูพร้อมดาบสองคมขนาดใหญ่สอดคล้องกับเนื้อหาเรื่องชัยชนะสูงสุดของพระเจ้าเหนืออำนาจของความชั่วร้าย

จำไว้ว่าพระเจ้าประทานพระวจนะของพระองค์เพื่อสื่อสารความจริง ไม่ใช่เพื่อปกปิดความจริง ภาษาภาพพจน์ส่วนใหญ่ในพระคัมภีร์จะชัดเจน เราได้เห็นรายการภาษาภาพพจน์ในบทเรียนที่ 6 ซึ่งจะช่วยให้

คุณเข้าใจได้ดีว่าจะตีความภาษาภาพพจน์อย่างไร หลังจากที่คุณจำภาษาภาพพจน์ได้แล้ว ให้ถามว่า “ทำไมพระเจ้าจึงตั้งใจให้เกิดภาพพจน์นี้? ภาพพจน์นี้สื่อความจริงอะไร?”

มีบางคำที่ใช้ในลักษณะภาพพจน์และกลายเป็นสัญลักษณ์อย่างถาวร เมื่อพระเยชูตรัสว่า “แกะของเรา ย่อมฟังเสียงของเรา...” (ยอห์น 10:27) ผู้ฟังรู้ว่าพระองค์หมายถึงคนที่ติดตามพระองค์ และพระคัมภีร์ใช้สัญลักษณ์นั้นในครั้งอื่น (เช่นใน สดุดี 23) ใน วิวรรณ์ 5 สิ่งโตแห่งเผ่ายูดาห์ปรากฏต่อหน้าบัลลังก์ของพระเจ้า พจนานุกรมพระคัมภีร์อธิบายว่า “สิ่งโตแห่งเผ่ายูดาห์” เป็นตำแหน่งที่อ้างอิงถึงพระเมสสิยาห์ เมื่อคุณรู้เช่นนั้น คุณถามว่า “ทำไมยอห์นถึงใช้ตำแหน่งนี้? ตำแหน่งนี้บอกให้เรารู้อะไรเกี่ยวกับพระเยชู?” ขอให้ตระหนักว่าภาษาภาพพจน์ช่วยให้เราเข้าใจภาพที่ยอห์นสื่อเกี่ยวกับฤทธิ์อำนาจในการไถ่ของพระเยชู

ข้อมูลความจริงที่ว่า บางครั้งผู้เขียนพระคัมภีร์ใช้ภาษาภาพพจน์นั้นไม่ได้หมายความว่าเราไม่ควรตีความพระคัมภีร์ตามตัวอักษรเลย ในทางกลับกัน เมื่อรู้ว่าบางครั้งมีการใช้ภาษาภาพพจน์ เราก็ควรพยายามทำความเข้าใจเนื้อหาตามลักษณะที่ผู้เขียนตั้งใจไว้ เราไม่ควรใช้จินตนาการของเราในการทำให้ข้อความในพระคัมภีร์มีความหมายที่ผู้เขียนไม่ได้พยายามจะสื่อ

บทสรุป

ผู้เขียนสุภาษิตให้คำสัญญาเกี่ยวกับบุคคลที่แสวงหาปัญญา “ถ้าเจ้าแสวงหาปัญญาเหมือนหาเงิน และเสาะหาเธออย่างหาขุมทรัพย์ที่ซ่อนอยู่ เจ้าจะเข้าใจความยำเกรงพระยาห์เวห์และพบความรู้ของพระเจ้า” (สุภาษิต 2:4-5) ไม่มีแหล่งแห่งปัญญาใดที่ยิ่งใหญ่กว่าพระวจนะของพระเจ้า การศึกษาพระคัมภีร์ของคุณจะทำให้คุณได้รับรางวัลอันเป็นนิรันดร์

บทที่ 7 ประเด็นสำคัญ

(1) การศึกษาคำคือการตรวจสอบคำที่สำคัญในพระคัมภีร์ตอนหนึ่งเพื่อค้นพบความหมายตามบริบท การศึกษาคำ ช่วยให้เราตีความพระคัมภีร์ตอนที่เรากำลังศึกษาได้อย่างถูกต้อง

(2) ข้อผิดพลาดที่มักจะเกิดขึ้นที่ต้องหลีกเลี่ยงเมื่อทำการศึกษาคำ ได้แก่

- การละเลยความหมายเดิมของคำ
- การคิดเอาเองว่าคำๆ หนึ่งมีความหมายอย่างเดียวกันในทุกบริบท

(3) กระบวนการศึกษาคำ

- เลือกคำที่จะศึกษา
 - คำที่สำคัญต่อความหมายของเนื้อหาตอนนั้น
 - คำซ้ำ
 - ภาษาภาพพจน์
 - คำที่ไม่ชัดเจนหรือคำยาก
- เขียนรายการความหมายที่เป็นไปได้ของคำนี้
- สังเกตความหมายของคำในบริบทนั้น

(4) คำถามที่ช่วยคุณในการสังเกตว่าคำนั้นมีความหมายตามบริบทอย่างไร

- มีการเปรียบเทียบความแตกต่างหรือความเหมือนในพระคัมภีร์ตอนนั้นที่ช่วยกำหนดคำนิยามของคำนั้นหรือไม่?
- ผู้เขียนใช้คำนี้อย่างไรในที่อื่นๆ?
- บริบทแสดงให้เห็นอะไรเกี่ยวกับความหมายของคำนั้น?

(5) สิ่งที่ต้องจดจำเมื่อศึกษาภาษาภาพพจน์

- แนวคิดที่เป็นสัญลักษณ์คือสิ่งที่สำคัญ
- ภาพ วลี หรือคำที่เป็นภาษาภาพพจน์นั้นแทนถึงสิ่งอื่น
- ภาษาภาพพจน์นั้นดึงความสนใจไปที่ลักษณะของสิ่งที่ภาพพจน์นั้นแทนถึง
- เราควรพยายามทำความเข้าใจเนื้อหาตามลักษณะที่ผู้เขียนตั้งใจไว้ ไม่ว่าความหมายจะเป็นตามตัวอักษรหรือเป็นภาษาภาพพจน์ก็ตาม

(6) เมื่อใดที่ควรตีความเนื้อหาพระคัมภีร์แบบภาษาภาพพจน์

- เมื่อพระคัมภีร์ตอนนั้นบอกให้คุณทำเช่นนั้น
- เมื่อความหมายตามตัวอักษรเป็นไปได้หรือไม่สมเหตุผล

บทที่ 7 งานมอบหมาย

(1) ในบทที่ 1 คุณเลือกพระคัมภีร์ตอนหนึ่งเพื่อศึกษาตลอดหลักสูตร จากพระคัมภีร์ตอนนั้น ขอให้เขียนรายการคำที่คุณคิดว่าสำคัญต่อการศึกษา มองหาคำที่สำคัญ คำซ้ำ ภาษาภาพพจน์ หรือคำที่ไม่ชัดเจน หรือคำยาก ศึกษาแต่ละคำเหล่านี้โดยทำตามกระบวนการที่อธิบายไว้ในบทเรียนนี้ สำหรับแต่ละคำ ขอให้เขียนรายการความหมายที่เป็นไปได้ พิจารณาบริบท สังเกตความหมายของแต่ละคำตามบริบทของพระคัมภีร์ตอนที่คุณกำลังศึกษา

(2) พิจารณาคำแต่ละคำที่คุณเพิ่งจะศึกษาไปนั้น ดูที่รายการความหมายที่เป็นไปได้ที่คุณทำไว้สำหรับแต่ละคำที่ศึกษา การเข้าใจความหมายผิดไปในการศึกษาคำสามารถนำคุณให้ตีความพระคัมภีร์ตอนนั้นผิดได้อย่างไรบ้าง? เขียนสะท้อนคิดมา 2-4 ประโยค

บทที่ 8

การตีความ: หลักการทั่วไป

จุดประสงค์บทเรียน

- (1) เข้าใจหลักการพื้นฐานของการตีความพระคัมภีร์
- (2) นำหลักการเหล่านี้ไปใช้ในการศึกษาพระคัมภีร์
- (3) ตระหนักว่าการไม่ทำตามหลักการเหล่านี้อาจนำไปสู่ข้อผิดพลาดทางหลักคำสอนได้

บทนำ

หลักการในบทเรียนนี้เป็นพื้นฐานในการศึกษาพระคัมภีร์ หลักการเหล่านี้เป็นสิ่งที่ผู้สอนพระคัมภีร์ที่ชาญฉลาดได้พัฒนาขึ้นเพื่อใช้เป็นแนวทางในการศึกษา หลักการเหล่านี้ควรเป็นพื้นฐานของวิธีการศึกษาพระคัมภีร์ของคุณ ขอให้ใช้เวลาทำความเข้าใจหลักการเหล่านี้และนำไปใช้ในการศึกษาของคุณ

พิจารณาถึงเจตนาของผู้เขียน

ผู้เขียนเจตนาสื่อบางสิ่งให้ผู้อ่านของเขา รู้ ความหมายที่เป็นเจตนา นั่นคือความหมายที่แท้จริงของงานเขียนนั้น การตีความคืองานที่ใช้ความพยายามเพื่อเข้าใจเนื้อหาที่เป็นเจตนาของผู้เขียน เราไม่ควรใช้พระคัมภีร์เป็นเครื่องมือเพื่อสื่อสารเนื้อหาที่แตกต่างจากความหมายที่ผู้เขียนตั้งใจสื่อ

ข้อความในพระคัมภีร์สามารถมีความหมายมากกว่าสิ่งที่ผู้เขียนเจตนาไว้ เมื่ออับราฮัมพูดกับอิสอัคว่า “พระเจ้าจะทรงจัดหาลูกแกะสำหรับพระองค์เอง...” (ปฐมกาล 22:8) เขาอาจไม่เข้าใจว่าพระเจ้าจะทำให้ถ้อยคำของพระองค์สำเร็จเป็นจริงด้วยวิธีการที่ยิ่งใหญ่กว่าในการเสด็จมาของพระเยซู เมื่อโมเสสเขียนถ้อยคำเหล่านี้ของอับราฮัม โมเสสเองก็อาจไม่เข้าใจความหมายของคำกล่าวนี้อย่างครบถ้วน อย่างไรก็ตาม เพื่อจะประยุกต์ใช้คำกล่าวนี้กับการเสด็จมาของพระเยซูก็ไม่ได้มีความหมายที่แตกต่างอย่างสิ้นเชิง

กับสิ่งที่โมเสสเจตนาไว้ เพียงแค่มีความหมายที่ใหญ่กว่า ครบถ้วนกว่าในหลักการที่ว่าพระเจ้าจะจัดเตรียมสิ่งจำเป็นสำหรับความรอดของเรา

ผู้เขียนพระคัมภีร์แต่ละคนตั้งใจให้อ่านกลุ่มแรกนำข้อความของเขาไปใช้ในทางปฏิบัติ การประยุกต์ใช้ข้อความนั้นสำหรับเราอาจแตกต่างจากผู้อ่านกลุ่มแรก แต่ก็เป็นการทำตามหลักการเดียวกัน เนื่องจากเราประยุกต์ใช้หลักการพระคัมภีร์ในสถานการณ์ที่แตกต่างออกไป การปฏิบัติของเราก็อาจแตกต่างไปด้วย ยกตัวอย่างเช่น คนอิสราเอลได้รับคำสั่งให้ก่อสร้างขึ้นไว้ที่ดาวิดหลังคาบ้าน (เฉลยธรรมบัญญัติ 22:8) หลังคาบ้านสมัยนั้นเป็นพื้นราบเปิดโล่ง และใช้เป็นส่วนหนึ่งของพื้นที่อยู่อาศัย หากคุณไม่ได้อาศัยอยู่ในบ้านที่มีหลังคาเรียบซึ่งผู้คนไปอยู่แถวบริเวณนั้น คุณก็ไม่จำเป็นต้องก่อสร้างกันโดยรอบเพื่อให้เป็นสถานที่ปลอดภัย อย่างไรก็ตาม เราควรยังคงใช้หลักการในการทำให้ทรัพย์สินของเราปลอดภัยสำหรับผู้คน

ผู้ตีความไม่ควรพัฒนาการตีความเชิงจินตนาการกับรายละเอียดต่างๆ ของเนื้อหาพระคัมภีร์ นี่เป็นตัวอย่างของการตีความเชิงจินตนาการเกี่ยวกับเรื่องเล่าของพระเยซูเรื่องชาวสะมาเรียผู้ช่วยชายที่บาดเจ็บ (ลูกา 10:30-35)

ชาวสะมาเรียเป็นผู้ประกาศข่าวประเสริฐ ชายที่บาดเจ็บเป็นคนบาปที่กลับใจมาเชื่อ โรงแรมคือคริสตจักร และเหรียญสองเหรียญคือการบัพติศมาและมหาสนิท

การตีความนี้จะเลยประเด็นที่เป็นเจตนาของพระเยซูเกี่ยวกับการรักเพื่อนบ้านของเรา (ลูกา 10:27-29, 36-37) เราต้องแสดงความรักต่อคนที่เราพบเจอซึ่งมีความจำเป็นในชีวิต

มีปัญหสามประการเกี่ยวกับการตีความเชิงจินตนาการ

1. มาจากข้อคิดเห็นของผู้ตีความ
2. ไม่ได้มีหลักการตีความที่ดีเป็นแนวทาง
3. ไม่สามารถประเมินได้ด้วยวิธีการปกติที่สมเหตุสมผล

เริ่มต้นด้วยข้อความพระคัมภีร์ไม่ใช่ข้อสรุปของคุณ

คาเลบดูแผนที่เพื่อหาทางไปยังจุดหมายปลายทาง แต่แล้วคาเลบก็พูดว่า “แผนที่นี้ผิด” ผู้โดยสารของคาเลบถามว่า “คุณรู้ได้อย่างไรว่าแผนที่ผิด” คาเลบตอบอย่างมั่นใจว่า “ฉันรู้เส้นทางที่จะไป แผนที่นี้ผิด”ไม่กี่ชั่วโมงต่อมา คาเลบก็หลงทางจริงๆ เขาจึงยอมรับความพ่ายแพ้ เขาเริ่มพยายามทำความเข้าใจและปฏิบัติตามแผนที่ เขาผิดพลาดตรงจุดไหนหรือ? เขาเริ่มต้นด้วยข้อสรุป เขาแน่ใจว่าตนมีคำตอบที่ถูกต้อง ดังนั้นเขาจึงปฏิเสธที่จะฟังแผนที่ซึ่งให้คำตอบแตกต่างออกไป

มีบางคนอ่านพระคัมภีร์ในทำนองนี้ เมื่อนักเทศน์อ่านข้อพระคัมภีร์ข้อหนึ่งที่เขาไม่ชอบ เขาพูดว่า “ผมไม่รู้หรอกว่าข้อนี้หมายถึงอะไร แต่มันไม่ได้มีความหมายอย่างที่เขียนไว้แน่” เขาเริ่มต้นด้วยข้อสรุปของตัวเองก่อน (“ผมไม่เห็นด้วยกับคำสอนนี้”) จากนั้นจึงอ่านพระคัมภีร์ เขาไม่สามารถปรับพระคัมภีร์ให้เข้ากับข้อสรุปของตัวเองได้ก็เลยตัดสินใจที่จะเพิกเฉยต่อพระคัมภีร์ข้อนั้น (“แต่มันไม่ได้มีความหมายอย่างที่เขียนไว้แน่”)

ในการตีความพระคัมภีร์ เราต้องเริ่มต้นด้วยพระคัมภีร์แล้วจึงหาข้อสรุป เราทุกคนมีสมมติฐานบางอย่าง เราเริ่มจากมุมมองเจาะจง ซึ่งนั่นเป็นเรื่องปกติ แต่ปัญหาคือการที่สมมติฐานของเราทำให้เราเพิกเฉยต่อคำสอนที่ชัดเจนในพระคัมภีร์ เราต้องแน่ใจว่าเราเริ่มต้นด้วยข้อความพระคัมภีร์ไม่ใช่ข้อสรุปของเรา เราจะต้องไม่ยอมให้สมมติฐานของเราทำให้เราเพิกเฉยต่อข้อความพระคัมภีร์

ตัวอย่าง

“เพราะฉะนั้นพวกท่านจงเป็นคนดีพร้อม เหมือนอย่างທີ່พระบิดาของท่าน ผู้สถิตในสวรรค์ทรงดีพร้อม” (มัทธิว 5:48)

บางคนพูดว่า “ไม่มีใครดีพร้อม!” ดังนั้นพวกเขาจึงเพิกเฉยต่อคำสั่งของพระเยซู พวกเขาเริ่มต้นด้วยข้อสรุปของตัวเอง (“ไม่มีใครดีพร้อม!”) และไม่แม้แต่จะพยายามเข้าใจสิ่งที่พระเยซูหมายถึง

เมื่อศึกษา มัทธิว 5:48 เราต้องถามว่า “พระเยซูหมายถึงอะไรกับการเป็นคน ‘ดีพร้อม’? เราจะเป็นเหมือนพระบิดาในสวรรค์ของเราในทางใด?” ข้อพระคัมภีร์ก่อนหน้านี้ มัทธิว 5:48 ให้คำตอบคือ เราต้องรักศัตรูของ

เราและทำความดีต่อพวกเขาเหมือนอย่างที่เราบิดาในสวรรค์... “...ทรงให้ดวงอาทิตย์ของพระองค์ขึ้นส่องสว่างแก่คนดีและคนชั่วเสมอกัน...” (มัทธิว 5:45)

คำสอนในพระคัมภีร์ไม่ขัดแย้งกับคำสอนในพระคัมภีร์

เมื่อเราอ่านหนังสือที่มีมนุษย์เป็นผู้ประพันธ์ ในบางจุดอาจมีความขัดแย้งกันเอง ผู้ประพันธ์ที่เป็นมนุษย์สองคนก็ขัดแย้งกันเองในบางประเด็น อย่างไรก็ตาม พระคัมภีร์เป็นพระวจนะของพระเจ้าที่ไม่มีความขัดแย้งกัน

พระเจ้าไม่เปลี่ยนแปลง (ยากอบ 1:17) เพราะเหตุนี้ พระวจนะของพระองค์จึงสอดคล้องกันแม้ว่าได้รับการเขียนโดยมนุษย์มากมายเป็นเวลาหลายร้อยปี พระวจนะของพระเจ้าไม่ขัดแย้งกันเอง

หลักการนี้คือผลลัพธ์ที่จำเป็นของหลักคำสอนเรื่องการดลใจที่ว่า “พระคัมภีร์ทุกตอนได้รับการดลใจจากพระเจ้า...” (2 ทิโมธี 3:16-17) หากแหล่งที่มาสูงสุดของพระคัมภีร์คือพระเจ้า พระคัมภีร์ก็ไม่สามารถขัดแย้งกันเองได้ นี่เป็นสิ่งสำคัญสำหรับการตีความพระคัมภีร์ เมื่อพระคัมภีร์สองตอนดูเหมือนขัดแย้งกัน เราควรถามตัวเองว่าเราเข้าใจผิดอันใดอันหนึ่งหรือเปล่า เมื่อเราเข้าพระคัมภีร์แต่ละตอนอย่างเต็มที่แล้ว เราจะเห็นว่าทั้งสองตอนล้วนเป็นความจริง

ตัวอย่าง

“เพราะเราเห็นว่า คนหนึ่งคนใดจะถูกชำระให้ชอบธรรมได้ก็โดยอาศัยความเชื่อ นอกเหนือการประพฤติตามธรรมบัญญัติ” (โรม 3:28)

“...ไม่มีใครถูกชำระให้ชอบธรรมได้ โดยการประพฤติตามธรรมบัญญัติ แต่โดยความเชื่อในพระเยซูคริสต์เท่านั้น” (กาลาเทีย 2:16)

“พวกท่านก็เห็นแล้วว่า คนหนึ่งคนใดจะถูกชำระให้ชอบธรรมได้ก็เพราะการประพฤติ และไม่ใช่เพราะความเชื่อเพียงอย่างเดียว” (ยากอบ 2:24)

มีผู้อ่านบางคนเชื่อว่าเปาโลและยากอบคิดเห็นไม่ตรงกันเรื่องบทบาทของความเชื่อกับการประพฤติ เปาโลยืนยันความว่ามนุษย์ได้รับการทำให้เป็นผู้ชอบธรรมโดยปราศจากการงานของกฎบัญญัติ ยากอบเขียนว่ามนุษย์ได้รับการทำให้เป็นผู้ชอบธรรมโดยการประพฤติ ไม่ใช่เพียงความเชื่อเท่านั้น

หากไม่พิจารณาบริบทของข้อพระคัมภีร์เหล่านี้แล้ว คนอาจจะคิดว่ายากอบขัดแย้งเปาโล อย่างไรก็ตาม บริบทของพระคัมภีร์แต่ละตอนแสดงให้เห็นสิ่งที่เปาโลและยากอบกำลังพูดถึง เปาโลกำลังพูดถึงเกี่ยวกับบุคคลที่ได้รับความรอดและได้รับการทำให้เป็นผู้ชอบธรรม บุคคลนั้นกลายมาเป็นผู้ชอบธรรมได้โดยความเชื่อ ส่วนยากอบกำลังพูดถึงเกี่ยวกับวิธีการที่บุคคลหนึ่งแสดงให้เห็นว่าเขารอดแล้ว บุคคลจะแสดงให้เห็นว่าเขาเป็นคนชอบธรรมได้โดยการประพฤติ ทั้งเปาโลและยากอบเห็นพ้องร่วมกันว่าบุคคลได้รับการทำให้ชอบธรรมได้โดยความเชื่อ จากนั้นจึงแสดงให้เห็นความชอบธรรมนั้นโดยการประพฤติ

พระคัมภีร์ตีความพระคัมภีร์ได้ดีที่สุด

หลักการนี้มีความเกี่ยวข้องอย่างใกล้ชิดกับหลักการก่อนหน้านี้ เนื่องจากพระคัมภีร์ไม่ขัดแย้งกันเอง เราจึงสามารถใช้พระคัมภีร์ตอนที่มีความหมายชัดเจนเพื่อช่วยให้เราเข้าใจเนื้อหาของตอนที่มีความหมายไม่ชัดเจน เราใช้ข้อพระคัมภีร์ที่ชัดเจนเพื่ออธิบายข้อพระคัมภีร์ที่ยากกว่า เราไม่บิดเบือนข้อพระคัมภีร์ที่เรียบง่ายเพื่อให้เหมาะกับการตีความข้อพระคัมภีร์ที่ยากกว่าของเรา

ตำราเรียนวิชาการตีความกล่าวไว้ดังนี้ว่า “บ่อยครั้งสิ่งที่คลุมเครือในพระคัมภีร์ตอนหนึ่งก็จะปรากฏชัดในอีกตอนหนึ่ง”³⁰ การศึกษาพระคัมภีร์ทั้งหมดเป็นการอนุญาตให้พระคัมภีร์ตอนที่เรียบง่ายขยายความเข้าใจของเราสำหรับพระคัมภีร์ตอนที่ยากกว่า

ตัวอย่าง

“มิฉะนั้น พวกที่ไว้รับบัพติศมาเพื่อคนตายนั้นจะอย่างไร ถ้าคนตายไม่ถูกทำให้เป็นขึ้นมาเลย? และทำไมจึงมีการไว้รับบัพติศมาเพื่อคนตาย?” (1 โครินธ์ 15:29)

³⁰ Walter Kaiser and Moises Silva, *An Introduction to Biblical Hermeneutics* (Grand Rapids: Zondervan, 1994), 132.

เนื่องจากพระคัมภีร์ข้อนี้ บางคนจึงคิดว่าคนที่ยังมีชีวิตอยู่ควรรับบัพติศมาเพื่อเห็นแก่คนที่เสียชีวิตไปโดยไม่ได้รับบัพติศมา อย่างไรก็ตาม ไม่มีพระคัมภีร์ตอนไหนที่บอกให้เราทำเช่นนั้นเลย เปาโลกล่าวถึงธรรมเนียมปฏิบัติที่ผู้อ่านของเขาปฏิบัติ แต่เราไม่รู้ว่ธรรมเนียมปฏิบัตินั้นคืออะไร

พระคัมภีร์ตีความพระคัมภีร์ได้ดีที่สุด หลักการนี้เป็นแนวทางให้กับเราในการตีความ 1 โครินธ์ 15:29 เมื่อเราอ่าน มัทธิว 28:19, กิจการ 2:41, กิจการ 8:12 และ กิจการ 19:5 เราเห็นว่าบัพติศมามีไว้สำหรับผู้เชื่อที่มีชีวิตอยู่ เนื่องจาก 1 โครินธ์ 15:29 ไม่ได้สั่งอย่างชัดเจนว่าบัพติศมามีไว้สำหรับคนตายและเนื่องจากพระคัมภีร์ข้ออื่นๆ ก็แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนถึงแนวทางปฏิบัติทั่วไปของคริสตจักรยุคแรก ดังนั้นจึงไม่มีเหตุผลอะไรที่จะเชื่อว่า 1 โครินธ์ 15 สั่งให้บัพติศมาคนตาย

พระคัมภีร์เขียนไว้เพื่อให้เข้าใจได้

ความหมายของพระวจนะของพระเจ้าสามารถพบได้ในพระคัมภีร์เอง โดยการให้เครื่องมือตีความตามปกติ พระวจนะของพระเจ้าไม่ได้ถูกเขียนไว้เป็นรหัสลับ

ตั้งแต่เริ่มก่อตั้งคริสตจักร ความจริงของข่าวประเสริฐทั้งหมดได้ถูกเปิดเผยต่อทุกคน ไม่ใช่แค่กับสมาชิกพิเศษของคริสตจักรเท่านั้น พระเยซูตรัสว่าพระองค์ไม่ได้มีหลักคำสอนลับๆ สำหรับผู้ติดตามพระองค์ (ยอห์น 18:20) อัครทูตเปาโลบอกให้ทิโมธีสอนผู้อื่นถึงความจริงที่เปาโลได้สอนต่อหน้าสาธารณชน (2 ทิโมธี 2:2) เปาโลอธิบายว่าหากผู้คนมองไม่เห็นความจริง นั่นไม่ใช่เพราะว่ามันถูกซ่อนไว้โดยตั้งใจ แต่เป็นเพราะซาตานทำให้พวกเขามองไม่เห็น (2 โครินธ์ 4:1-6) พันธกิจของคริสตจักรคือการแบ่งปันความจริงของพระเจ้าอย่างเปิดเผยเสมอมา

เป็นเรื่องจริงที่ต้องศึกษาพระคัมภีร์ส่วนใหญ่ออย่างละเอียดถี่ถ้วน เพื่อจะรู้ความหมายของพระคัมภีร์ แต่ความจริงของพระคัมภีร์ไม่ได้ปิดบังไว้จากเรา ความจริงสำคัญของพระคัมภีร์ไม่ได้ถูกฝังอยู่ในข้อพระคัมภีร์ที่คลุมเครือ ผู้แต่งเพลงสดุดีกล่าวว่า “พระวจนะของพระองค์เป็นตะเกียงแก่เท้าของข้าพระองค์ และเป็นความสว่าง

“การตีความแบบฉีกแนว
มักจะผิดพลาด”
- Gordon Fee,
How to Read the Bible

แก่ทางของข้าพระองค์” (สดุดี 119:105) จุดประสงค์ของพระวจนะของพระเจ้าคือเพื่อนำทางเรา ไม่ใช่เพื่อปิดบังความจริง

ไม่มีกฎเฉพาะที่ใช้ไขข้อความในพระวจนะของพระเจ้า อย่าเชื่อหนังสือที่อ้างว่าสามารถไขรหัสที่ซ่อนอยู่ในพระคัมภีร์ได้ พระเจ้าตรัสเพื่อให้เราเข้าใจพระวจนะของพระองค์

ตัวอย่าง

ทุกๆ สองสามปี จะมีคนอ้างว่า “พระเจ้าได้ทรงเปิดเผยแก่ข้าพเจ้าว่าพระเยซูจะเสด็จกลับมาในปีหน้า” หนังสือเล่มหนึ่งซึ่งได้รับความนิยมในปี 1987 ได้ทำนายว่าพระเยซูจะเสด็จกลับมาในปี 1988 ผู้เขียนอ้างว่าเขาค้นพบข้อเท็จจริงนี้จากการศึกษาเกี่ยวกับงานเลี้ยงฉลองของชาวยิวในสมัยโบราณ ในปีถัดมา ผู้เขียนคนเดียวกันได้เขียนหนังสือเล่มหนึ่งซึ่งทำนายถึงการเสด็จกลับมาของพระเยซูในปี 1989 เราไม่ควรเชื่อผู้ที่ยึดหลักคำสอนสำคัญจากวิธีการตีความพระคัมภีร์ที่ซ่อนเร้นหรือเป็นความลับ พระเยซูตรัสไว้ว่า “แต่ไม่มีใครรู้เรื่องวันหรือเวลาแม้แต่บรรดาทูตแห่งฟ้าสวรรค์หรือพระบุตร มีแต่พระบิดาองค์เดียว” (มัทธิว 24:36)

คำสั่งในพระคัมภีร์เป็นคำสัญญาที่มีความหมายแฝง

หลักการนี้สอนว่า หากพระเจ้าให้คำสั่ง พระองค์ก็จะทำให้การเชื่อฟังเป็นไปได้

ลองนึกถึงพ่อคนหนึ่งซึ่งพูดว่า “ลูกชาย ถ้าจะให้พ่อพอใจ ลูกต้องวิ่งให้ครบหนึ่งไมล์ภายในสองนาทีก่อนที่จะวิ่ง” ลูกชายอาจพยายามเต็มที่ แต่ก็ล้มเหลวเสมอ ทำในสิ่งที่พ่อคาดหวังไม่ได้ ในที่สุด ลูกชายก็จะท้อแท้และเลิกพยายาม แบบนี้ใช่พ่อที่ดีหรือไม่?

บางคนจินตนาการว่าพระเจ้าเป็นพระบิดาที่ไร้เหตุผล เมื่อพระเจ้าตรัสว่า “ให้บริสุทธิ์,”³¹ พวกเขาพูดว่า “พระเจ้ารู้ดีว่าเราไม่สามารถเชื่อฟังคำสั่งของพระองค์ได้”

³¹ พระเจ้าสั่งสิ่งนี้หลายครั้ง ไม่ใช่ครั้งเดียว (ดู เลวีนิติ 11:44, 45, เลวีนิติ 20:7, and 1 เปโตร 1:16.)

จอห์น คาลวิน กล่าวว่าเราไม่สามารถ “...วัดกำลังของมนุษย์ด้วย[พระบัญญัติ] ของพระเจ้า”³² คาลวิน เชื่อว่าพระเจ้าให้คำสั่งที่เราไม่สามารถเชื่อฟังได้ด้วยกำลังของมนุษย์ แต่ว่าพระเจ้าจัดเตรียมฤทธิ์อำนาจเพื่อการเชื่อฟังให้กับบรรดาคนที่ได้รับความรอด จอห์น เวสเลย์ สอนว่าทุกคำสั่งในพระวจนะของพระเจ้าเป็นคำสัญญาที่สำเร็จในผู้เชื่อได้โดยฤทธิ์อำนาจของพระเจ้า

มนุษย์ไม่สามารถปฏิบัติตามคำสั่งของพระเจ้าได้ด้วยกำลังตามธรรมชาติของมนุษย์ แต่เราสามารถทำตามคำสั่งของพระเจ้าได้ด้วยกำลังของพระองค์ พระบิดาในสวรรค์ผู้รักเรา จะให้ฤทธิ์อำนาจแก่บรรดาลูกของพระองค์เพื่อจะเชื่อฟังคำสั่งของพระองค์ พระบิดาผู้รักเราจะทำให้บรรดาลูกของพระองค์ผิด้หวังเพราะคำสั่งที่เป็นไปไม่ได้ ทุกคำสั่งในพระคัมภีร์ล้วนมาพร้อมกับพระคุณเพื่อจะเชื่อฟังคำสั่งนั้นได้

พระเยซูสั่งว่า “จงรักองค์พระผู้เป็นเจ้าของท่านด้วยสุดใจของท่านด้วยสุดจิตของท่าน และด้วยสุดความคิดของท่าน” (มัทธิว 22:37) นี่เป็นทั้งคำสั่งและคำสัญญา คำสั่งของพระเจ้าให้รักพระเจ้าด้วยใจเด็ดเดี่ยวเป็นคำสัญญาที่มีความหมายแฝงว่าพระเจ้าจะให้เรามีใจเด็ดเดี่ยวหากเราไว้วางใจพระองค์

ตัวอย่าง

“เพราะฉะนั้นพวกท่านจงเป็นคนดีพร้อม เหมือนอย่างทีพระบิดาของท่าน ผู้สถิตในสวรรค์ทรงดีพร้อม” (มัทธิว 5:48)

จากบริบท เราเข้าใจว่าพระเยซูกำลังพูดถึงความรัก ไม่ใช่ความดีพร้อมในทุกเรื่อง เราเองก็เข้าใจด้วยว่านี่ไม่ใช่สิ่งที่เราทำได้ด้วยความพยายามของเราเอง พระเจ้าผู้ที่สั่งให้เราดีพร้อมเป็นพระเจ้าผู้ที่ทำให้คำสั่งนั้นสำเร็จ ผู้เขียนสดุดีเป็นพยานว่า “[คือ] พระเจ้าผู้ทรงทำให้ข้าพเจ้าแข็งแรง และทรงทำให้ทางของข้าพเจ้าปลอดภัย” (สดุดี 18:32)

เราต้องเข้าใจคำสั่งของพระเยซูอย่างถูกต้อง เราต้องอ่านคำสั่งโดยคำนึงถึงบริบทคำสอนของพระเยซู และคำนึงถึงคำสอนในพระคัมภีร์เกี่ยวกับใจดีพร้อม (ไม่แบ่งใจ) และคนที่บริสุทธิ์ (แยกไว้) เมื่อเราเข้าใจเรื่องนี้

³² หนังสืออธิบายพระคัมภีร์ของ John Calvin พระธรรม 1 เธสะโลนิกา 5:23 จาก *The Epistles of Paul to the Romans and Thessalonians*.

คำสั่งของพระเยซูก็จะกลายเป็นคำสัญญาแห่งพระคุณ ไม่ใช่มาตรฐานที่เป็นไปไม่ได้สำหรับความพยายามของมนุษย์

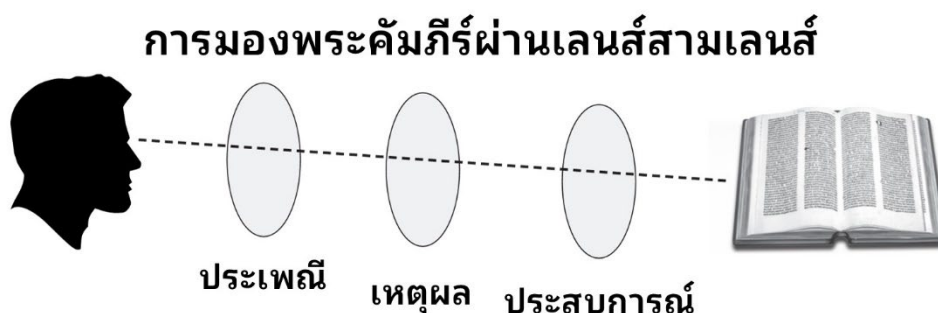
การมองพระคัมภีร์ผ่านเลนส์สามเลนส์

ในฐานะคริสเตียนอีแวนเจลิคอล เรายอมรับพระคัมภีร์ว่าเป็นสิทธิอำนาจสูงสุดสำหรับหลักคำสอนและแนวการปฏิบัติ พระคัมภีร์บรรจุความรู้ทั้งหมดที่จำเป็นสำหรับความรอด

อย่างไรก็ตาม สิ่งสำคัญคือการตระหนักว่าเราตีความสิ่งที่เราอ่านผ่านวิธีการหลากหลาย สำหรับคริสเตียนอีแวนเจลิคอลส่วนใหญ่ เราอ่านพระคัมภีร์โดยมองผ่านเลนส์สามเลนส์ เลนส์เหล่านี้ไม่ได้มาแทนที่สิทธิอำนาจของพระคัมภีร์เลย แต่เป็นเพียงวิธีการที่เราอ่านและเข้าใจพระคัมภีร์เท่านั้น

หากต้องการเข้าใจพระคัมภีร์อย่างถ่องแท้ เราควรใช้เลนส์ทั้งสามนี้ หากเราละเลยเลนส์ใดเลนส์หนึ่ง เราก็อาจตีความพระคัมภีร์ผิดได้ การอ่านพระคัมภีร์โดยใช้เลนส์เหล่านี้ช่วยให้เราเข้าใจข้อความในพระวจนะของพระเจ้าได้ดีขึ้น

ภาพต่อไปนี้อาจช่วยให้คุณมองเห็นความสัมพันธ์ของเลนส์ทั้งสามนี้ต่อพระคัมภีร์ เรามองพระคัมภีร์ผ่านเลนส์เหล่านี้³³

³³ ภาพอธิบายนี้ดัดแปลงมาจากเว็บล็อกของ Danny Coleman: <https://dannycoleman.blogspot.com/2013/02/quadrilateral-lenses.html>
ภาพของพระคัมภีร์โดย Wolfgang Eckert จาก Pixabay ดึงข้อมูลมาจาก <https://pixabay.com/illustrations/a-book-bible-literature-pages-6402285/>

เลนส์ที่ 1: ประเพณี

เลนส์แรกที่เรามองพระคัมภีร์ทะลุผ่านก็คือประเพณี เลนส์ประเพณีถามว่า “คริสเตียนตลอดประวัติศาสตร์เข้าใจพระคัมภีร์นี้อย่างไร?” ประเพณีทดสอบความเข้าใจของเราเกี่ยวกับเนื้อหาโดยเปรียบเทียบกับความเข้าใจอันลึกซึ้งของคริสเตียนคนอื่นๆ ตลอดประวัติศาสตร์ ประเพณีประกอบด้วยหลักความเชื่อของคริสตจักรยุคแรก หลักคำสอนสำคัญที่เชื่อมโยงคริสเตียนในอดีตเข้าเป็นหนึ่งเดียว และคำสอนของคนรุ่นก่อนๆ ประเพณีแสดงให้เห็นถึงการตีความพระคัมภีร์ตลอดประวัติศาสตร์คริสตจักร

“ประเพณีเป็นผลจากกิจกรรมการสอนของพระวิญญาณจากยุคสมัยต่างๆ... ไม่ใช่ว่าจะไม่มีวันผิดพลาด แต่ก็ไม่ใช่ว่าจะ [ไม่สำคัญ] และเราทำให้ตัวเองขัดสน หากเราละเลยสิ่งนี้”
- J.I. Packer,
“Upholding the Unity of Scripture Today”

ประเพณีของคริสตจักรไม่ได้สอดคล้องกันในทุกประเด็น ประเพณีที่เชื่อถือได้มากที่สุดคือสิ่งที่คริสตจักรสอนไว้ทุกหนทุกแห่งและทุกยุคสมัย ควรคำนึงถึงประเพณีของนิกายต่างๆ แต่ประเพณีนี้ไม่มีอำนาจมากเท่ากับประเพณีของคริสตจักรทั่วโลก

พระเจ้าตรัสผ่านประเพณีเพื่อช่วยให้เราเข้าใจพระวาทะของพระองค์ หากการตีความของคุณทำให้พระคัมภีร์มีความหมายที่ไม่มีใครเคยเห็นมาก่อน คุณควรคิดว่าคุณเข้าใจผิด!

เลนส์ 2: เหตุผล

เลนส์ที่สองที่เราใช้คือเลนส์เหตุผล เลนส์นี้ถามว่า “ความเข้าใจอย่างมีเหตุผลของพระคัมภีร์คืออะไร?” เลนส์แห่งเหตุผลต้องการให้เราใช้ความนึกคิดเพื่อจะเข้าใจสิ่งที่เราอ่านในพระคัมภีร์ เลนส์นี้ตระหนักว่าพระคัมภีร์นั้นสามารถเข้าใจเหตุผลได้โดยความนึกคิด เราใช้เหตุผลเพื่อเข้าใจพระคัมภีร์ อย่างไรก็ตาม เราต้องไม่ปฏิเสธความจริงจากพระคัมภีร์เพียงเพราะเราไม่สามารถเข้าใจเหตุผลเพื่อพิสูจน์ว่าพระคัมภีร์เป็นความจริงได้ มีคนมากมายปฏิเสธบันทึกถึงการอัศจรรย์ต่างๆ ในพระคัมภีร์เพราะพวกเขาคิดว่าการอัศจรรย์นั้นขัดแย้งกับเหตุผล อย่างไรก็ตาม การอัศจรรย์ไม่ได้ขัดแย้งกับเหตุผลเพราะเราเข้าใจด้วยเหตุผลได้ว่าพระเจ้ามีฤทธิ์อำนาจเพื่อทำการอัศจรรย์

คริสเตียนบางคนต่อต้านการใช้เหตุผล พวกเขาโต้แย้งว่าเราไม่สามารถไว้วางใจความนึกคิดที่ตกต่ำของเราในการเข้าใจพระวจนะพระเจ้าได้ เป็นความจริงที่มนุษย์มีความสามารถทางจิตที่จำกัด อย่างไรก็ตาม เปาโลก็ใช้เหตุผลในการโต้แย้งอยู่เสมอ เช่น ใน โรม เปาโลถามคำถามเป็นชุดที่นำผู้อ่านไปสู่ความเข้าใจด้วยเหตุผลเกี่ยวกับความจริงสำคัญเรื่องความรอด แม้ว่าเหตุผลของเราจะไม่ใช่วิธีอันน่าทึ่งที่สุด เราก็ไม่ควรเพิกเฉยต่อความหมายตามเหตุผลของพระคัมภีร์

เลนส์ที่ 3: ประสบการณ์

เลนส์สุดท้ายคือเลนส์ประสบการณ์ เลนส์นี้ถามว่า “ความเข้าใจของฉันตรงกับประสบการณ์ของคริสเตียนคนอื่นไหม?” ประสบการณ์ส่วนตัวไม่ควรได้รับความเชื่อถือเหนือกว่าความจริงแท้ อย่างไรก็ตาม ประสบการณ์มีคุณค่าเมื่อมีความสอดคล้องกับประเพณีและเหตุผล

เลนส์แต่ละเลนส์มีความสำคัญ หากเราใช้เพียงแค่ประเพณี เราก็จะตกอยู่ภายใต้ข้อผิดพลาดของโรมัน คาทอลิกที่มองว่าคำสอนของคริสตจักรมีสิทธิอำนาจเทียบเท่าพระคัมภีร์ หากเราใช้เพียงแค่เหตุผล เราก็จะมองว่าความนึกคิดเป็นสิทธิอำนาจสูงสุด หากเราใช้เพียงแค่ประสบการณ์ การตีความของเราจะถูกจำกัดและจะขึ้นอยู่กับความรู้สึกส่วนตัว มุมมอง และข้อคิดเห็นของมนุษย์ เลนส์เหล่านี้เป็นวิธีที่เราจะเข้าใจพระคัมภีร์ แต่ไม่ควรใช้ในลักษณะที่ขัดแย้งกับสิทธิอำนาจของพระคัมภีร์

ตัวอย่าง

“เพราะเหตุนี้ข้าพเจ้าจึงคุกเข่าต่อพระบิดา... เพื่อพวกท่านจะได้รับความบริบูรณ์ของพระเจ้าอย่างเต็มเปี่ยม” (เอเฟซัส 3:14, 19)

เปาโลอธิษฐานว่าชาวเอเฟซัสจะมีความสัมพันธ์ที่ดียิ่งขึ้นกับพระเจ้า เขาอธิษฐานว่าชาวเอเฟซัสจะได้รับความบริบูรณ์ของพระเจ้าอย่างเต็มเปี่ยม เราค้นพบอะไรหากเราอ่านคำอธิษฐานนี้ผ่านทางเลนส์ทั้งสามเหล่านี้?

ประเพณี คริสเตียนจากทุกยุคสมัยสอนว่าพระเจ้าสัญญาที่จะให้ผู้เชื่อดำเนินชีวิตที่ลึกซึ้งมากขึ้น กลุ่มคริสเตียนก็ไม่ได้ตกลงกันในรายละเอียดว่าพระเจ้าจะบรรลូវัตถุประสงค์นี้ในตัวผู้เชื่อได้อย่างไร แต่ตลอด

ประวัติศาสตร์คริสตจักร มีคริสเตียนจากหลายพื้นภูมิที่ตกลงกันว่าพระเจ้าเรียกบรรดาบุตรของพระองค์สู่การมีความสัมพันธ์ที่ลึกซึ้งมากขึ้นกับพระองค์

ในศตวรรษที่สอง อีเรเนอุสเขียนว่าวัตถุประสงค์ของพระเจ้าสำหรับเราคือ “เพื่อให้เราถูกสร้างขึ้นตามฉายาและแบบอย่างของพระเจ้า”³⁴ อีเรเนอุสเชื่อว่าผู้เชื่อทุกคนสามารถเต็มเปี่ยมไปด้วยความบริบูรณ์ทั้งสิ้นของพระเจ้าได้ ในศตวรรษที่สี่ นักเขียนชาวตะวันออก เช่น เกรกอรีแห่งนิสซา สอนว่าคริสเตียนจะต้องเต็มเปี่ยมไปด้วยความบริบูรณ์ทั้งสิ้นของเจ้ามากขึ้นเรื่อยๆ ในศตวรรษที่ 17 ฟรอนซ์วาล์ เฟเนลอน ชาวฝรั่งเศสนิกายโรมันคาทอลิกเขียนไว้ว่า ด้วยพลังแห่งพระคุณของพระเจ้า เราสามารถ “ดำเนินชีวิตอย่างที่พระเยซูเคยดำเนิน คิดอย่างที่พระองค์เคยคิด...”³⁵ โดยพระคุณของพระเจ้า เราสามารถดำเนินชีวิตตามแบบอย่างของพระองค์ได้

เหตุผล เมื่ออ่านคำอธิษฐานของเปาโล เหตุผลของเราจะถามว่า “การตีความของฉันสำหรับคำอธิษฐานนี้สอดคล้องกันกับพระคัมภีร์ส่วนที่เหลือไหม?” มันสมเหตุสมผลไหมที่จะตีความคำอธิษฐานนี้ให้เป็นเหมือนคำสัญญาเกี่ยวกับชีวิตที่ลึกซึ้งมากขึ้นสำหรับคริสเตียน? เมื่อพิจารณาข้อพระคัมภีร์อื่นๆ เราจะเห็นว่า โรม 12:1, 1 เธสะโลนิกา 5:23 และข้อพระคัมภีร์อื่นๆ แนะนำชีวิตที่ลึกซึ้งมากขึ้นที่เป็นไปได้สำหรับผู้เชื่อ ความเป็นจริงของการเต็มเปี่ยมด้วยความบริบูรณ์ทั้งสิ้นของพระเจ้านั้นมีเหตุผล

ประสบการณ์ ประสบการณ์ของคริสเตียนผู้ยิ่งใหญ่ตลอดประวัติศาสตร์แสดงให้เห็นถึงความหิวกระหายชีวิตที่ลึกซึ้งยิ่งขึ้น คริสเตียนที่อุทิศตนทุกคนล้วนหิวกระหายที่จะลึกซึ้งกับพระเจ้ายิ่งขึ้นอีก คำพยานของคริสเตียนผู้ยิ่งใหญ่แสดงให้เห็นว่าความหิวกระหายนี้ได้รับการตอบสนองโดยพระคุณของพระเจ้า

คำถามที่ควรถามเมื่อพิจารณาพระคัมภีร์ตอนที่เป็นข้อถกเถียงกัน

มีพระคัมภีร์บางตอนที่ได้รับการตีความต่างกันในแต่ละคริสตจักร และบางครั้งก็มีการถกเถียงกันในหมู่เพื่อนฝูง เมื่อคุณอ่านพระคัมภีร์เหล่านั้นตอนใดตอนหนึ่ง แทนที่จะปกป้องความคิดเห็นของคุณเพียงอย่างเดียว ให้ลองพิจารณาคำถามต่อไปนี้

³⁴ ตามที่อ้างใน William M. Greathouse, *From the Apostles to Wesley* (Kansas City: Beacon Hill Press, 1979), 38

³⁵ *From the Apostles to Wesley*, 85

- ฉันเริ่มต้นด้วยข้อสรุปหรือไม่? ก่อนที่ฉันจะอ่าน ฉันคิดและตัดสินใจไว้แล้วว่าพระคัมภีร์ตอนนี้ควรพูดอะไรไหม?
- การตีความพระคัมภีร์ตอนนี้ของฉันขัดแย้งกับพระคัมภีร์ตอนอื่นไหม?
- มีพระคัมภีร์ข้ออื่นที่ทำให้เข้าใจพระคัมภีร์ตอนนี้ชัดเจนมากขึ้นไหม?
- การตีความของฉันขึ้นอยู่กับข้อความที่ซ่อนไว้หรือเปล่า หรือฉันกำลังตีความข้อความนั้นในลักษณะที่ชัดเจนที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้?
- พระคัมภีร์ตอนนี้มีคำสั่งไหม? ถ้าหากมี อะไรคือคำสั่งฎาที่เป็นความหมายแฝงของคำสั่งนั้น?
- ประเพณีของคริสตจักรตลอดหลายยุคหลายสมัยกล่าวถึงพระคัมภีร์ตอนนี้ว่าอย่างไร?
- การที่จะเข้าใจข้อความนี้ให้ชัดเจนและมีเหตุผลคืออะไร?
- ประสบการณ์ของคริสเตียนคนอื่นๆ บอกอะไรเกี่ยวกับพระคัมภีร์ตอนนี้?

คำถามเหล่านี้ไม่ได้รับประกันว่าคุณจะพบการเห็นด้วยกันทุกเรื่องในการตีความพระคัมภีร์ตอนใดตอนหนึ่ง อย่างไรก็ตาม คำถามเหล่านี้อาจช่วยให้คุณพบเรื่องที่มีการเห็นด้วยกัน หากไม่เป็นเช่นนั้น คำถามเหล่านี้จะช่วยระบุเหตุผลที่คริสเตียนผู้อุทิศตนต่อสิทธิอำนาจของพระวจนะของพระเจ้าไม่เห็นด้วยในการตีความพระคัมภีร์ตอนใดตอนหนึ่ง

บทที่ 8 ประเด็นสำคัญ

- (1) ความเข้าใจหลักการพื้นฐานของการตีความพระคัมภีร์จะช่วยป้องกันไม่ให้คุณสรุปผลผิดพลาดในการศึกษา
- (2) เริ่มต้นด้วยข้อความพระคัมภีร์ ไม่ใช่ข้อสรุปของคุณ อย่าปล่อยให้ข้อสันนิษฐานของคุณทำให้คุณละเลยข้อความพระคัมภีร์
- (3) คำสอนในพระคัมภีร์ไม่ขัดแย้งกับคำสอนในพระคัมภีร์ หากพระคัมภีร์สองตอนดูเหมือนขัดแย้งกัน ขอให้พิจารณาว่าคุณเข้าใจตอนใดตอนหนึ่งผิดหรือไม่
- (4) พระคัมภีร์ตีความพระคัมภีร์ได้ดีที่สุด ให้ใช้พระคัมภีร์ตอนที่เรียบง่ายอธิบายตอนที่ยากกว่า
- (5) พระคัมภีร์เขียนไว้เพื่อให้เข้าใจได้ ขอให้มองหาความหมายชัดเจนของข้อความนั้น
- (6) คำสั่งในพระคัมภีร์เป็นคำสัญญาที่มีความหมายแฝง พระเจ้าผู้ให้คำสั่งจะให้ฤทธิ์อำนาจแก่เราเพื่อจะเชื่อฟัง
- (7) พระคัมภีร์บรรจุความรู้ทั้งหมดที่จำเป็นสำหรับความรอด
- (8) เราองพระคัมภีร์ผ่านเลนส์สามเลนส์ซึ่งช่วยให้เราเข้าใจพระวจนะของพระเจ้า
 - ประเพณี: ความเข้าใจอันลึกซึ้งของคริสเตียนคนอื่นๆ ตลอดประวัติศาสตร์
 - เหตุผล: ความเข้าใจอย่างมีเหตุผลเกี่ยวกับความหมายของข้อความนั้น
 - ประสบการณ์: ประสบการณ์ฝ่ายวิญญาณของคริสเตียนคนอื่นๆ

บทที่ 9

การประยุกต์ใช้

จุดประสงค์บทเรียน

- (1) ระวังการใช้สิ่งทดแทนที่เป็นเท็จในการประยุกต์ใช้พระคัมภีร์
- (2) ทำตามกระบวนการจากการตีความไปสู่การประยุกต์ใช้ข้อความพระคัมภีร์
- (3) รู้คำถามเจาะจงเพื่อค้นพบการประยุกต์ใช้ข้อความพระคัมภีร์
- (4) ฝึกทำตามขั้นตอนเหล่านี้กับข้อพระคัมภีร์ตอนที่เลือกไว้

บทนำ

► อภิปรายถึงความสัมพันธ์ของการตีความกับการประยุกต์ใช้กับพระคัมภีร์ตอนที่คุณกำลังศึกษาในปัจจุบัน เมื่อคุณเทศนาหรือสอน อย่างไหนที่ง่ายกว่ากัน ระหว่างตีความเนื้อหาบทประยุกต์ใช้ให้เข้ากับโลกในปัจจุบัน? เมื่อคุณศึกษาพระคัมภีร์หรือฟังคำเทศนา คุณสามารถนำไปประยุกต์ใช้กับชีวิตของคุณได้ไหม?

เจ็ค็อบพูดว่า “ศิษยาภิบาลครับ เราพบกันได้อีกไหม? ผมมีคำถามสำคัญเกี่ยวกับพระคัมภีร์” ต่อมาในสัปดาห์นั้น ศิษยาภิบาลก็พบกับเจ็ค็อบและดูพระคัมภีร์หลายข้อที่พูดถึงปัญหาที่เจ็ค็อบกำลังเผชิญ หลังจากไม่กี่นาที เจ็ค็อบปิดพระคัมภีร์และพูดว่า “ผมขอพูดแบบตรงไปตรงมานะครับ ผมรู้แล้วว่าพระคัมภีร์พูดว่าอะไร แต่ผมไม่อยากทำสิ่งนี้ มันยากเกินไปสำหรับผม”

ปัญหาของเจ็ค็อบไม่ได้อยู่ที่การตีความ แต่ปัญหาอยู่ที่การประยุกต์ใช้ การเพียงปฏิบัติตามสิ่งที่พระคัมภีร์กล่าวและตีความความหมายของพระคัมภีร์นั้นยังไม่เพียงพอ เราต้องนำพระคัมภีร์มาประยุกต์ใช้กับชีวิตของเราด้วย บ่อยครั้งที่การศึกษาพระคัมภีร์จะสิ้นสุดลงที่ขั้นตอนการตีความ

เราเริ่มต้นด้วยการสังเกตสิ่งที่ข้อความพระคัมภีร์กล่าว เราดำเนินต่อไปโดยการตีความว่าข้อความนั้นหมายถึงอะไร และเราต้องจบลงด้วยการนำข้อความนั้นมาประยุกต์ใช้ในชีวิตของเรา เราสามารถสรุปกระบวนการนี้ด้วยคำถามสามข้อดังต่อไปนี้

- ข้อความพระคัมภีร์กล่าวว่าอะไร? (การสังเกต)
- ข้อความนั้นหมายถึงอะไร? (การตีความ)
- ข้อความนั้นใช้ได้ผลอย่างไรในชีวิตของฉัน? (การประยุกต์ใช้)

“เพราะถ้าใครเป็นเพียงผู้ฟังพระวจนะและไม่ใช่ผู้ประพฤติตาม ผู้นั้นก็เป็นเหมือนคนที่ดูหน้าของตนเองในกระจกเงา เพราะว่าเมื่อเห็นแล้วก็จากไป และลืมในทันทีว่าตนเองเป็นอย่างไร”

- ยากอบ 1:23-24

สิ่งทดแทนการประยุกต์ใช้

ผู้เขียนสดุดีเขียนว่าคนที่ปิตินดีในธรรมบัญญัติของพระเจ้าและใคร่ครวญธรรมบัญญัติจะเป็นเหมือน “ต้นไม้ที่ปลูกไว้ริมธารน้ำ ซึ่งเกิดผลตามฤดูกาล” (สดุดี 1:2-3) ซาตานพยายามกีดกันเราออกจากพระคัมภีร์ พระองค์รู้ว่าเราจะอ่อนแอและตายฝ่ายวิญญาณหากเราไม่รับการหล่อเลี้ยงจากพระวจนะของพระเจ้า³⁶

หากซาตานไม่สามารถกีดกันเราให้ห่างจากพระวจนะของพระเจ้า ซาตานก็จะพยายามกีดกันไม่ให้เรานำความจริงมาประยุกต์ใช้ในชีวิต ตราบใดที่เราไม่ดำเนินชีวิตตามพระวจนะของพระเจ้า เราก็จะไม่เกิดผล หากซาตานไม่สามารถกีดกันเราจากการอ่านพระคัมภีร์ได้ ซาตานจะล่อใจเราเพื่อให้ยอมรับสิ่งทดแทนการประยุกต์ใช้

เราเอาการตีความมาแทนที่การประยุกต์ใช้

เป็นไปได้ที่เราจะศึกษาข้อพระคัมภีร์อย่างละเอียดและพิจารณาความหมายโดยไม่นำไปปฏิบัติ เมื่อดาวิดได้ยินคำอุปมาของนาธานเกี่ยวกับคนรวยที่ขโมยแกะของคนจน เขาก็ตอบสนองด้วยการตีความที่ถูกต้อง

³⁶ เนื้อหาในบทเรียนนี้ดัดแปลงมาจาก Howard G. Hendricks และ William D. Hendricks, *Living by the Book* (Chicago: Moody Publishers, 2007)

“พระยาห์เวห์ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด คนที่ทำเช่นนั้นสมควรตาย และจะต้องคืนลูกแกะตัวเมียให้สี่ตัว เพราะเขาได้ทำสิ่งนี้ และเพราะว่าเขาไม่มีความเมตตา” (2 ซามูเอล 12:5-6)

การตีความของดาวิดนั้นถูกต้อง เขาตอบสนองในนามของพระยาห์เวห์ เขายืนยันถึงความยุติธรรม เขาเรียกร้องให้มีการชดใช้ ไม่มีใครตำหนิการตีความของดาวิดได้ แต่ดาวิดล้มเหลวในการนำอุปมานั้นไปใช้กับชีวิตของเขาเอง ผู้เผยพระวจนะได้ประยุกต์ใช้อุปมานี้ว่า “ฝ่าพระบาทนั้นแหละคือชายคนนั้น” (2 ซามูเอล 12:7)

นี่เป็นสิ่งที่อันตรายเป็นพิเศษสำหรับนักเทศน์และผู้สอน เราสามารถสอนพระคัมภีร์ให้กับคนอื่นในขณะที่เพิกเฉยต่อการไม่เชื่อฟังของตัวเอง ยากอบเตือนว่าไม่ให้ตีความโดยปราศจากการเชื่อฟัง “เพราะฉะนั้น คนที่รู้ว่าอะไรเป็นความดีที่ต้องทำ แต่ไม่ได้ทำ คนนั้นจึงมีบาป” (ยากอบ 4:17) หลังจากที่เราตีความพระคัมภีร์อย่างถูกต้องแล้ว เราต้องไม่พลาดที่จะนำไปปฏิบัติ เราจะต้องไม่เอาการตีความมาแทนที่การประยุกต์ใช้

เราเอาการเชื่อฟังบางส่วนมาแทนที่การเชื่อฟังอย่างเต็มที่

เป็นไปได้ที่เราจะศึกษาพระคัมภีร์ตอนหนึ่ง กำหนดความหมาย และค้นพบบางด้านของการประยุกต์ใช้ โดยไม่ยอมให้มีการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นกับเราอย่างเต็มที่ เราอาจพบบางด้านที่เราจะเชื่อฟังพระคัมภีร์ แต่เราอาจเพิกเฉยต่อบางด้านที่เป็นการไม่เชื่อฟังที่ฝังลึกที่สุดในชีวิตของเราก็ได้

เป็นไปได้ที่เราเคยศึกษา เอเฟซัส 4:29 “อย่าให้คำเลวร้ายออกจากปากของท่านทั้งหลาย แต่จงกล่าวคำดี ๆ ที่เสริมสร้างและที่เหมาะสมกับความต้องการ เพื่อจะได้เป็นคุณแก่คนที่ได้ยิน” ในขั้นตอนการประยุกต์ใช้ เราจะตรวจสอบความสัมพันธ์ที่สำคัญของเรา เราจะถามว่า...

- “คำเทศนาของฉันเสริมสร้างสมาชิกของฉันหรือไม่?” “ใช่ ฉันเป็นศิษยาภิบาลที่สัตย์ซื่อ”
- “ฉันใช้คำพูดที่สนับสนุนลูกๆ ของฉันไหม?” “ใช่ ฉันเป็นพ่อแม่ที่รักลูก”
- “ฉันเสริมสร้างคู่อริของฉันไหม?” “ไม่เลย ฉันมักจะตอบสนองในทางลบกับคู่อริของฉัน”

การสื่อสารของคุณกับคู่อริเป็นจุดที่พระวิญญาณของพระเจ้าอยากเปลี่ยนคุณ ซาตานล่อใจคุณให้เอาการเชื่อฟังในด้านอื่นๆ มาแทนที่การประยุกต์ใช้พระคัมภีร์ตอนนี้เพื่อเปลี่ยนแปลงชีวิตในด้าน

ความสัมพันธ์ของคุณกับคูครอง ซาตานล่อใจคุณให้ยอมรับการเชื่อฟังบางส่วนแทนที่จะอุทิศตัวเองเพื่อการเชื่อฟังอย่างเต็มที่

เราเอาคำแก้ตัวมาแทนที่การกลับใจใหม่

มีธรรมาจารย์คนหนึ่งถามพระเยซูว่า “ท่านอาจารย์ ข้าพเจ้าจะต้องทำอะไรเพื่อจะได้รับชีวิตนิรันดร์?” (ลูกา 10:25) ธรรมาจารย์คนนั้นรู้อยู่แล้วว่าคำตอบคือ “พวกท่านจงรักองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของท่านด้วยสุดใจของท่าน ด้วยสุดจิตของท่าน ด้วยสุดกำลังของท่าน และด้วยสุดความคิดของท่าน และจงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง” (ลูกา 10:27)

ธรรมาจารย์คนนั้นเข้าใจพระคัมภีร์ “แต่คนนั้นต้องการจะรักษาหน้า จึงทูลพระเยซูว่า ‘ใครเป็นเพื่อนบ้านของข้าพเจ้า?’” (ลูกา 10:29) ปัญหาของเขาไม่ใช่เรื่องการดีความ แต่ปัญหาของเขาคือการประยุกต์ใช้ ธรรมาจารย์คนนั้นให้เหตุผลสำหรับการที่เขาบกพร่องเรื่องความรัก

เป็นไปได้ที่พระวิญญาณของพระเจ้าอาจพูดกับคุณว่า “คำพูดของเจ้าไม่ได้เสริมสร้างคูครอง แต่กลับเป็นการสื่อสารที่สร้างความเสียหาย” คุณอ่านพระวจนะมาแล้ว คุณได้ดีความแล้ว ตอนนี้ถึงเวลาที่ คุณจะต้องประยุกต์ใช้พระวจนะ แทนที่จะทำแบบนั้นคุณอาจคิดว่า “คูครองของผมคิดลบเสมอ ถ้าหากผมคิดลบ นั้นก็เป็นเพราะคูครองของผมคิดลบมากเกินไป ไม่ใช่ความผิดของผมเลย!” คุณทำอะไรลงไปหรือ? คุณแก้ตัวให้กับพฤติกรรมของตัวเองมากกว่ายอมกลับใจใหม่จากการไม่เชื่อฟังพระวจนะของพระเจ้า

เราเอาอารมณ์มาแทนที่การพลิกฟื้นชีวิต

ยากอบเขียนถึงบุคคลผู้ได้ยินพระวจนะแต่ไม่ประพฤติตาม (ยากอบ 1:23-24) บางครั้งคนๆ หนึ่งได้ยินพระวจนะแล้วรู้สึกมีกำลังใจอย่างมาก แต่เขากลับยอมให้การตอบสนองด้วยอารมณ์เข้ามาแทนที่การเปลี่ยนแปลงที่แท้จริง ศิษยาภิบาลทุกคนต่างรู้ดีถึงความหงุดหงิดใจเมื่อเทศนาเรื่องใดเรื่องหนึ่ง แล้วมีคนพูดว่า “คำเทศนานั้นทำให้ฉันสำนึกผิด” จากนั้นก็ไม่เห็นการพลิกฟื้นชีวิตอย่างยั่งยืน

บางทีคุณอาจเคยได้ยินคำสอนในสัมมนาชีวิตสมรสจาก เอเฟซัส 4:29 ในช่วงเวลาของการอุทิศตัวตอนจบของสัมมนา คุณอาจพูดกับคูครองของคุณว่า “ผมขอโทษ ผมอยากจะทำดีกับคุณ ผมจะพูดให้ดีกว่า

เดิม!” อย่างไรก็ตาม ไม่ช้านานคุณก็กลับไปมีนิสัยเดิมที่ใช้ถ้อยคำรุนแรง พุดแง่ลบ และใช้การสื่อสารที่สร้างความเจ็บปวด

เกิดอะไรขึ้น? มีการตอบสนองทางอารมณ์ แต่ไม่มีการพลิกฟื้นชีวิตอย่างแท้จริง นี่คือนิสัยที่อันตราย หลังจากความล้มเหลวซ้ำแล้วซ้ำเล่า เราก็จะเริ่มเชื่อว่าการพลิกฟื้นชีวิตนั้นเป็นไปได้ การตอบสนองทางอารมณ์ต่อความจริงจะต้องเกิดขึ้นพร้อมกับการพลิกฟื้นและการเชื่อฟังอย่างแท้จริง ซึ่งจะเป็นไปได้ก็ต่อเมื่อเรายอมจำนนต่อการทำงานของพระวิญญาณบริสุทธิ์เท่านั้น

ขั้นตอนการประยุกต์ใช้พระคัมภีร์

หลังจากอธิบายถึงบุคคลที่มองดูตัวเองในกระจกเงาแล้วจากนั้นก็ถามว่าตัวคุณเองมีลักษณะอย่างไร ยากอบ ก็อธิบายถึงบุคคลผู้ประยุกต์ใช้พระคัมภีร์อย่างถูกต้องในชีวิตของเขา “แต่ผู้ที่พิจารณาธรรมบัญญัติอันสมบูรณ์แบบซึ่งเป็นธรรมบัญญัติแห่งเสรีภาพและตั้งมั่นในธรรมบัญญัตินั้น ไม่ได้เป็นผู้ที่ฟังแล้วก็ลืม แต่เป็นผู้ที่ประพฤติตาม ผู้นั้นจะได้รับความสุขในการประพฤติของตน” (ยากอบ 1:25) การเพียงได้ยินพระวจนะนั้นยังไม่พอ เราต้องประยุกต์ใช้พระวจนะด้วย อะไรคือสิ่งที่จำเป็นสำหรับการประยุกต์ใช้พระคัมภีร์อย่างถูกต้อง?

เพื่อจะประยุกต์ใช้พระคัมภีร์ได้อย่างถูกต้อง คุณต้องทำสามสิ่งต่อไปนี้

ขั้นตอนที่ 1: รู้ความหมายของพระคัมภีร์

นี่คือสาเหตุที่บทเรียนเรื่องการสังเกตและการตีความจึงมีความสำคัญ หากเราไม่รู้เนื้อหาพระคัมภีร์ การประยุกต์ใช้ของเราจะไม่ถูกต้อง เราเริ่มต้นขั้นตอนการประยุกต์ใช้โดยการถามว่า “คริสเตียนในศตวรรษแรกใช้พระคัมภีร์ข้อนี้ในโลกของพวกเขาอย่างไร?”

ยกตัวอย่างเช่น เปาโลเขียนไว้ว่า “ข้าพเจ้าเผชิญได้ทุกอย่างโดยพระองค์ผู้ทรงเสริมกำลังข้าพเจ้า” (ฟิลิปปี 4:13) ผู้สอนบางท่านได้ยึดเอาข้อนี้เป็นคำสัญญาว่าเราสามารถบรรลุทุกสิ่งได้ตามที่ใจเราปรารถนาเพราะ “พระคริสต์เสริมกำลังข้าพเจ้า” นักกีฬาประกาศว่า “เราจะชนะในการแข่งขันวันนี้เพราะ ‘ข้าพเจ้าเผชิญได้ทุกอย่างโดยพระคริสต์’” ผู้รักษาโรคที่มีความเชื่อในพระเจ้ายืนยันกับผู้ฟังว่า “ถ้าคุณมีความเชื่อมากพอ คุณจะได้รับการรักษาโรคเพราะ ‘คุณเผชิญได้ทุกอย่างโดยพระคริสต์’” นักเทศน์พระกิตติคุณเทย์มเท็จแห่ง

ความมั่งคั่งประกาศว่า “พระเจ้าต้องการทำให้คุณร่ำรวย สิ่งที่คุณต้องทำคือร่วมมือกับพระเจ้า คุณ ‘เผชิญ’ ได้ทุกอย่างโดยคริสต์”

เมื่อเราถามว่า “คริสเตียนที่ฟิลิปปีประยุกต์ใช้พระคัมภีร์ข้อนี้อย่างไร?” เราพบว่านี่ไม่ได้เป็นคำสัญญาสำหรับความสำเร็จทางโลก แต่เป็นคำสัญญาเกี่ยวกับความอดทนยืนหยัดฝ่ายวิญญาณ เปาโลถูกจับกุมในกรุงโรม ผู้ฟังของเขาเผชิญกับการข่มเหง เปาโลไม่ได้หมายความว่าเขาประสบความสำเร็จทางโลก แต่บอกว่าเขาสามารถยืนหยัดได้ในทุกสถานการณ์ด้วยความเชื่อและการเชื่อฟัง เปาโลเรียนรู้ที่จะพอใจในทุกสถานการณ์เพราะโดยทางพระคริสต์ เขาสามารถทำสิ่งที่พระเจ้าต้องการให้เขาทำ นี่ไม่ได้หมายถึงชีวิตที่สะดวกสบาย แต่หมายความว่าเขาไม่สูญเสียจิตวิญญาณแห่งความพอใจเมื่อเผชิญกับความยากลำบาก

ขั้นตอนที่ 2: เข้าใจวิธีนำพระคัมภีร์มาประยุกต์ใช้กับชีวิต

เปาโลเตือนทิโมธีว่าเขาต้องรู้จักตัวเองเพื่อจะรับใช้ผู้อื่นได้อย่างเกิดผล “จงเอาใจใส่ทั้งตัวท่านและคำสอนของท่าน จงประพฤติสิ่งเหล่านี้้อยู่เสมอ เพราะเมื่อทำอย่างนี้แล้ว ท่านจะสามารถช่วยทั้งตัวท่าน และทุกคนที่ฟังท่านให้รอดได้” (1 ทิโมธี 4:16) เมื่อทิโมธีเอาใจใส่ทั้งต่อตัวเองและต่อหลักคำสอนที่เขาเทศนา เขาก็จะรับใช้ผู้ฟังของเขาได้อย่างเกิดผล

หลังจากที่ผมรู้เนื้อหาพระคัมภีร์และวิธีประยุกต์ใช้กับผู้ฟังกลุ่มแรกแล้ว ผมต้องรู้จักตัวเองและวิธีประยุกต์ใช้เนื้อหาพระคัมภีร์นั้นกับโลกที่ผมอยู่ บางทีผมอาจมองดูตัวเองและเห็นว่าผมมักจะคาดหวังให้พระเจ้าอวยพรและช่วยเหลือผม ฟิลิปปี 4:13 บอกให้ผมเผชิญหน้ากับความท้าทายของชีวิตด้วยความมั่นใจเพราะ “ข้าพเจ้าเผชิญได้ทุกอย่างโดยพระองค์ผู้ทรงเสริมกำลังข้าพเจ้า”

ตอนนี้การประยุกต์ใช้ชัดเจนและเจาะจง ถัดจากข้อนี้ ผมอาจจะเขียนว่า “เมื่อทำงานในสภาพแวดล้อมที่มีการข่มเหงค่านิยมของคริสเตียน ผมจะไว้วางใจในพระคุณของพระเจ้าที่จะเสริมกำลังผมให้สัตย์ซื่อ ผมเผชิญได้ทุกอย่างโดยพระคริสต์” นี่คือการนำข้อพระคัมภีร์จากศตวรรษที่ 1 มาสู่ศตวรรษที่ 21

การประยุกต์ใช้พระคัมภีร์อย่างถูกต้องจะได้ผลในโลกแห่งความเป็นจริง พระวาทะของพระเจ้าเกี่ยวข้องกับทุกด้านของชีวิต เมื่อผมนำพระคัมภีร์มาประยุกต์ใช้ ผมไม่ได้ถามว่า “การประยุกต์ใช้พระคัมภีร์นี้ในเชิง ‘ศาสนา’ คืออะไร?” แต่ผมจะถามว่า “พระคัมภีร์นี้จะถูกนำไปประยุกต์ใช้กับทุกด้านของชีวิตได้อย่างไร?”

จอห์น เวสเลย์ เขียนเอาไว้ว่า “ชาวประเสริฐของพระคริสต์ไม่รู้จักศาสนาใด ๆ ยกเว้นเรื่องสังคม ไม่รู้เรื่องความศักดิ์สิทธิ์ใด ๆ ยกเว้นเรื่องความศักดิ์สิทธิ์ทางสังคม”³⁷ เราใช้ชีวิตตามชาวประเสริฐไม่ใช่ในฐานะพระภิกษุที่ซ่อนตัวจากสังคม แต่ในฐานะผู้เชื่อที่สัมพันธ์กับผู้อื่น เราเติบโตในความบริสุทธิ์ไม่ใช่ด้วยการแยกตัวจากผู้อื่น แต่ภายในบริบทของชุมชนคริสตจักร

ก่อนหน้านี้เราดูใน เอเฟซัส 4:29 เมื่อพิจารณาถึงการประยุกต์ใช้ข้อพระคัมภีร์นี้ ผมควรนำไปใช้กับความสัมพันธ์ของผมกับคริสเตียนด้วยกัน นั่นคือ “คำพูดของผมเสริมสร้างเพื่อนผู้เชื่อหรือทำลายพวกเขา” ผมควรเชื่อมโยงข้อพระคัมภีร์นี้กับครอบครัวของผม “การสนทนาของผมเสริมสร้างครอบครัวของผมหรือทำลายความเชื่อมั่นของคู่สมรสและลูกๆ ของผม” ผมควรเชื่อมโยงข้อพระคัมภีร์นี้กับงานของผมคือ “ผมเป็นพนักงานที่พูดถ้อยคำเชิงบวกหรือผมแพร่กระจายความคิดเชิงลบ” เอเฟซัส 4:29 เกี่ยวข้องกับทุกด้านของชีวิต

นี่คือเหตุผลที่เปาโลเขียนไว้ว่า ทาสที่มีความสัมพันธ์อย่างถูกต้องกับเจ้านายของพวกเขาจะสำแดงให้เห็นว่าหลักคำสอนของพระเจ้าพระผู้ช่วยให้รอดของเรานั้นดีงามในทุกอย่าง (ทิโมธี 2:10) การประยุกต์ใช้พระคัมภีร์ด้วยความระมัดระวังทำให้ชาวประเสริฐเป็นที่น่าดึงดูดใจแก่ผู้คนรอบตัวเรา

ขั้นตอนที่ 3: เชื่อมโยงพระคัมภีร์

เป้าหมายสูงสุดของการศึกษาพระคัมภีร์คือการประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน ใน 2 ทิโมธี 2:3-6 เปาโลอธิบายถึงคริสเตียนว่าเป็นดั่งทหาร นักวิ่งแข่ง และชาวนา ทั้งสามภาพนี้อธิบายถึงใครบางคนที่ยืนหยัดเพื่อการบรรลุเป้าหมาย ทหารไม่หยุดพักในช่วงทำสงคราม นักวิ่งแข่งไม่หยุดกลางทางบนลู่วิ่ง ชาวนาไม่หยุดไถนาจนกว่าจะงานจะเสร็จ ชีวิตคริสเตียนจำเป็นต้องทรหดอดทน “ขอให้เรายังคงวิ่งแข่งด้วยความทรหดอดทนในการแข่งขันที่อยู่ข้างหน้าเรา” (ฮีบรู 12:1)

³⁷ Preface to John and Charles Wesley's 1739 edition of *Hymns and Sacred Poems*.

ขณะที่คุณศึกษาพระคัมภีร์ให้ถามว่า “มีด้านใดในชีวิตของฉันที่ฉันควรปฏิบัติตามความจริงนี้หรือไม่?”
ร้องขอพระเจ้าช่วยให้คุณประยุกต์ใช้ความจริงนี้ในชีวิตของคุณได้อย่างเป็นระบบ เมื่อคุณทำเช่นนี้ พระเจ้าจะเปิดเผยความจริงให้แก่คุณมากขึ้น คุณก็必将มีความโหยหาอาหารฝ่ายวิญญาณมากขึ้นอีก

ถ้าพระเจ้าตรัสผ่าน เอเฟซัส 4:29 เพื่อให้คุณสำนึกผิดเรื่องคำพูดของคุณ คุณก็ควรทรมานตัวเองด้วยคำพูดที่เสริมสร้าง อาจเป็นเรื่องง่ายๆ เช่น การขอพระเจ้าให้โอกาสคุณเพื่อพูดถ้อยคำแห่งพระคุณในชีวิตของใครบางคนวันละหนึ่งครั้ง หรืออาจหมายถึงการขอให้เพื่อนที่ไว้ใจได้เตือนคุณเมื่อพวกเขาได้ยินว่าคุณใช้การสื่อสารที่เป็นอันตราย นี่จะกลายเป็นวิธีฝึกปฏิบัติตามพระวจนะของพระเจ้าเป็นประจำทุกวัน

ในวิทยาลัย มีชายหนุ่มคนหนึ่งที่ต้องสู้กับสิ่งล่อใจบางอย่าง เจสันชื่นชอบดนตรี รวมถึงเพลงบางเพลงที่มีเนื้อหาล่อใจในจุดอ่อนของเขา เจสันต้องการเอาชนะการล่อใจนี้ แต่เขากลับไม่นำพระคัมภีร์มาประยุกต์ใช้กับชีวิตของเขาอย่างสม่ำเสมอ

ในเดือนกันยายน โรงเรียนจะมีงานพื้่นฟู เจสันจะออกไปที่ด้านหน้าเวทีเพื่อตอบสนองเสมอ เขาจะกลับมาที่หอพักและเอาดนตรีที่ไม่เหมาะสมของเขาโยนทิ้ง เขามีคำพยานที่สดใสอย่างนี้เป็นเวลาสองหรือสามสัปดาห์ จากนั้นเขาก็เริ่มซื้อแผ่นเสียงใหม่ในแนวนี้ ไม่นานนัก เขาก็ท้อใจ จนมาถึงเดือนพฤศจิกายน เขาจะพูดว่า “ผมกลับมาเป็นเหมือนเดิมแล้ว”

ในเดือนกุมภาพันธ์ โรงเรียนจะมีงานประชุมใหญ่ทางด้านพระคัมภีร์ เจสันก็จะออกไปหน้าเวทีเพื่อตอบสนอง เขาก็จะโยนแผ่นเสียงของเขาทิ้งและมีคำพยานที่สดใสไปอีกไม่กี่สัปดาห์ จากนั้นในเดือนเมษายน เขาก็จะซื้อแผ่นเสียงเพิ่มขึ้นและวัฏจักรนี้ก็เริ่มอีกรอบ!

เจสันจำเป็นต้องมีสิ่งใด? การตีความที่ดีขึ้นไหม? ไม่เลย! เขารู้ตัวว่ามีจุดอ่อนอะไร เขารู้ว่าพระคัมภีร์บอกอะไรเกี่ยวกับการรักษาความคิดจิตใจให้บริสุทธิ์ เขารู้ถึงผลกระทบของดนตรีประเภทนั้นต่อวิถีชีวิตฝ่ายวิญญาณของเขา ปัญหาของเจสันไม่ใช่การตีความ แต่เขาจำเป็นต้องฝึกนำสิ่งที่เขารู้มาสู่การปฏิบัติ มีการประยุกต์ใช้ด้านใดที่คุณจำเป็นต้องฝึกปฏิบัติบ้าง?

คำถามที่จะต้องถาม

การถามคำถามทั้งห้าคำถามนี้จะเป็นประโยชน์ในขณะนี้ที่คุณมองหาหนทางเพื่อประยุกต์ใช้พระคัมภีร์กับชีวิต

(1) มีความบาปที่ต้องหลีกเลี่ยงไหม?

มีคริสเตียนจำนวนมากมายที่หมดหวังเมื่อพบว่าชีวิตของพวกเขาไม่ได้ดำเนินสอดคล้องกับสิ่งที่เปาโลเรียกเรื่องของพระคัมภีร์ เมื่อพระเจ้าตรัสกับเราผ่านพระวจนะของพระองค์เกี่ยวกับด้านที่เป็นความบาปในชีวิตของเรา เราไม่ควรหมดหวัง แต่เราต้องเต็มใจเชื่อฟังพระวจนะของพระองค์

(2) มีคำสัญญาให้เรียกร้องไหม?

บางครั้งการประยุกต์ใช้ก็เป็นเพียงการเรียกร้องตามคำสัญญาของพระเจ้า เราต้องระมัดระวังในการตีความคำสัญญานั้นอย่างถูกต้อง คำสัญญาบางอย่างได้ให้ไว้กับบุคคลบางคนหรือกับชนชาติอิสราเอล เราต้องระมัดระวังที่จะไม่นำคำสัญญาออกนอกบริบทของคำสัญญานั้น อย่างไรก็ตาม เมื่อเราตีความคำสัญญานั้นในบริบทของพระคัมภีร์อย่างระมัดระวังและรู้ว่าเป็นคำสัญญาที่ให้กับผู้เชื่อทุกคน เราก็สามารถเรียกร้องตามคำสัญญานั้นสำหรับชีวิตของเราได้

(3) มีสิ่งใดที่ต้องลงมือปฏิบัติหรือไม่?

ถามว่า “ฉันควรทำอะไรเนื่องจากพระคัมภีร์ตอนนี้ พระคัมภีร์ตอนนี้กำลังสอนความจริงเรื่องอะไร? พระคัมภีร์ตอนนี้เตือนฉันถึงข้อผิดพลาดด้านหลักคำสอนไหม? ฉันจำเป็นต้องเปลี่ยนความคิดให้ตรงกับพระคัมภีร์หรือไม่? มีสิ่งใดที่ฉันต้องลงมือปฏิบัติเนื่องจากพระคัมภีร์ตอนนี้?”

ตัวอย่างหนึ่งคือการอธิษฐาน เมื่อเราอ่านคำอธิษฐานของดาวิด เปาโล เนหะมีห์ และพระเยซู เราก็พบแบบอย่างสำหรับชีวิตอธิษฐานของเราเอง การเรียนรู้ที่จะอธิษฐานก็ดีกว่าการเลียนแบบคำอธิษฐานของเปาโลหรือพระเยซู! ในขณะที่ฉันอ่าน ฉันสามารถลงมือปฏิบัติได้ด้วยการปรับคำอธิษฐานให้เหมาะกับชีวิตของตนเอง

(4) มีคำสั่งให้เชื่อฟังไหม?

จดหมายครึ่งหลังของเปาโลมักประกอบด้วยคำสั่ง โดยปกติแล้วคำสั่งเหล่านี้จะเรียบง่ายและตรงไปตรงมา บางครั้งคริสเตียนมองหาความจริงที่ลึกซึ้ง ในขณะที่ละเลยการประยุกต์ใช้ง่ายๆ จากสิ่งที่พวกเขารู้แล้ว!

มีคนเขียนเกี่ยวกับอันตรายของการมองหาความจริงอันลึกซึ้งแต่กลับเพิกเฉยต่อความจริงที่ชัดเจน เขาเล่าถึงการศึกษาภาษากรีกในพันธสัญญาใหม่เป็นครั้งแรก ใน มัทธิว 16:24 พระเยซูตรัสว่า “ถ้าใครต้องการจะติดตามเรา ให้คนนั้นปฏิเสธตนเอง รับกางเขนของตนแบกและตามเรามา” ภาษากรีกดั้งเดิมไม่ได้มีความหมายที่แตกต่างและน่าประหลาดใจ ในภาษากรีก ข้อนี้มีความหมายตรงตัวและเข้าใจได้แบบนั้นเลย อันที่จริงแล้ว ข้อนี้ไม่ได้ยากที่จะเข้าใจความหมาย แต่ยากที่จะเชื่อฟังมากกว่า³⁸

บางครั้งสิ่งที่ต้องการก็เพียงแค่พูดคำว่า “ได้พระเจ้า! ลูกจะเชื่อฟัง”

(5) มีตัวอย่างให้ทำตามหรือไม่?

พระคัมภีร์ส่วนใหญ่มิมีเนื้อหาที่เป็นชีวประวัติ เมื่อเราอ่านชีวประวัติ เราจะถามว่า “มีตัวอย่างให้ทำตามหรือไม่?”

เมื่อเราอ่านเกี่ยวกับอับราฮัม ใน ปฐมกาล 18 เราสามารถทำตามแบบอย่างของอับราฮัมโดยการเป็นผู้อธิษฐานวิงวอนเพื่อโลกของเรา มีครูคนหนึ่งกำลังสอนอยู่ในไนจีเรีย ที่ไนจีเรียมีการแบ่งแยกเกิดขึ้นเนื่องจากความขัดแย้งระหว่างมุสลิมและคริสเตียน นักศึกษาคนหนึ่งถามเพื่อนร่วมชั้นว่า “ทำไมเราถึงต้องต่อสู้กับมุสลิมมากกว่าการอธิษฐานเพื่อพวกเขา เราเชื่อใหม่ว่าพระเจ้าสามารถช่วยพวกเขาให้รอดพ้นจากบาปได้ ถ้าเราเชื่ออย่างนั้น เราก็ควรทำตามแบบอย่างของอับราฮัมและอธิษฐานวิงวอนขอความรอดสำหรับพวกเขา!” นั่นคือการประยุกต์ใช้

³⁸ ดัดแปลงจาก Andy Crouch, “Information and Formation” ใน *Christianity Today*, มีนาคม 2014 ดูข้อมูลออนไลน์ได้ที่

<https://www.christianitytoday.com/ct/2014/march/information-and-formation.html>

นำไปสู่การปฏิบัติ

เราได้ทำการสังเกต โรม 12:1-2 มาแล้ว เราได้ศึกษาคำศัพท์สำคัญในข้อเหล่านี้ เราได้ศึกษาบริบททางประวัติศาสตร์ วัฒนธรรม และพระคัมภีร์เพื่อจะตีความข้อความของเปาโลอย่างถูกต้องมาแล้ว

ตอนนี้เราก็อธิบายที่จะทำขั้นตอนที่สำคัญที่สุด เราจะประยุกต์ใช้ โรม 12:1-2 กับชีวิตของเราได้อย่างไร?

- ▶ ทบทวนบันทึกของ โรม 12:1-2 ที่คุณเขียนไว้ในช่วงศึกษาบทเรียนก่อนๆ จากนั้นเขียนรายการสามสิ่งที่คุณสามารถนำข้อความนี้มาประยุกต์ใช้ในชีวิตอย่างเจาะจง
- ▶ หากคุณกำลังศึกษาบทเรียนนี้ร่วมกันเป็นกลุ่ม ขอให้แบ่งปันการประยุกต์ใช้ของคุณกับคนอื่นในกลุ่ม ถ้าคุณจะพบกันอีกครั้งในวันข้างหน้า ขอให้สร้างความรับผิดชอบต่อกัน อภิสิทธิ์ต่อกัน และมีการติดตามผลด้วยการถามว่าการประยุกต์ใช้ในชีวิตของคุณเป็นไปอย่างไรบ้าง

บทสรุป

หลักสูตรนี้เกี่ยวข้องกับการตีความพระคัมภีร์เพื่อสอนพระคัมภีร์ให้กับผู้อื่น นี่คือนี่ที่เราได้รับการเรียกให้ทำในฐานะผู้รับใช้แห่งพระวาระของพระเจ้า อย่างไรก็ตาม มีอันตรายอยู่ในสิ่งนี้ ถ้าหากเราไม่ระมัดระวัง เราอาจศึกษาพระคัมภีร์เพียงเพื่อการเทศนาและสอนเท่านั้น เราล้มเหลวได้ในการประยุกต์ใช้ความจริงจากพระคัมภีร์กับชีวิตของเราเอง

การศึกษาพระคัมภีร์ไม่ได้มีจุดประสงค์เพียงเพื่อการเรียนรู้และสอน พระวาระของพระเจ้าเปรียบได้กับอาหารที่บำรุงเลี้ยงร่างกายของเรา การรับประทานอาหารมีผลกระทบต่อทั้งในชีวิตประจำวันและในระยะยาว คุณไม่ได้ลดคอเรสเตอรอลด้วยมืออาหารสุขภาพเพียงมือเดียว และคุณไม่ได้สร้างความเข้มแข็งฝ่ายวิญญาณได้ด้วยพระวาระของพระเจ้าเพียงวันเดียว การรับประทานอาหารเพื่อสุขภาพอย่างสม่ำเสมอจะช่วยให้สุขภาพที่แข็งแรงให้กับร่างกาย และการรับประทานอาหารแห่งพระวาระของพระเจ้าเป็นเวลานานจะช่วยสร้างความแข็งแกร่งทางจิตวิญญาณได้ อย่างไรก็ตาม การรับประทานอาหารแห่งพระวาระเป็นประจำทุกวันมีความสำคัญต่อทุกสิ่งที่คุณเผชิญในแต่ละวันนั้น เช่นเดียวกับการรับประทานอาหารเช้าที่ดีที่ช่วยให้คุณผ่านวันอันหนักหน่วงไปได้

ในฐานะศิษยาภิบาล ผู้สอน และผู้นำคริสตจักร เราต้องไม่ลืมว่าชีวิตฝ่ายวิญญาณของเราเองต้องได้รับการบำรุงเลี้ยงทุกวัน ในความพยายามที่จะสอนผู้อื่น เราต้องไม่ลืมที่จะหล่อเลี้ยงใจของเราเองด้วยอาหารแห่งพระวจนะของพระเจ้า เราจะมีกำลังฝ่ายวิญญาณที่จำเป็นในการรับใช้ประชากรของพระเจ้าได้ก็ต่อเมื่อเรารู้จักบำรุงเลี้ยงตัวเองเท่านั้น

เปาโลตระหนักดีถึงอันตรายนี้ เขาเขียนถึงความเป็นไปได้อันน่ากลัวที่เขาจะขาดคุณสมบัติหลังจากที่เขาเทศนาแก่ผู้อื่น (1 โครินธ์ 9:27) เป็นเรื่องเลวร้ายมากที่เราสอนผู้อื่นในขณะที่ใจตัวเองปฏิเสธพระคุณของพระเจ้า จงศึกษาเล่าเรียนเพื่อจะสอนผู้อื่น แต่จงศึกษาเล่าเรียนเพื่อจะฟังพระเจ้าตรัสกับใจของคุณเองด้วย

นำไปสู่การปฏิบัติ

► ลูกา 14:25–17:10 เป็นชุดคำอุปมาและคำสั่งสอน เมื่อพระเยซูเดินทางไปเยรูซาเล็มครั้งสุดท้าย พระองค์ให้คำสั่งสุดท้ายแก่พวกสาวกของพระองค์ เมื่อคุณอ่านคำสอนของพระเยซู ขอให้ค้นหาการประยุกต์ใช้อย่างเจาะจงจากข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ ให้ถามว่า...

- มีความบาปที่ต้องหลีกเลี่ยงไหม?
- มีคำสัญญาให้เรียกหรือไม่?
- มีสิ่งใดที่ต้องลงมือปฏิบัติหรือไม่?
- มีคำสั่งให้เชื่อฟังไหม?
- มีตัวอย่างให้ทำตามหรือไม่?

บทที่ 9 ประเด็นสำคัญ

(1) การตีความพระวจนะของพระเจ้าอย่างถูกต้องนั้นยังไม่เพียงพอ เราต้องนำมาประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันของเราด้วย

(2) ซาตานล่อใจเราให้เอาสิ่งอื่นมาแทนที่การประยุกต์ใช้

- เราเอาการตีความมาแทนที่การประยุกต์ใช้
- เราเอาการเชื่อฟังบางส่วนมาแทนที่การเชื่อฟังอย่างเต็มที่
- เราเอาการแก้ตัวมาแทนที่การกลับใจใหม่
- เราเอาอารมณ์มาแทนที่การพลิกฟื้นชีวิต

(3) เพื่อจะประยุกต์ใช้พระคัมภีร์ในชีวิตของเรา เราควรทำตามทั้งสามขั้นตอนต่อไปนี้

- รู้ความหมายของพระคัมภีร์
- เข้าใจวิธีนำพระคัมภีร์มาประยุกต์ใช้กับชีวิต
- เชื่อฟังพระคัมภีร์

(4) เพื่อจะค้นพบวิธีประยุกต์ใช้พระคัมภีร์ในชีวิตของคุณ จำเป็นต้องถามคำถามทั้งห้าคำถามต่อไปนี้

- มีความบาปที่ต้องหลีกเลี่ยงไหม?
- มีคำสัญญาให้เรียกร้องไหม?
- มีสิ่งใดที่ต้องลงมือปฏิบัติหรือไม่?
- มีคำสั่งให้เชื่อฟังไหม?
- มีตัวอย่างให้ทำตามหรือไม่?

บทที่ 9 งานมอบหมาย

ในบทที่ 1 คุณเลือกพระคัมภีร์ตอนหนึ่งเพื่อศึกษาตลอดหลักสูตร ขอให้ใช้บันทึกต่างๆ ที่คุณทำไว้จากขั้นตอนการสังเกตและการตีความเพื่อเขียนขั้นตอนการประยุกต์ใช้อย่างถูกต้องสำหรับพระคัมภีร์ตอนที่คุณกำลังศึกษานั้น

บทที่ 10

ฝึกปฏิบัติในการศึกษาพระคัมภีร์เป็นตอนๆ

จุดประสงค์บทเรียน

- (1) ฝึกปฏิบัติในการนำขั้นตอนการตีความมาใช้กับพระคัมภีร์ตอนที่เลือกไว้
- (2) จัดทำเอกสารหรือเตรียมการนำเสนอด้วยวาจาเกี่ยวกับการศึกษาพระคัมภีร์ตอนนั้นอย่างละเอียด

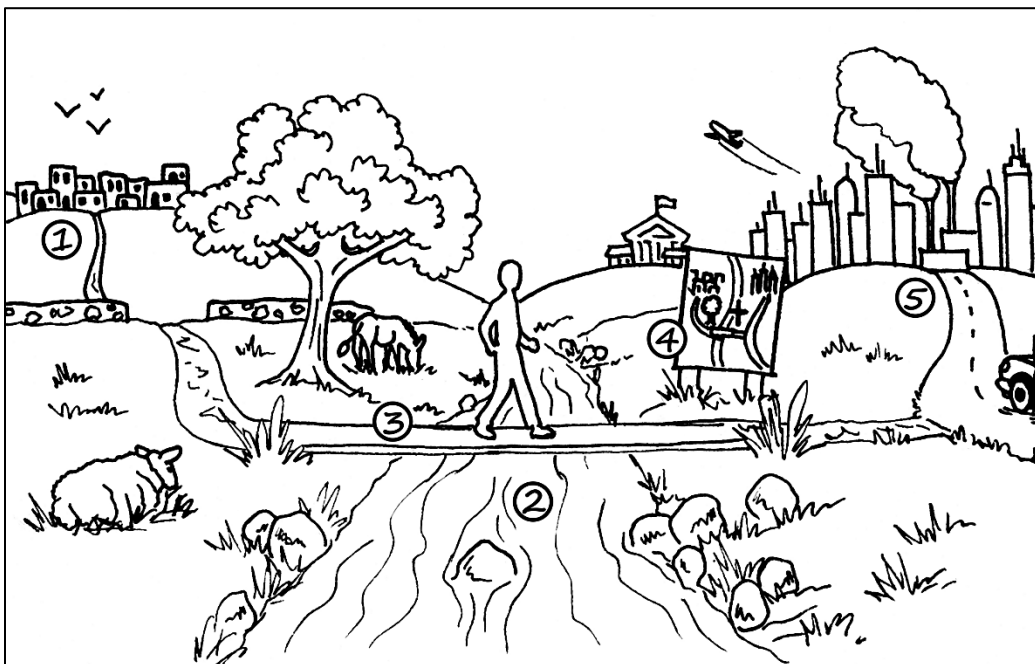
บทนำ

บันทึกสำหรับหัวหน้าชั้นเรียน: จัดสรรเวลาในชั้นเรียนให้เพียงพอสำหรับการทำกิจกรรมภาคปฏิบัติในบทเรียนนี้ แม้ว่าจะต้องเรียนมากกว่าหนึ่งคาบเรียนก็ตาม

ในหลักสูตรนี้ เราได้ศึกษาขั้นตอนการตีความพระคัมภีร์ ได้แก่ การสังเกต การตีความ และการประยุกต์ใช้ เราได้เรียนรู้เกี่ยวกับการหลีกเลี่ยงข้อผิดพลาดที่มักจะเกิดขึ้นในการตีความพระคัมภีร์ เราได้อภิปรายกันถึงหลักการที่สำคัญสำหรับการศึกษาพระคัมภีร์ เราได้ฝึกปฏิบัติในแต่ละขั้นตอน ในบทเรียนนี้ เราจะทบทวนกระบวนการทั้งหมดก่อน จากนั้นร่วมกันทั้งชั้นเรียน เราจะศึกษาพระคัมภีร์เป็นตอนๆ จากทั้งพันธสัญญาเดิมและพันธสัญญาใหม่โดยใช้กระบวนการนี้ คุณจะได้อ่านใช้ทักษะของคุณเองด้วย จากนั้นคุณจะทำโครงการของหลักสูตรที่เริ่มต้นในบทที่ 1 ให้เสร็จสมบูรณ์

ในการเริ่มต้น ขอให้ทบทวนภาพด้านล่างนี้

การตีความพระคัมภีร์³⁹

1	เมืองของพวกเขา	ข้อความดั้งเดิมของพระคัมภีร์
2	แม่น้ำ	ความแตกต่างทางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมที่แยกโลกของเราออกจากโลกโบราณ
3	สะพาน	หลักการที่สอนไว้ในข้อความ
4	แผนที่	ความสัมพันธ์กันกับพันธสัญญาใหม่ (สำหรับเนื้อหาในพันธสัญญาเดิม)
5	เมืองของเรา	การประยุกต์ใช้หลักการในโลกที่เราอยู่

³⁹ ภาพ: "Interpreting the Bible" วาดโดย Anna Boggs, นำข้อมูลมาจาก <https://www.flickr.com/photos/sgc-library/52377290578>, licensed under CC BY 2.0. Concept from J. Scott Duvall and J. Daniel Hays, *Grasping God's Word* (Grand Rapids: Zondervan, 2012)

ในส่วนต่อไปของบทเรียนนี้จะทบทวนกระบวนการทั้งหมดของการตีความพระคัมภีร์ในแต่ละขั้นตอนของกระบวนการตีความ ผู้ตีความควรถามคำถามที่จะช่วยให้พวกเขาได้ข้อสรุปที่ถูกต้อง คำถามเหล่านี้มีพื้นฐานมาจากหลักการตีความ

คำถามต่างๆ ที่ควรถามในแต่ละจุดของกระบวนการนี้ได้เขียนเป็นรายการไว้แล้ว ตัวอย่างต่างๆ แสดงถึงวิธีการใช้คำถามและบอกว่าเพราะเหตุใดคำถามเหล่านี้จึงเป็นประโยชน์ต่อการตีความอย่างถูกต้อง

ชุดคำถามควรได้รับการพิจารณาว่าเป็นกล่องเครื่องมือสำหรับการตีความ เช่นเดียวกับช่างก่อสร้างที่อาจไม่จำเป็นต้องใช้เครื่องมือทุกชิ้นในโปรเจกต์ก่อสร้างที่เจาะจง ในที่นี้เราก็ไม่จำเป็นต้องใช้ทุกคำถามกับพระคัมภีร์ทุกตอน แต่ละคำถามอาจถือว่าไม่เกี่ยวข้องกับพระคัมภีร์ตอนหนึ่งได้ หากดูเหมือนว่าคำตอบนั้นไม่มีอยู่จริงหรือหากดูเหมือนว่าไม่ได้ให้ความเข้าใจอะไรเลย

การสังเกต: เข้าใจบริบททางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรม

ผู้เขียน

- ใครคือผู้เขียน?
- เขามีบทบาทอะไร?
- เขามีความสัมพันธ์กับผู้รับอย่างไร?

1 ทิโมธี 5:20: “ส่วนพวกที่ยังคงทำบาปอยู่นั้น จงตักเตือนเขาทั้งหลายต่อหน้าทุกคน...”

อัครทูตเปาโล ผู้เขียน 1 ทิโมธี เป็นพี่เลี้ยงของทิโมธี นี่เป็นคำสั่งสอนที่เปาโลให้ไว้กับทิโมธีผู้เป็นศิษยาภิบาลหนุ่ม

การเข้าใจสิ่งเหล่านี้ช่วยให้เราตระหนักว่าคำสั่งสอนของเปาโลอาจไม่ได้ประยุกต์ใช้โดยตรงกับคริสเตียนทุกคน

ผู้ฟังดั้งเดิม

- พวกเขาเป็นใคร?

- อะไรคือลักษณะเฉพาะของพวกเขา?

ฟีเลโมนถูกเขียนถึงผู้เชื่อคนหนึ่ง

ฮีบรูถูกเขียนถึงบรรดาผู้เชื่อชาวยิวที่ถูกข่มเหง

สถานการณ์

- พระคัมภีร์ตอนนี้ถูกเขียนขึ้นในช่วงใดของประวัติศาสตร์แห่งความรอด?

2 พงศาวดาร 7:14: “ถ้าประชากรของเราผู้ซึ่งเขาเรียกกันโดยนามของเรานั้นจะถ่อมตัวลง อธิษฐานและแสวงหาหน้าของเรา ทั้งหันเสียจากทางชั่วของพวกเขา เราก็จะฟังจากสวรรค์ และจะให้ภัยแก่บาปของเขาและจะรักษาแผ่นดินของเขาให้หาย”

“ประชากรของเรา” หมายถึงชนชาติเจาะจงชนชาติหนึ่งที่เป็นประชากรของพระเจ้า คำสัญญาว่าจะ “รักษาแผ่นดินของเขา” ไม่จำเป็นต้องนำมาใช้โดยตรงกับคริสตจักร

- วัฒนธรรมดั้งเดิมเป็นอย่างไร? หากเป็นไปได้ ขอให้ใช้พจนานุกรมพระคัมภีร์เพื่อศึกษาวัฒนธรรมดั้งเดิม วิธีนี้จะช่วยให้คุณเปรียบเทียบความเหมือน/ความแตกต่างระหว่างวัฒนธรรมของพวกเขา กับของเราได้

2 โครินธ์ 13:12: “จงทักทายกันด้วยธรรมเนียมจูบอันบริสุทธิ์”

การทักทายด้วยจูบอันบริสุทธิ์เป็นวัฒนธรรมปกติในท่ามกลางคริสเตียนสมัยนั้น

- ขณะนั้นมีเหตุการณ์อะไร?
- สถานการณ์คริสตจักรเป็นอย่างไร? (เฉพาะข้อพระคัมภีร์ในพันธสัญญาใหม่เท่านั้น)

การสังเกต: เข้าใจบริบททางวรรณกรรม

พิจารณาลักษณะเฉพาะของรูปแบบวรรณกรรมของพระธรรมและพระคัมภีร์ตอนนี้

- พระธรรม/พระคัมภีร์ตอนนี้ มีรูปแบบวรรณกรรมอะไร?

- อะไรคือลักษณะเฉพาะของรูปแบบวรรณกรรมนี้?

สดุดี 124:4-5:

- รูปแบบวรรณกรรม: บทกวี
- ลักษณะเฉพาะ: ข้อความคู่ขนาน

วิวรณ์ 12:3:

- รูปแบบวรรณกรรม: วรรณกรรมเกี่ยวกับอวสานของโลก
- ลักษณะเฉพาะ: มีสัญลักษณ์เป็นสัตว์ต่างๆ

การสังเกต: เข้าใจใจความสำคัญของพระธรรมนั้น

- จุดประสงค์ของการเขียนคืออะไร? มองหาสิ่งที่ผู้เขียนเน้นย้ำหรือมีเรื่องใดที่ผู้เขียนได้แสดงออกถึงความกังวล ให้คำอธิบาย หรือท้าทายผู้อ่าน

1 โครินธ์ 7:1: “เกี่ยวกับเรื่องที่พวกท่านเขียนมานั้น...”

1 โครินธ์เขียนขึ้นเพื่อเป็นการตอบจดหมายที่คริสตจักรโครินธ์เขียนถึงเปาโลเพื่อถามคำถามต่างๆ

- ดูเหมือนว่าอะไรคือปัญหา/ความจำเป็นของผู้รับจดหมายบ้าง?

1 โครินธ์ 1:10: “พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าวิงวอนท่านในพระนามของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ขอให้ปรองดองกัน อย่ามีความแตกแยกในพวกท่าน แต่ขอให้เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันในความคิดและความเห็น ”

ความแตกแยก เป็นเรื่องที่พูดถึงบ่อยครั้งตลอดทั้งจดหมาย

- ผู้เขียนกำลังพูดถึงเรื่องอะไรต่อผู้รับ? มีคำสั่งใดที่ให้ไว้หลังจากผู้เขียนสังเกตเห็นซึ่งเป็นข้อบ่งชี้ที่ชัดเจนว่าเป็นความคาดหวังของผู้เขียน? คำสั่งเหล่านี้บ่งชี้ว่าเราควรประยุกต์ใช้พระคัมภีร์ตอนนี้อย่างไร

การสังเกต: กำหนดจุดเริ่มต้นและจุดสิ้นสุดของพระคัมภีร์ตอนนั้น

บ่อยครั้งแต่ไม่เสมอไป ที่การแบ่งบทๆ หนึ่งจะใช้เป็นจุดสิ้นสุดหรือจุดเริ่มต้นของเนื้อหา บางครั้งบททั้งบทอาจเป็นเนื้อหาตอนเดียวรวม ในบางครั้งการแบ่งบทก็ไม่ได้แบ่งอย่างเหมาะสมและไม่ควรเป็นจุดแบ่งเนื้อหาตอนต่างๆ ขอให้คอยดูการเปลี่ยนหัวข้อซึ่งมักจะมีสัญลักษณ์เป็นข้อความเชื่อมโยง หากคุณพยายามใส่เนื้อหาเข้าไปในพระคัมภีร์ตอนนั้นมากเกินไปก็ทำให้ไม่มีใจความสำคัญเดียวที่เป็นหลัก หากคุณใส่เนื้อหาเข้าไปไม่เพียงพอ พระคัมภีร์ตอนนั้นก็จะไม่มีแนวคิดที่ครบถ้วน

- มีข้อพระคัมภีร์อะไรที่รวมอยู่ในพระคัมภีร์ตอนนี้?

2 โครินธ์ 7:1: “ท่านที่รักทั้งหลาย ในเมื่อเรามีพระสัญญาเช่นนี้ ขอให้เรา...”

นี่คือส่วนหนึ่งของเนื้อหาที่อยู่ในตอนท้ายของบทก่อนหน้านี้คือ 2 โครินธ์ 6:14-18

อิสยาห์ 52:13-15 เป็นเนื้อหาที่อยู่ในตอนเดียวกันกับ อิสยาห์ 53

การสังเกต: เข้าใจว่าพระคัมภีร์ตอนนั้นเกี่ยวข้องกับพระธรรมนั้นอย่างไร

- เรื่องเล่านี้สอดคล้องกันกับใจความสำคัญที่ใหญ่กว่าไหม?

ผู้วินิจฉัย 17:5: “มีคาคห์คนนี้มีสถานี่บูชาพระ แห่งหนึ่ง เขาทำเอโฟด และรูปเคารพประจำบ้าน และแต่งตั้งบุตรคนหนึ่งของเขาเป็นปุโรหิต”

ชายคนหนึ่งมีปุโรหิตและรูปเคารพสำหรับตัวเอง ข้อพระคัมภีร์นี้และเรื่องเล่าที่อยู่แวดล้อมใน ผู้วินิจฉัย 17-18 บรรยายภาพใจความสำคัญโดยรวมของพระธรรมผู้วินิจฉัย นั่นคือ “...ทุกคนก็ทำตามที่ตนเองเห็นชอบ” (ผู้วินิจฉัย 17:6 ผู้วินิจฉัย 21:25)

- มีศาสนศาสตร์อะไรที่ให้ไว้เพื่อการประยุกต์ใช้ภายหลังไหม?
- นี่เป็นการประยุกต์ใช้ของพระคัมภีร์ตอนก่อนหน้านี้ในพระธรรมนี้ใช่ไหม?

เอเฟซัส 4-6 เป็นการประยุกต์ใช้ในเชิงปฏิบัติของศาสนศาสตร์ที่สอนไว้ใน เอเฟซัส 1-3 ใน เอเฟซัส 4:1 คำว่า “เพราะฉะนั้น” ระบุถึงจุดเปลี่ยนจากคำสอนเรื่องศาสนศาสตร์มาสู่คำสอนเพื่อการประยุกต์ใช้ในเชิงปฏิบัติ

เอเฟซัส 4:1: “เพราะฉะนั้น ข้าพเจ้า... ขอวิงวอนพวกท่านให้ดำเนินชีวิตสมกับการทรงเรียกที่ท่านได้รับการทรงเรียกมานั้น”

การสังเกต: สังเกตโครงสร้างของพระคัมภีร์ตอนนั้น

- เนื้อหาบางอย่างเป็นการปูทางไปสู่เนื้อหาหลักเท่านั้นไหม?

มาระโก 2:2: “คนจำนวนมากก็มาชุมนุมกันจนล้นออกไปถึงนอกประตู....”

รายละเอียดเหล่านี้ปูทางให้ผู้อ่านพร้อมที่จะได้ยินเรื่องราวเกี่ยวกับชายที่ถูกหย่อนลงมาจากหลังคา

- มีคำอะไรที่ใช้เชื่อมโยงความคิดตามลำดับเวลา?

การใช้คำซ้ำคำว่า “เมื่อ” ใน มัทธิว 24

- มีการนำเสนอคำถามหรือปัญหาอะไรไหม?

โรม 6:1: “ถ้าอย่างนั้น เราจะว่าอย่างไร? เราจะอยู่ในบาปต่อไปเพื่อให้พระคุณเพิ่มทวีขึ้นหรือ?”

- มีคำอะไรที่ใช้เพื่อเชื่อมโยงแนวคิดแบบมีเหตุผลไหม?

คำซ้ำคำว่า “เพราะ” ใน โรม 6 แสดงให้เห็นถึงลำดับของเหตุผล

- มีการเปรียบเทียบความเหมือนหรือความแตกต่างไหม?

โรม 6:19-20: “...เพราะท่านเคยยกอวัยวะของท่านเป็นทาสของการโสโครกและของการบาปช้อนบาปอย่างไร บัดนี้จึงยกอวัยวะของท่านเป็นทาสของความชอบธรรม เพื่อการชำระให้บริสุทธิ์อย่างนั้น...”

การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างการเป็นทาสในอดีต (การโสโครกและบาปซ้อนบาป) กับการเป็นทาสในปัจจุบัน (ความชอบธรรม)

- มีการใช้คำซ้ำหรือคำศัพท์ที่คล้ายกันไหม?

โรม 6 มีคำซ้ำ/คำศัพท์ที่คล้ายกัน คือ ตาย, ทรงตาย, ความตาย, ถูกตรึงไว้, ถูกฝัง, ถูกทำลายให้สิ้นไป

คำทั้งหมดเหล่านี้เป็นการสรุป

- มีรายการสิ่งใดๆ เขียนไว้ไหม?

1 ทิโมธี 4:12: “...แต่จงเป็นแบบอย่างแก่บรรดาผู้เชื่อ ทั้งในด้านวาจาและการประพฤติ ทั้งในด้านความรัก ความเชื่อ และความบริสุทธิ์”

- มีการใช้ภาพอธิบายหรือภาษาภาพพจน์ไหม?

โรม 6 ใช้การตรึงบนไม้กางเขนเป็นภาษาภาพพจน์

- มีการอธิบายวิธีการบรรลุเป้าหมายไว้หรือไม่?

โรม 8:13: “...ถ้าโดยทางพระวิญญาณ ท่านทำลายกิจการของร่างกาย ท่านก็จะดำรงชีวิตได้”

“โดยทางพระวิญญาณ” – วิธี

“ทำลายกิจการของร่างกาย” – เป้าหมาย

“ท่านก็จะดำรงชีวิตได้” – เป้าหมายสูงสุด

- มีการให้เหตุผลสำหรับคำกล่าวหรือข้อเรียกร้องไหม?

คำซ้ำคำว่า เพราะว่า นำเข้าสู่คำอธิบายเกี่ยวกับคำยืนยันใน โรม 6

- มีจุดสูงสุดของเรื่องหรือจุดพลิกผันไหม? นี่เป็นคำถามเจาะจงสำหรับเรื่องเล่า

ในคำอุปมาที่เล่าไว้ใน มัทธิว 21:33-41 จุดสูงสุดของเรื่องคือข้อ 38-39

- มีการอธิบายถึงสาเหตุและผลกระทบไหม?

กาลาเทีย 5:16: “แต่ข้าพเจ้าขอบอกว่าจงดำเนินชีวิตตามพระวิญญาณ แล้วท่านจะไม่สนองความต้องการของเนื้อหนัง”

สาเหตุ: “ดำเนินชีวิตตามพระวิญญาณ”

ผลกระทบ: “ท่านจะไม่สนองความต้องการของเนื้อหนัง”

- ส่วนนี้ทำหน้าที่เป็นข้อสรุปของสิ่งที่อยู่ก่อนหน้านี้หรือสิ่งที่ตามมาไหม?

ผู้วินิจฉัย 2:11-23 สรุปพระธรรมผู้วินิจฉัย

เอเฟซัส 5:1 สรุป เอเฟซัส 4:25-32

- ส่วนนี้กล่าวถึงหรืออ้างอิงถึงพระคัมภีร์ตอนอื่นไหม? ผู้เขียนพันธสัญญาใหม่มักจะใช้ชื่อพระคัมภีร์อ้างอิงหรือภาพอธิบายจากพันธสัญญาเดิม

โรม 12:1: “ดังนั้น พี่น้องทั้งหลาย โดยเห็นแก่ความเมตตากรุณาของพระเจ้า ข้าพเจ้าจึงวิงวอนท่านทั้งหลายให้ถวายตัวของท่านแด่พระองค์ เพื่อเป็นเครื่องบูชาอันบริสุทธิที่มีชีวิต และเป็นที่พอพระทัยพระเจ้า ซึ่งเป็นการนมัสการโดยวิญญาณจิตของท่าน”

ในข้อนี้ เครื่องบูชา เป็นภาพที่สื่อถึงบางสิ่งในพันธสัญญาเดิม

การสังเกต: สังเกตและศึกษาคำศัพท์สำคัญ

- มีคำศัพท์อะไรที่สำคัญที่พระคัมภีร์ตอนนี้?

คำศัพท์สำคัญจาก 1 โครินธ์ 2:14-15:

- คนทั่วไป
- คนฝ่ายจิตวิญญาณ

คำศัพท์สำคัญจาก โรม 8:

- เนื้อหา
 - พระวิญญาน
- คำเหล่านี้หมายถึงอะไรในบริบทนี้? ทำการศึกษาคำแต่ละคำ

การสังเกต: ตรวจสอบแต่ละข้อความ

- ข้อความนี้หมายถึงอะไร? ถอดความสิ่งที่ข้อความนั้นกำลังพูดถึงจริงๆ
- ทำไมถึงมีข้อความนี้และทำไมถึงถูกวางไว้ที่นี่? พิจารณาว่าจะมีความแตกต่างอย่างไรหากไม่มีข้อความนี้

การตีความ: สรุปเนื้อหา

คุณได้ทำการสังเกตรายละเอียดของข้อพระคัมภีร์หรือเนื้อหาตอนนั้นอย่างถี่ถ้วนแล้ว ขอให้สรุปเนื้อหาที่ผู้เขียนพูดกับผู้ฟังดั้งเดิม สรุปข้อพระคัมภีร์หนึ่งข้ออาจเป็นหนึ่งประโยค แต่สรุปเนื้อหาเป็นตอนจะต้องมีหลายประโยคหรือหลายย่อหน้า

เป้าหมายของขั้นตอนนี้คือการบอกเล่าสิ่งที่ผู้เขียนต้องการจะพูดกับผู้อ่านกลุ่มแรก นี่ไม่ใช่เวลาที่จะจินตนาการและสร้างสรรค์ คุณสามารถสร้างสรรค์ได้เมื่อคุณพัฒนาวิธีการสื่อสารข้อความผ่านการเทศนาหรือการสอน แต่ตอนนี้คุณกำลังพยายามค้นหาความหมายของข้อพระคัมภีร์ ความหมายควรมาจากข้อพระคัมภีร์ไม่ใช่จากจินตนาการของคุณ

- ผู้เขียนกำลังพูดอะไรกับผู้อ่านที่เป็นกลุ่มเป้าหมายกลุ่มแรก?
- 1 โครินธ์ 1:10-13 สามารถสรุปได้ทำนองนี้ว่า “ได้โปรดมีความเห็นตรงกันในเรื่องหลักคำสอนและการสามัคคีธรรมในพวกท่าน และอย่าแบ่งฝ่ายต่อสู้กันเอง ข้าพเจ้าได้ยินมาจากครอบครัวของนางคะโลเอว่าพวกท่านกำลังโต้เถียงกัน ท่านกำลังเลือกติดตามผู้นำหลายคน แต่มีเพียงพระคริสต์เท่านั้นที่ตายเพื่อพวกท่าน”

ตรวจสอบการสรุปของคุณ พิจารณาคำถามต่อไปนี้โดยใช้รายละเอียดที่คุณได้มาจากการสังเกต

- ฉันได้พิจารณาถึงสถานการณ์เดิมของงานเขียนนี้อย่างเพียงพอแล้วหรือยัง?

- ผู้เขียนมีความกังวลและจุดประสงค์อะไรในการเขียนพระคัมภีร์ตอนนี้?
- การตีความข้อความของฉันสอดคล้องกับใจความสำคัญของพระธรรมนี้หรือไม่?
- การตีความของฉันทำให้พระคัมภีร์ตอนนี้มีบทบาทที่เหมาะสมในพระธรรมหรือไม่?
- จุดเน้นโครงสร้างของพระคัมภีร์ตอนนี้สอดคล้องกับบทสรุปของฉันหรือไม่?
- ความหมายของแต่ละข้อความในพระคัมภีร์ตอนนี้สนับสนุนบทสรุปของฉันหรือไม่?
- ฉันกำลังตีความการใช้คำศัพท์สำคัญของผู้เขียนได้อย่างเหมาะสมหรือไม่?

การตีความ: ระบุหลักการ

ในพระคัมภีร์ตอนนั้น จงหาหลักการหนึ่งอย่างที่สามารถนำไปใช้ได้กับทุกยุคสมัยและกับทุกคน (พระคัมภีร์หนึ่งตอนอาจสอนหลักการหลายอย่าง แต่สำหรับการฝึกปฏิบัติ ให้เลือกมาหนึ่งอย่าง) ระบุหลักการนั้นในประโยคเดียว

หนึ่งในหลักการที่พบได้ใน เอเฟซัส 4:25 คือ “จงพูดความจริงในการสื่อสารทุกครั้ง”

จากนั้นตรวจสอบให้แน่ใจว่าหลักการที่คุณพบนั้นสะท้อนถึงข่าวสารดั้งเดิมของข้อความนั้นอย่างถูกต้องแม่นยำ:

- หลักการนี้สอนไว้อย่างชัดเจนในข้อความนี้ไหม?
- หลักการนี้สอดคล้องกับพระคัมภีร์ส่วนที่เหลือไหม?
- หลักการนี้เป็นจริงสำหรับทุกยุคสมัยและกับทุกคนหรือไม่?

เชื่อมโยงหลักการกับความจริงอย่างอื่น

- มีความจริงที่เชื่อมโยงกันอะไรบ้างที่เปิดเผยในตอนอื่นของพระคัมภีร์?
- ความจริงนี้ช่วยเพิ่มพูนความรู้ของเราได้อย่างไร?
- การตีความของฉันจะต้องแก้ไขอะไรไหมเมื่อพิจารณาภาพรวมทั้งหมดของพระคัมภีร์?
- ความจริงนี้ดูเหมือนขัดแย้งกับพระคัมภีร์ตอนอื่นไหม? หากเป็นเช่นนั้น จะสามารถทำให้สอดคล้องกันได้หรือไม่?

การประยุกต์ใช้: สร้างการประยุกต์ใช้ที่ร่วมสมัย

หลักการที่คุณพบสามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้หลายวิธี ให้ทำการประยุกต์ใช้ที่ร่วมสมัยอย่างหนึ่งแบบเจาะจง

- มีสถานการณ์ใดในสมัยใหม่ที่ความจริงนี้สามารถนำมาประยุกต์ใช้ได้?
- เมื่อใด ที่ไหน และกับใครที่ข้อความนี้มีความเกี่ยวข้อง?
- ความจริงนี้สามารถนำไปประยุกต์ใช้ในเชิงปฏิบัติและตลอดจนในเชิงแนวคิดได้อย่างไร?
- ถ้าฉันประยุกต์ใช้พระคัมภีร์ตอนนี้อย่างจริงจัง ชีวิตของฉันจะเปลี่ยนแปลงอย่างไร?

ขอพระวิญญาณบริสุทธิ์นำคุณให้ดำเนินตามพระวจนะของพระเจ้าในทุกๆ วันของชีวิต

ฝึกตีความจดหมายฝาก

เมื่อตีความจดหมายฝากในพันธสัญญาใหม่ เราเริ่มต้นโดยการสังเกตให้มากที่สุดเกี่ยวกับจดหมาย จากนั้นเราก็ศึกษาจดหมายเพื่อกำหนดว่าเนื้อหาที่ต้องการสื่อคืออะไร และเราก็จบลงด้วยการประยุกต์ใช้หลักการกับโลกที่เราอยู่ เส้นทางแห่งการตีความนี้นำพาเราจากโลกของผู้รับดั้งเดิมไปยังผู้อ่านในยุคสมัยใหม่

ฝึกปฏิบัติร่วมกัน

- ▶ ทำงานร่วมกันในชั้นเรียนโดยใช้กระบวนการตีความสำหรับ 1 ยอห์น 2:15-17 นอกเหนือจากคำถาม และกระบวนการตีความที่อธิบายไว้ข้างต้น อย่าลืมพิจารณาลักษณะเฉพาะของจดหมายในพันธสัญญาใหม่ตามรูปแบบวรรณกรรม (ดูบทที่ 6)

ฝึกปฏิบัติด้วยตนเอง

- ▶ ให้นักศึกษาแต่ละคนเลือกพระคัมภีร์ตอนใดตอนหนึ่งต่อไปนี้เพื่อเข้าสู่กระบวนการตีความ จากนั้นให้นักศึกษาแบ่งปันข้อสรุปร่วมกันกับสมาชิกคนอื่นๆ ในกลุ่ม

- โรม 13:8-10

- เอเฟซัส 6:18-20
- 2 ทิโมธี 4:6-8
- ยากอบ 3:13-18
- 1 เปโตร 2:9-10

ฝึกตีความกฎบัญญัติในพันธสัญญาเดิม

เมื่อเราตีความกฎบัญญัติในพันธสัญญาเดิม ก่อนอื่นเราต้องเข้าใจว่ากฎบัญญัตินั้นมีความหมายต่อผู้ฟังดั้งเดิมอย่างไร เราต้องพิจารณาความแตกต่างระหว่างสถานการณ์ของพวกเขา กับสถานการณ์ของเรา โดยเฉพาะอย่างยิ่งความแตกต่างใดๆ ที่เกี่ยวข้องกับความจริงที่ว่าเรากำลังดำเนินชีวิตภายใต้พันธสัญญาใหม่ ในกฎบัญญัติของพันธสัญญาเดิม เราต้องสังเกตแยกแยะหลักการที่ประยุกต์ใช้ได้กับทุกคนในทุกยุคสมัย จากนั้นเราจึงสามารถนำหลักการนั้นมาประยุกต์ใช้ในชีวิตของเราได้

ฝึกปฏิบัติร่วมกัน

- ▶ ทำงานร่วมกันในชั้นเรียนโดยใช้กระบวนการตีความสำหรับ กันดารวิถี 15:37-41 นอกเหนือจากคำถามและกระบวนการตีความที่อธิบายไว้ข้างต้น อย่าลืมพิจารณาลักษณะเฉพาะของกฎบัญญัติในพันธสัญญาเดิมตามรูปแบบวรรณกรรมและใช้คำถามที่ให้ไว้ในบทที่ 6

ฝึกปฏิบัติด้วยตนเอง

- ▶ ให้นักศึกษาแต่ละคนเลือกพระคัมภีร์ตอนใดตอนหนึ่งต่อไปนี้เพื่อเข้าสู่กระบวนการตีความ จากนั้นให้นักศึกษาแบ่งปันข้อสรุปร่วมกันกับสมาชิกคนอื่นๆ ในกลุ่ม
- เลวีนิติ 19:9-10
- อพยพ 20:4-6
- อพยพ 22:10-13
- เฉลยธรรมบัญญัติ 14:1-2

บทที่ 10 งานมอบหมาย

ในบทที่ 1 คุณเลือกพระคัมภีร์ตอนหนึ่งจากพระคัมภีร์เหล่านี้

- เฉลยธรรมบัญญัติ 6:1-9
- โยชูวา 1:1-9
- มัทธิว 6:25-34
- เอเฟซัส 3:14-21
- โคโลสี 3:1-16

คุณได้ฝึกแต่ละขั้นตอนบนเส้นทางแห่งการตีความแล้ว ขอให้คุณศึกษาพระคัมภีร์ตอนที่เลือกไว้ เมื่อทำเสร็จแล้ว ให้เตรียมนำเสนอการศึกษาของคุณในรูปแบบใดรูปแบบหนึ่งต่อไปนี้

1. หากคุณเรียนหลักสูตรนี้ร่วมกันเป็นกลุ่ม คุณควรทำการนำเสนอที่แบ่งปันถึงการศึกษาของคุณ ดังนี้ (1) แสดงถึงการสังเกตของคุณ (2) สอนหลักการต่างๆ จากเนื้อหา และ (3) แสดงถึงวิธีที่เนื้อหานั้นประยุกต์ใช้กับผู้เชื่อในปัจจุบัน
2. หากคุณศึกษาตามลำพัง ขอให้เขียนอธิบายสิ่งต่อไปนี้มา 5-6 หน้ากระดาษ (1) การสังเกตของคุณ (2) หลักการต่างๆ ที่สอนไว้ในเนื้อหาตอนนั้น และ (3) การประยุกต์ใช้สำหรับผู้เชื่อในปัจจุบัน

ภาคผนวก

เครื่องมือสำหรับศึกษาพระคัมภีร์

บทนำ

มีแหล่งข้อมูลมากมายที่ช่วยเหลือผู้ตีความพระคัมภีร์ได้ แต่น่าเสียดายที่แหล่งข้อมูลสำหรับการศึกษาเหล่านี้มีให้ใช้งานแตกต่างกันไปหลายภาษา ในที่นี้ เราจะอธิบายแหล่งข้อมูลประเภทต่างๆ อย่างคร่าวๆ ซึ่งอาจมีหรือไม่มีในภาษาของคุณก็ได้ แหล่งข้อมูลบางส่วนเป็นหนังสือที่พิมพ์ออกมา ในขณะที่บางส่วนอาจมีให้บริการทั้งในรูปแบบดิจิทัลและสิ่งพิมพ์

ประเภทของแหล่งข้อมูลในการศึกษาพระคัมภีร์

เครื่องมือสำหรับค้นพบข้อพระคัมภีร์ที่มีคำเฉพาะเจาะจง

ในการตีความพระคัมภีร์ตอนหนึ่ง คุณจะต้องระบุคำสำคัญ การศึกษาคำเหล่านี้ส่วนหนึ่งก็คือการเปรียบเทียบการใช้คำในพระคัมภีร์ตอนที่คุณศึกษากับการใช้คำนี้ในพระคัมภีร์ตอนอื่นๆ ในการทำเช่นนั้น คุณต้องรู้เกี่ยวกับพระคัมภีร์ตอนอื่นๆ ที่ใช้คำเดียวกัน

เครื่องมือสองอย่างต่อไปนี้จะช่วยให้คุณค้นหาข้ออื่นๆ ที่ใช้คำเฉพาะเจาะจงในพระคัมภีร์ฉบับภาษาของคุณ

ศัพท์สัมพันธ์

ศัพท์สัมพันธ์ให้รายการคำศัพท์ต่างๆ ที่พบในพระคัมภีร์ได้คำแต่ละคำในรายการคำศัพท์จะมีข้อพระคัมภีร์อ้างอิงที่คำเหล่านั้นอยู่ที่นั้น

หนังสือศัพท์สัมพันธ์ขนาดใหญ่จะประกอบไปด้วยคำหลักต่างๆ ที่พบในพระคัมภีร์ ศัพท์สัมพันธ์บางส่วนจะอยู่ตรงท้ายเล่มของพระคัมภีร์บางฉบับ ซึ่งจะมีคำไม่มากนักและไม่ได้ครอบคลุมพระคัมภีร์ทุกข้อที่ใช้คำเหล่านั้น

ศัพท์สัมพันธ์จะเป็นประโยชน์ต่อการศึกษาคำคุณเข้าใจจุดแข็งและจุดอ่อนของมัน ต่อไปนี้คือสิ่งที่ต้องจดจำเมื่อคุณใช้ศัพท์สัมพันธ์ในการศึกษา

1. พระคัมภีร์ได้รับการแปลจากภาษาฮีบรูและกรีกมาเป็นภาษาของคุณ ในบางกรณี คำฮีบรูและกรีกหลายคำถูกแปลมาเป็นคำเดียวในภาษาของคุณ หากมีคำเดียวกันถูกใช้ในสองข้อที่แตกต่างกันในพระคัมภีร์ของคุณ คุณไม่ควรคิดเอาเองว่าคำนั้นในทั้งสองข้อถูกแปลมาจากคำเดียวกันในภาษาเดิม
2. แม้ว่าคำที่ใช้ในพระคัมภีร์ของคุณจะไม่ได้มาจากคำดั้งเดิมในภาษาฮีบรูหรือภาษากรีก แต่การใช้คำนั้นแต่ละครั้งในพระคัมภีร์ก็เป็นเพียงตัวอย่างการใช้คำปกติในช่วงเวลาที่พระคัมภีร์ของคุณได้รับการแปล ดังนั้น คุณจึงมีตัวอย่างการใช้คำต่างๆ มากมาย ซึ่งจะเป็นประโยชน์เมื่อคุณกำลังแสดงรายการความหมายที่เป็นไปได้ทั้งหมดของคำนั้น
3. ศัพท์สัมพันธ์บางเล่มแสดงถึงคำดั้งเดิมในภาษาฮีบรูหรือกรีกไว้ตรงด้านข้างของคำที่อยู่ในรายการ ซึ่งจะช่วยให้คุณรู้ว่าคำในภาษาของคุณที่อยู่ในข้อพระคัมภีร์หลายข้อนั้นได้รับการแปลมาจากคำฮีบรูและคำกรีกคำเดียวกันไหม
4. ศัพท์สัมพันธ์ที่แสดงถึงคำในภาษาเดิมจะให้ความหมายเช่นเดียวกับพจนานุกรมด้วย อย่างไรก็ตาม ศัพท์สัมพันธ์หรือพจนานุกรมมักจะให้ความหมายหลายอย่างที่เป็นไปได้ของคำนั้น ดังนั้น คุณยังต้องพิจารณาบริบทเพื่อกำหนดว่าความหมายใดที่ผู้เขียนตั้งใจสื่อ

โปรแกรมพระคัมภีร์/เว็บไซต์

หากพระคัมภีร์ในภาษาของคุณมีอยู่ทางอินเทอร์เน็ตหรือในรูปแบบโปรแกรมซอฟต์แวร์ คุณสามารถค้นหาคำศัพท์ แล้วเว็บไซต์หรือโปรแกรมจะแสดงข้อพระคัมภีร์ทั้งหมดที่ใช้คำนั้น

พจนานุกรมพระคัมภีร์

พจนานุกรมพระคัมภีร์

1. ให้ข้อมูลเบื้องต้นเกี่ยวกับคำศัพท์ สถานที่ และผู้คน
2. ให้ตัวอย่างข้อพระคัมภีร์ที่ใช้คำเหล่านั้น
3. อธิบายความหมายที่แตกต่างกันของคำที่อยู่ในที่ต่างๆ

บางครั้งพจนานุกรมพระคัมภีร์จะพิมพ์ออกมาเป็นหนังสือ พจนานุกรมพระคัมภีร์ที่สามารถค้นหาได้ยังรวมอยู่ในเว็บไซต์สำหรับศึกษาพระคัมภีร์หรือในโปรแกรมซอฟต์แวร์พระคัมภีร์ด้วย

คู่มือพระคัมภีร์

คู่มือพระคัมภีร์มีบทบาทเกี่ยวกับพระคัมภีร์แต่ละเล่มพร้อมด้วยข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับผู้เขียนและประวัติความเป็นมา

หากไม่มีคู่มือพระคัมภีร์ในภาษาของคุณ เราขอแนะนำให้คุณใช้หลักสูตรเบื้องต้นเกี่ยวกับพันธสัญญาเดิมและพันธสัญญาใหม่ฟรีที่จัดทำโดย Shepherds Global Classroom หลักสูตรเหล่านี้ให้ข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับพระธรรมแต่ละเล่มในพระคัมภีร์

แผนที่พระคัมภีร์

แผนที่พระคัมภีร์ประกอบด้วยแผนที่ของสถานที่ต่างๆ ที่ถูกกล่าวถึงในพระคัมภีร์ ภาพของเมืองที่ถูกขุดพบและบทความเกี่ยวกับโลกยุคโบราณ

ในเว็บไซต์บางแห่งให้ข้อมูลเกี่ยวกับแผนที่และข้อมูลที่คล้ายกันด้วย

การแปลพระคัมภีร์ฉบับต่างๆ

หากในภาษาของคุณมีพระคัมภีร์ที่แปลมากกว่าหนึ่งฉบับ การอ่านพระคัมภีร์ตอนที่คุณกำลังศึกษาจากฉบับแปลที่หลากหลายก็จะเป็นประโยชน์ ใช้เว็บไซต์หรือโปรแกรมพระคัมภีร์เพื่อเปรียบเทียบเนื้อหาของพระคัมภีร์ตอนนั้นโดยเทียบเคียงฉบับแปลที่แตกต่างกัน

พระคัมภีร์ฉบับต่างๆ ถูกสร้างขึ้นโดยใช้ปรัชญาการแปลที่แตกต่างกัน ทีมแปลบางทีมพยายามรักษาไวยากรณ์และโครงสร้างประโยคของข้อความภาษาฮีบรูหรือภาษากรีกดั้งเดิมเอาไว้ โดยพยายามรักษาลำดับคำดั้งเดิมและแบ่งประโยคในลักษณะเดียวกับต้นฉบับให้ได้มากที่สุด

ทีมแปลบางทีมพยายามที่จะสื่อสารข้อความในภาษาที่ทันสมัย โดยบางครั้งเปลี่ยนโครงสร้างประโยคเพื่อแสดงแนวคิดได้ดีขึ้น

การเริ่มต้นศึกษาพระคัมภีร์ตอนนั้นด้วยฉบับแปลที่สอดคล้องกับโครงสร้างทางภาษาเดิมมากที่สุด จากนั้นจึงค่อยดูฉบับแปลที่ปรับแต่งมากขึ้นในลักษณะของการเปรียบเทียบ

เว็บไซต์ฟรีสามแห่งที่มีพระคัมภีร์หลายฉบับในหลายภาษา ได้แก่

- <http://www.biblegateway.com>
- <https://www.faithcomesbyhearing.com/audio-bible-resources/bible-is>
- <https://www.bible.com/>

คู่มืออธิบายพระคัมภีร์

คู่มืออธิบายพระคัมภีร์มีหมายเหตุสำหรับทุกข้อหรือทุกตอนในพระคัมภีร์ คู่มืออธิบายอาจเป็นหนังสือที่พิมพ์ออกมาหรือรวมอยู่ในเว็บไซต์การศึกษาพระคัมภีร์หรือในโปรแกรมศึกษาพระคัมภีร์ คู่มืออธิบายที่พิมพ์ออกมาบางเล่มครอบคลุมเฉพาะพระธรรมเดียว ในขณะที่บางเล่มครอบคลุมหลายพระธรรมหรือพระคัมภีร์ทั้งเล่ม เนื่องจากคู่มืออธิบายพระคัมภีร์สะท้อนถึงความเอนเอียงทางศาสนศาสตร์ของผู้เขียน คุณจึงต้องใช้วิจารณญาณในการศึกษา

หนังสืออธิบายเบื้องหลังพระคัมภีร์

คู่มืออธิบายพระคัมภีร์และหนังสือที่อธิบายเบื้องหลังพระคัมภีร์จะให้บริบททางวัฒนธรรมและประวัติศาสตร์ของพระคัมภีร์ ความเข้าใจเกี่ยวกับธรรมเนียมของโลกในพระคัมภีร์จะช่วยให้คุณเข้าใจเนื้อหาในพระคัมภีร์ได้ดีขึ้น

ตัวอย่างเช่น คำอุปมาของพระเยซูอิงตามวัฒนธรรมในสมัยของพระองค์ หนังสือของโมเสสมักตอบสนองต่อประเพณีการบูชารูปเคารพของเพื่อนบ้านของอิสราเอล งานเขียนของเปาโลมุ่งเป้าไปที่คริสเตียนที่อาศัยอยู่ในโลกที่มีพระเจ้าหลายองค์ เมื่อเราเข้าใจเบื้องหลังนี้แล้ว เราก็พร้อมที่จะตีความคำสอนในพระคัมภีร์มากขึ้น

คู่มือศึกษาพระคัมภีร์

คู่มือศึกษาพระคัมภีร์ที่ดีคือคู่มือที่มีพระคัมภีร์ คำอธิบายพระคัมภีร์ คู่มือพระคัมภีร์ ศัพท์สัมพันธ์ และแผนที่อยู่ในเล่มเดียวกัน การใช้คู่มือศึกษาพระคัมภีร์เป็นจุดเริ่มต้นที่ดีในการศึกษาของคุณ มีแบบที่พิมพ์เป็นเล่ม แต่อย่างทีกล่าวก่อนหน้านี้ว่า มีเว็บไซต์หรือโปรแกรมศึกษาพระคัมภีร์ที่มีประโยชน์ในลักษณะเดียวกันด้วย

แหล่งข้อมูลที่แนะนำ

บทที่ 1

ข้อมูลที่ใช้ตลอดทั้งหลักสูตรนี้มีดังต่อไปนี้

พระคัมภีร์ ฉบับมาตรฐาน 2011

Carson, D.A. *Exegetical Fallacies* (2nd edition). Ada: Baker Books, 1996.

Duvall, J. Scott and J. Daniel Hays. *Grasping God's Word: A Hands-On Approach to Reading, Interpreting, and Applying the Bible*. Grand Rapids: Zondervan, 2012.

Fee, Gordon D. and Douglas Stuart. *How to Read the Bible for All Its Worth*. Grand Rapids: Zondervan, 2003.

Hendricks, Howard G. and William D. Hendricks. *Living by the Book*. Chicago: Moody Press, 2007.

Klein, William W., Craig L. Blomberg, and Robert L. Hubbard, Jr. *Introduction to Biblical Interpretation*. Nashville: Thomas Nelson, 1993.

Virkler, Henry A. and Karelynn Ayayo. *Hermeneutics: Principles and Processes of Biblical Interpretation*. Ada: Baker Books, 2007.

Zuck, Roy B. *Basic Bible Interpretation*. Colorado Springs: David C. Cook, 1991.

บทที่ 2

ข้อมูลเหล่านี้พร้อมให้ใช้ได้โดยไม่คิดค่าใช้จ่าย

พระคัมภีร์เสียง www.faithcomesbyhearing.com

พจนานุกรมพระคัมภีร์ www.biblestudytools.com/dictionaries/

ปฏิทินการอ่านพระคัมภีร์ www.bible.com

พระคัมภีร์ฉบับแปลต่างๆ www.biblegateway.com

แผนที่พระคัมภีร์แบบออนไลน์ www.bibleatlas.org

บทที่ 4

การบรรยายออนไลน์เกี่ยวกับการตีความพระคัมภีร์เหล่านี้สามารถทำให้คุณเข้าใจการตีความพระคัมภีร์ได้ลึกซึ้งยิ่งขึ้น

Dr. Walter Martin. "Biblical Hermeneutics One by Dr. Walter Martin." รับฟังได้ที่ www.youtube.com/watch?v=mJQGVzILN-Y

Seven Minute Seminary. "Why Bible Background Matters." รับฟังได้ที่ www.youtube.com/watch?v=-wIK8A2EFk

Seven Minute Seminary. "The Role of Archaeology in Biblical Studies." รับฟังได้ที่ www.youtube.com/watch?v=Dm3HILoNOak

บันทึกงานมอบหมาย

ชื่อนักศึกษา _____

ในตารางด้านล่าง ให้ทำเครื่องหมายเมื่องานแต่ละชิ้นเสร็จสิ้น การมอบหมายงานทั้งหมดจะต้องเสร็จสมบูรณ์เพื่อรับใบประกาศนียบัตรจาก Shepherds Global Classroom

บทที่	งานมอบหมาย	
1		
2		
3		
5		
6		
7		
9		
10		

การสมัครขอใบรับรองการจบหลักสูตรจาก Shepherds Global Classroom สามารถกรอกได้บนหน้าเว็บของเราที่ www.shepherdsglobal.org ใบประกาศนียบัตรจะถูกส่งในรูปแบบดิจิทัลจากประธาน SGC ไปยังผู้สอนและผู้อำนวยความสะดวกที่กรอกใบสมัครในนามของนักศึกษา

มีพระคริสต์เป็นศูนย์กลาง การฝึกอบรม ทุกที่

[SHEPHERDSGLOBAL.ORG](https://shepherdsglobal.org)